

Và tôi là quý Nữ Cổ đại

Mặc Minh
Công Ngọc



Mục lục

[Chương 1: Sương Lạnh](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3: Cố Gia](#)

[Chương 4: Văn Tinh](#)

[Chương 5: Ước Hẹn](#)

[Chương 6: Rung Động](#)

[Chương 7: Lễ Chùa](#)

[Chương 8: Nhật Ký](#)

[Chương 9: Bạn Bè](#)

[Chương 10: Lâm Trọng](#)

[Chương 11: Cây Tiêu Của Diệp Gia](#)

[Chương 12: Có Biển](#)

[Chương 13: Kích Động](#)

[Chương 14: Chuyện Đêm](#)

[Chương 15: Hạ Bút](#)

[Chương 16: Trở Về Nhà](#)

[Chương 17: Trước Khi Kết Hôn](#)

[Chương 18: Thành Hôn](#)

[Chương 19: Thăm Dò](#)

[Chương 20: Có Thuật](#)

[Chương 21: Tao Ngộ](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Giải Quyết](#)

[Chương 24: Chia Sẻ](#)

[Chương 25: Sẽ Thắng](#)

[Chương 26: Quan Lâm](#)

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sương Lạnh

Editor: huyetsacthiensu

Ngoài cửa một mảnh cảnh xuân.

Có nha hoàn chạy vào “Di nương, nhà chính sai người đến mời người qua đó một chuyến.”

Cổ Hàm Sương đang thưởng thức vòng tay trên tay, nghe thấy lời nha hoàn nói, hai hàng lông mày trên khuôn mặt lạnh lẽo nhíu lại.

“Leng keng” vòng tay bị ném vào hộp trang sức. Nàng đứng dậy phúi phúi làn váy “đi thôi.”

không khí trong nhà chính đang giương cung bạt kiếm, nha hoàn, ma ma lập thành trận địa sẵn sàng nghênh địch, ánh mắt nhìn nàng như có thâm thù đại hận.

Cổ Hàm Sương dường như chưa phát hiện ra, vuốt khăn lụa trong tay, ung dung thong thả đi vào. Làn váy lay động như từng bông hoa đón gió bay ra.

Đinh Mẫn nhìn dáng vẻ nàng như vậy thì vô cùng tức giận. Một con hồ ly tinh đi ra từ nơi bẩn thỉu, nếu không phải có lão gia bảo vệ thì mình đã sớm trừng trị nàng ta. Lần này không dễ gì mới tóm được nhược điểm của nàng ta, nhất định phải khiến cho nàng ta đẹp mặt.

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng ta (Đinh Mẫn) lóe lên một tia hưng phấn dị thường, mở miệng “Sương di nương thật là to gan, dám mưu hại cái thai trong bụng Nhạc di nương, hạ nhân trong nhà bếp đã khai ra, người còn điều gì muốn nói không?”

Cố Hàm Sương nghe đến đây thì bật cười “Xì” một tiếng. Nàng ngẩng đầu, Thẩm thị ngồi ngay ngắn đằng trước, mấy bà vú đứng xung quanh như tam đường thẩm vấn, Đinh Mẫn làm âm ỉ lên muốn giết nàng. Người này hai tháng trước vừa bị sảy thai, cũng yên tĩnh được một thời gian.

Có lẽ nàng ta bị thương nghiêm trọng, nghỉ ngơi thời gian lâu như vậy mà sắc mặt vẫn vàng như nghệ, gò má nhô cao, xem ra có chút mùi vị mãnh mẽ.

Đương nhiên, xấu vẫn là xấu, gầy như vậy càng xấu.

Nàng nhếch môi, còn tưởng trải qua chuyện lần trước nên tiến bộ hơn, không ngờ ngu xuẩn vẫn là ngu xuẩn, đến bây giờ vẫn không rõ tình địch thật sự của mình là ai.

Đinh Mẫn bị vẻ mặt hồ hững của nàng chọc giận, chính là như vậy, thật lâu trước đây, lúc các nàng vẫn còn là khuê nữ nàng cũng dùng vẻ mặt này đối diện nàng ta, chưa bao giờ để nàng ta vào mắt.

Bây giờ Cố gia suy tàn, Cố Hàm Sương cũng bị đưa vào nơi bụi trần, đi vào chỗ dơ bẩn kia một lần, cuối cùng lại rơi vào tay nàng ta, nàng có tư cách gì mà bày ra vẻ mặt ấy trước mặt nàng ta.

“Nói dối tông đường chính là chuyện lớn, ta phải cho lão giam một câu trả lời, nếu Cố di nương không còn lời nào để nói thì chính là thừa nhận. Người đâu, trói nàng ta lại, đánh năm mươi gậy.”

Đây chính là trực tiếp muốn lấy mạng Cố Hàm Sương.

Quả nhiên vẫn như trước đây, vừa ngu xuẩn vừa độc ác.

một bà vú đã sớm cầm gậy đứng đợi ở một bên sẵn sàng đợi lệnh, nghe được mệnh lệnh đã không thể chờ được mà tiến lên; bị ánh mắt rét lạnh của Cố Hàm Sương quét qua, tâm thần chấn động, động tác không khỏi khựng lại.

Đinh Mẫn thấy thế càng tức giận, dùng sức vỗ vào tay vịn của ghế “Còn đứng ngây ra đấy làm gì, nhanh bắt nàng ta lại cho ta.”

Cố Hàm Sương không thèm để ý đến đám người, sửa lại làn váy, ung dung thong thả mở miệng “Rảnh rồi quản chuyện con của người khác, con của mình lại để nó chịu oan khuất, ta cũng không biết từ lúc nào người lại khoan dung như vậy.”

Lời này thật sự đã chọc vào tim Đinh Mẫn một chút, trong sảnh bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hai tháng trước phu nhân bị sảy mất cái thai đã được năm tháng, nhưng đã điều tra tất cả cũng không tra được hung thủ. Ma ma nhân chứng then chốt ở nhà bếp tự tử, manh mối đứt đoạn.

Phu nhân vô cùng đau lòng, kêu gào muốn đánh chết mấy di nương, lão gia tất nhiên không đồng ý. Đau khổ nhưng lại không có chứng cứ, cuối cùng chỉ có thể đánh chết mấy nha hoàn thông phòng.

Võ đã không được lão gia yêu thương, thật vất vả mới có thai lại bị mất. Đứa trẻ đã mất là đề tài cấm kỵ ở chính viện, ai cũng giữ kín mồm kín miệng, từ liên quan cũng không được nói đến.

Bây giờ lại có người to gan nể, mọi người thở cũng không dám thở, chỉ sợ rước lấy tai họa.

Các nàng thật sự khâm phục lá gan của Cố di nương, lúc này còn có thể chọc vào nỗi đau của phu nhân.

Quả nhiên, Đinh Mẫn sửng sốt một chút, tiếp theo thần sắc cả người như điên cuồng, đang muốn phát tác lại bị một câu nói của đối phương làm cho không nhúc nhích được.

“Người không muốn biết hung thủ là ai sao?”

Muốn, sao lại không muốn chứ, nằm mơ cũng muốn, nếu nàng ta biết ai hại chết con trai nàng ta, nàng ta nhất định sẽ chém hẳn thành trăm mảnh!

Khuôn mặt Đinh Mẫn vặn vẹo, nhìn chăm chăm Cố Hàm Sương.

“Người biết hung thủ là ai sao? Ma nào cho ta biết là ai!”

Cố Hàm Sương nhìn dáng vẻ điên cuồng của nàng ta, đột nhiên vừa cảm thấy vô vị vừa cảm thấy thương xót buồn bã. Bản thân đồng ý với Lâm Trọng vào phủ có ý nghĩa gì?

Đây chỉ làm một nữ nhân hồ đồ, vụng về sống qua ngày thôi.

Cho dù gia tộc nàng ta làm cho Cố gia sụp đổ, nàng ta giành lấy vị hôn phu của nàng, nhưng Đinh Mẫn cũng chỉ làm một quân cờ nhỏ trong bàn cờ không đáng nhắc đến, nàng ta cái gì cũng không biết.

Nàng ta nhìn nàng chăm chăm có ý gì?

“Ta không chỉ biết hung thủ là ai, ta còn có chứng cứ, ngày mai trước khi tã đi Đại Bi tự, người hãy phái người đến lấy.”

nói xong cũng không ở lại, thân nhiên rời đi. Tất cả mọi người nhìn bóng lưng yếu điệu rời đi của nàng nhưng không ai đứng ra ngăn cản.

Đinh Mẫn càng không mở miệng, trong mắt nghi ngờ không thôi.

Trong đầu nàng ta bây giờ toàn bộ đều là chuyện về đứa con đã mất của nàng ta, làm gì còn có tâm trạng quan tâm chuyện của Nhạc di nương. Đây vốn chỉ là lý do để trừng phạt nàng, nếu là bình thường Đinh Mẫn không chỉ không quan tâm chỉ sợ là còn muốn cười hai tiếng ‘Ông trời có mắt’.

Cố Hàm Sương trở lại phòng mình liền sai người thu dọn đồ đạc. Viện Đinh Mẫn giống như một cái lưới đánh cá, khắp nơi là lỗ hổng, chuyện ngày hôm nay chưa đến nửa ngày sẽ được truyền vào lỗ tai của những người có lòng.

Nhạc di nương hiền lành giờ khắc này sợ là sẽ đứng ngoài không yên. Nghĩ đến Đinh Mẫn vừa thay nàng ta trừng trị nàng liền cảm thấy vui vẻ, cũng không biết đến khi nàng ta biết được Nhạc di nương chính là kẻ thù nàng ta vẫn luôn muốn giết chết thì sẽ bày ra vẻ mặt như thế nào.

Cố Hàm Sương vuốt vuốt khăn.

Lúc trước nàng theo Lâm Trọng vào phủ cũng không phải là vì vẫn còn lưu luyến gì nữa, chỉ đơn giản là muốn nhìn sau khi gia đình mình sụp đổ thì hai người được người đời tán thưởng là được ‘Ông trời tác hợp’ sẽ có bộ dáng hòa thuận thế nào.

Tình cảm thanh mai trúc mã, từ lúc mình một thân một mình khổ sở giãy dụa trong phường kỹ, nhìn thấy ngày qua ngày làm trò khôi hài ở sân sau đã không còn.

Bây giờ những tiết mục giống nhau đã nhìn hàng nghìn lần, từ lâu nàng đã không còn hứng thú, đã đến lúc rời đi.

Thanh Hoàn bưng một bát tổ yến. Cố Hàm Sương miễn cưỡng dựa vào đầu giường thưởng thức móng tay hôm qua vừa nhuộm, không để ý đến.

“cônường, người mau uống nhân lúc còn nóng, để nguội sẽ không ngon.”

“Để xuống đi, ta sẽ uống.” Mặt nàng thản nhiên.

Dáng vẻ nàng như vậy làm cho Thanh Hoàn phải nhả mào, đi lên hai bước áp sát, ánh mắt sáng quắc, thấp giọng cảnh cáo nói “cônường đừng làm chuyện điên rồ nữa, nửa đời sau của người như thế nào thì phải xem chuyện của chủ nhân có thành hay không.”

Cố Hàm Sương nghe vậy nhìn nàng ta từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện ra nha hoàn này hôm nay mặc một bộ quần áo đỏ thật là sôi nổi. Đặc biệt nhất là cổ áo bị nàng ta cố ý kéo thấp xuống mấy phần, lộ ra càn cổ trắng mịn có vài dấu hôn chói mắt.

Nàng không khỏi “A” một tiếng, còn đang nghĩ nha hoàn này hôm nay không biết vì sao lại dám khoa tay múa chân với nàng, hóa ra là có chỗ dựa.

Đây là muốn gây khó dễ cho nàng sao? thật thú vị.

Ngón tay nhỏ dài đưa lên môi, nàng nở nụ cười ý tứ sâu xa, ánh sáng trong mắt phượng lạnh lùng chuyển động, giọng điệu mềm đi, càng mang theo mấy phần thân thiết

“Chuyện này đúng là ta không đúng, không chú ý đến người cũng là đại cônường.”

Quả nhiên, khuôn mặt Thanh Hoàn lộ vẻ đắc ý, đang chuẩn bị mượn cơ hội mĩa mai vài câu.

Cố Hàm Sương đột nhiên chuyển đề tài “Nếu đã ở cùng lão gia, ta thay hẳn làm chủ thu lưu người, thế nào?”

Nụ cười của Thanh Hoàn còn chưa nở ra đã cứng đờ, ngừng phất đầu dậy, trợn hai mắt không dám tin tưởng.

Cố Hàm Sương nhíu mày “Làm sao vậy? không phải lão gia sao? Vậy coi như xong, trong nhà này, trừ lão gia ra những người khác đều là ngoại nam. Tư thông với ngoại nam là tội chết, ta cũng bảo vệ được người.”

Lúc này Thanh Hoàn mới nhìn rõ trên tức trong mắt đối phương, đột nhiên hiểu được nàng là cố ý, thân thể của nàng ta cho ai chẳng lẽ nàng không biết sao? rõ ràng là nàng biết nhưng giả vờ hồ đồ!

Chuyện này cũng không thể nói rõ ràng ra được. Chì không ngờ rằng Cố Hàm Sương không thức thời như vậy, nàng ta hận đến trong mắt đều là lửa giận:

“cô nương làm như vậy không sợ chọc giận chủ nhân sao?”

Cố Hàm Sương ném cái tằm trong tay đi, cười nói “Ngay cả chủ nhân của người ta cũng không sợ chẳng lẽ lại sợ một nô tỳ như người sao? Đừng nói bây giờ người không danh không phận, cho dù có ngày người sinh mười bảy, mười tám người con trai ta cũng có cách giết chết người!” Nàng thu lại nụ cười trên mặt “Còn không nhanh cúi đi!”

rõ ràng vẫn là bộ dáng hồ hững như vậy nhưng Thanh Hoàn lại bị ánh mắt nàng làm cho sợ hãi, suy cho cùng trong lòng vẫn có chút e dè, xám xịt lui ra ngoài.

A, chưa đạt được gì đã đắc ý, chỉ mới hơi đe dọa đã co rúm lại, bộ dáng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu như vậy thật khiến người ta đến hứng thú tiêu khiển cũng không có.

Cố Hàm Sương chẳng muốn để ý đến nữa, đợi đến lúc trong phòng không có ai mới lấy tờ giấy dưới đáy bát tổ yến ra, tiện tay rót một chén trà.

Thế chữ xuấthiệnrên tờ giấy trắng, Cố Hàm Sương nhìn một chút, chữ viết quen thuộc, nội dung là những lời lẽ cũ rích quen thuộc, đơn giản là nhắc nàng không nên quên sứ mệnh của gia tộc và nghĩ cách lấy được con ấn của Lâm gia.

Hai năm trước, trong cuộc chính biến Gia Hòa, Cố gia rớt đài. Phụ thân của Cố Hàm Sương cùng mấy người thúc bá bị chém đầu thị chúng, những người đàn ông khác trong gia tộc thì bị đày ra biên cương, nữ nhân bị đưa vào kỹ phường.

Cây ngã bầy khi tan, mọi người sợ bị dính líu đến cho nên đều tránh xa.

Cố phu nhân không chịu nhục mang theo một đám nữ quyến tự sát trong ngục.

Chỉ có Cố Hàm Sương, một thân chạt vật khổ sở không khuyên bảo được, mang theo chỉ trích ‘Người không xứng làm con gái Cố gia, không xứng làm con gái của ta’ của Cố phu nhân sống sót.

không có ai biết, Cố lão gia nên bị chặt đầu thị chúng thật ra vẫn còn sống, không chỉ sống sót còn dẫn theo huynh đệ cháu chắt đã được hoán đổi sống ở chỗ bí mật ở kinh thành, dưới chân thiên tử, mưu tính phục hưng kế lớn.

Vốn Cố Hàm Sương cũng không biết chuyện, mãi đến tận nửa năm trước khi đồng ý về phủ với Lâm Trọng, có người đưa Thanh Hoàn đến bên cạnh, liên lạc với nàng thì nàng mới biết.

Nếu không phải bản thân bị coi là một quân cờ bị bọn họ vứt bỏ thì nàng thật sự muốn vỗ tay thật lớn để khen ngợi bọn họ “Kế sách của phụ thân thật tuyệt vời.”

Trong thời gian ngắn có thể ở trong bóng tối Đông Sơn tái khởi chứng tỏ lúc trước có dư lực. Vậy lúc mẫu thân cùng các thẩm thẩm, tỷ muội tự sát thì bọn họ ở đâu? Lúc nàng khổ sở giãy dụa ở kỹ phường thì bọn họ ở đâu?

nói cho cùng, chẳng qua là suy tính hai bên, không muốn tổn hại tài nguyên mà thôi.

Lúc bị vứt bỏ như một chiếc giày rách không chút nghĩ ngợi, bỏ mặc nàng suýt chết ở bên ngoài, vậy mà đến lúc nàng ở Lâm phủ chưa đến nửa tháng lại có một người mang theo tin vật tìm đến cửa, muốn nàng chịu nhục phục hưng gia tộc.

Mỗi lần có thư đưa đến đều là những câu nhắc nhở, nói nàng đã nhận được vinh quang từ Cố gia thì phải gánh vác trách nhiệm của Cố gia.

Cố Hàm Sương không ngại vì những người đối xử với chân thành với nàng mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng nhưng phụ thân và ca ca nàng là những người nhận được nhiều vinh quang từ Cố gia nhất lại là những con rùa rụt cổ trốn phía sau; bọn họ dựa vào gì mà cho rằng nàng – người con gái đã bị bọn họ vứt bỏ sẽ quay lại giúp bọn họ vượt qua khó khăn này.

Nàng cười giấu cợt một tiếng, lấy cây đánh lửa, mặt không đổi sắc đốt tờ giấy thành tro bụi.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ở chùa Đại Bi Cổ Hàm Sương đã gặp được Tĩnh An sư thái.

Mười bốn năm trước, khi Tĩnh An còn chưa được gọi là Tĩnh An, lúc đó Cổ Hàm Sương còn nhỏ thường quỳ gối, nghịch ngợm mà kêu nàng một tiếng “Tiểu cô cô”.

Tiểu cô cô..... Các nàng đã mười năm không gặp nhau, bởi vì yêu phải một giáo úy cấp thấp mà sau đó bị buộc phải xuất gia, Tĩnh An liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Đã từng là thiên kim cao quý của Cổ gia ở kinh thành Chỉ Lan, hiện giờ lại quỳ trước Phật, từ bỏ hết mọi phong hoa, so với người trước đây thực sự là như hai kiếp khác nhau, đã đốt hết mọi tốt đẹp của trước kia, chỉ còn dư một bóng dáng mảnh khảnh.

Nàng không có quay đầu lại, chỉ lạnh giọng mở miệng: “Người đã đến rồi?”

Cổ Hàm Sương gật gật đầu, cũng mặc kệ đối phương có nhìn thấy hay không: “Tới để nói lời từ biệt với người.”

Bàn tay đang cầm chuỗi hạt ngừng lại một chút: “không bái một bái sao?”

Cổ Hàm Sương cười, lắc đầu: “không được, trong lòng chỉ toàn sự điên cuồng, bái thần phật cái gì.”

Tĩnh An rút cuộc cũng xoay người, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp vô song, nàng nhìn Cố Hàm Sương, mặt lộ vẻ bi thương: “Người hà tất gì phải như thế này?”

“Hà tất?” Cố Hàm Sương thật giống như là nghe được cái gì buồn cười, mắt phượng biểu lộ ra hai tia châm chọc: “trong lòng người và ta đều rất rõ ràng, ta là hà tất.”

Tĩnh An im lặng, đôi môi tái nhợt run rẩy, nàng định mở miệng khuyên bảo, rồi lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cố Hàm Sương cũng không muốn ở lại nói chuyện nhiều, nàng đem đồ vật mang theo đẩy lên phía trước: “Nghen ở năm đó người thích nhất rượu mạnh, cho nên ta mang theo Hồ Phách Quang tốt nhất cho người.” nói xong, lại dùng ngón trỏ gõ gõ bên cạnh hộp gỗ: “Lâm Trọng không nợ ta, ta cũng không hận hắn, không muốn làm bẩn địa phương của hắn, Hồng Nhan Khô này cho người đi. Tada chết, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho người, có cái này, tại thời điểm nào đó cũng có thể có ích.”

Ai có thể nghĩ rằng một tiểu giáo úy năm đó lại có thể trở thành Đại tướng quân mà hoàng đế tín nhiệm nhất, lại còn si tâm không thay đổi? So với một người chỉ ở hậu viện của Lâm phủ Cố Hàm Sương, Tĩnh An hiển nhiên có giá trị hơn, chỉ là những người đó vẫn còn kiêu ngạo, nên không xuống tay thôi.

Nghĩ đến đây, nàng thò người về phía trước, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng làm việc ngốc, đừng tin vào việc bọn họ đối xử thiệt tình mà nghe họ xấp xếp. Nếu không thật sự sẽ xem thường người!”

nói xong nàng liền không muốn ở lại, xoay người đi ra ngoài.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, làm hình dáng của người trước mắt trở nên mơ hồ, Tĩnh An thấy nàng bước ra trước cửa, cuối cùng lại gian

nan mở miệng: “Nếu người giúp đỡ bọn họ làm được việc..... Tốt xấu gì cũng có thể đổi một cái tuổi già an ổn.”

Cố Hàm Sương cười: “giúp đỡ bọn họ làm được việc? Sau đó bị đưa tới làm bạn cùng người sao? Chín nhà đầu bò ra từ giường của lão gia, cũng có thể vênh mặt hất hàm sai khiến ta, có thể thấy được chuyện gì không ai đem ta để vào mắt. Chỉ sợ trước khi Cố gia khôi phục danh dự, ta đã trở thành một nữ nhi làm cho gia tộc hổ thẹn liền phải bị chết bệnh.”

Kinh thành ai không biết Cố công nương của giáo phường, lại có ai không biết Cố di nương của Lâm phủ? Cùng xuất thân từ đại gia tộc giống nhau, các nam nhân ở Cố gia, từ trước đến nay đều đem thể diện xem trọng hơn nhiều so với tính mạng của nữ nhi.

Nàng xua xua tay: “Ta phải đi rồi.” nói xong cũng không dừng lại.

Phật đường quay về với sự an tĩnh, Tĩnh An nhìn đồ vật trước mắt, cứng đờ mà quỳ tại chỗ ngồi, thật lâu sau, nàng duỗi tay, không có di chuyển vò rượu kia, mà là mở hộp gỗ khắc hoa ở bên cạnh ra, một viên thuốc tròn vo lẳng lặng nằm đó.

Hồng Nhan Khô, dù là hồng nhan quốc sắc, một viên vào miệng trăm mệnh cũng sẽ kết thúc.

Nàng đột nhiên lấy tay che mặt, nước mắt rơi như mưa.

Mọi người đều nói khí chất của người Cố gia, một bên nhiệt tình như lửa, một bên cao ngạo như sương.

Nhưng mà các nàng đều sai rồi, Cố Chỉ Lan nàng kiêu ngạo là vì gia thế của mình, nên mới dễ dàng bị bẻ gãy. Chỉ có Hàm Sương, sự kiêu ngạo của nàng đến từ chính mình.

Thằng một thân vinh hiển cũng không kiêu, bại một thân nhục nhã vẫn bất khuất, trong lòng có chính ý, mới là ngạo cốt.

Nàng không biết cô ấy ở giáo phường đã trải qua cái gì, nên mới có thể có một loại tuyệt vọng mà ngày ngày mang theo thuốc độc như thế này, hơn nữa lại như thế nào sinh ra sự cứng cỏi đến nỗi có thể một mình đi qua địa ngục.

Sống, đôi khi so với cái chết càng khổ sở hơn.

Là huynh trưởng, nhưng lại là người hủy hoại tất cả sự kiên trì mà nàng có.

Chạng vạng, có tiểu nhị tiến vào bẩm báo: “Cố di nương của Lâm phủ chết rồi.”

“Chết rồi.....” Nam nhân cúi đầu, lẩm bẩm tự nói, lại ngẩng đầu, thì đã rơi lệ đầy mặt.

Hắn biết bọn họ không trở về được, đoạn thời gian thanh mai trúc mã khi đó, từ hai đứa trẻ vô tư đến thời thiếu niên đều làm bạn.

Hai năm trước, hắn vì tránh đầu sóng ngọn gió liền bắt đầu đối xử chẳng quan tâm đến nàng, sau đó lại nghe theo gia tộc cưới Đinh Mẫn.

Chẳng sợ nàng sau lại đồng ý tùy hắn nhập phủ, cặp kia trong mắt cũng lại không có bóng dáng của hắn.

Trở về không được, rồi cuộc cũng trở về không được.

Hắn lấy tay che mắt, cuối cùng là khóc nức lên.

Giờ nhẽ hồi bay bức họa cuộn tròn đã vẽ vàng trên bàn sách. Một cây lê Nam Kinh đang cười nhạt, cao ngạo như thiếu nữ ánh trăng.

Với dòng chữ lưu niệm trên bức họa của vị thiếu niên ôn nhu ấy

Giọt giọt sương lạnh ai oán, một bầu trời đẹp như tiên.

Mùa xuân tháng ba, chim hoa đẹp đẽ, đúng là thời gian hoàn hảo để ước hẹn du ngoạn.

Ở thùy đình của Cố gia, một người thiếu nữ mặc thanh y cầm trong tay một quyển tạp ký, hương thơm của trà chậm rãi lượn lờ đến:

“Tiền triều có Sung Dương trong thôn ở huyện Liễu Hà chết, đột nhiên tỉnh lại, hành vi quái dị, giống như điên khùng, luôn nói mình từ thế giới khác mà đến. Không người nào tin, ba năm mà chết. Tác giả này, nghe được việc này, tinh tế thu chỉnh từ ngữ, có cái nhìn phi phạm, nhưng kỳ lạ lại có ý nghĩ hợp lý, biên soạn nên sách. Bởi vậy suy luận có thể một xác nhưng chứa cả hai thế giới, chỉ không biết tường tận.”

một tiểu cô nương bên cạnh đang gần điểm tâm nghe đến đó, trừng đôi mắt tròn tròn, tràn đầy tò mò:

“Những gì quyển 《 kỳ nhân lục 》 này nói là thật? Đại tỷ tỷ, trên đời này thực sự có thế giới khác? Nếu có, là hình dáng gì? So với nơi này của chúng ta giống nhau sao?”

Nữ tử bên cạnh nữ tử cười âu yếm gõ đầu muội muội: “Chỉ là một quyển tạp ký, tác giả cũng không có tên tuổi, chỉ có đại tỷ tỷ của người thích. Ngày thường nhìn xem để làm thú tiêu khiển thôi, nhưng tiếp nhận không nổi thật.”

Hình ảnh dần dần mờ hồ, âm thanh của thiếu nữ cũng dần dần mờ lung, nghe không rõ ràng. Chỉ câu nói kia “tiếp nhận không nổi thật” ở trong đầu cứ quanh quẩn.....

Đương nhiên..... sẽ không đến thật? Nhưng mà tại sao ta cảm thấy thế giới kỳ diệu như vậy, ba ngàn thế giới là có thật?

Là thật sự.....

Cố Hàm Sương từ trong giấc mơ ngồi dậy, ánh mặt trời ngoài cửa sổ không rõ. Trong phòng ngủ tối đen, nàng mở chiếc đèn ở đầu giường ra, nhìn qua chiếc rèm nửa trong suốt, ánh sáng ấm áp phát ra làm lòng nàng dần dần an bình.

Nàng lại mơ thấy kiếp trước.

Lúc ấy nàng nhảy xuống từ phía sau núi ở chùa Đại Bi, chỉ nghĩ rằng bản thân nhất định phải bị mất mạng.

Từ đó trên đời sẽ không còn Cố Hàm Sương.

Sau đó ra sao? Nàng ôm lấy đầu. Tất nhiên nàng đã trải qua một đoạn thời gian rất dài dòng, nhưng mà, mặc kệ nàng đã hồi tưởng bao nhiêu lần, đều chỉ thấy một mảnh đen tối.

Thời điểm nàng có ý thức, thì quang cảnh trước mắt đã hoàn toàn khác, nàng thấy giống như người đã nói đến trong 《 kỳ nhân lục 》, người này ở thế giới khác lại cùng tên họ với nàng, nhưng giờ cảnh còn người mất.

Nhưng nàng không có ký ức của công nương này, nhưng kỳ lạ ở chỗ, hết thấy những thứ xa lạ ở nơi này nàng lại rành rành như thế, một tí thiết bị sinh hoạt nàng có thể sử dụng rất thuận tay. Ví dụ như chiếc đèn ở đầu giường này, ngay lúc đó nàng thực sự không nhìn ra đây là cái thứ gì, nhưng tay cũng đã ấn xuống.

“Bang” nó liền phát ra ánh sáng thật giống với lưu ly, thực sự là cứ như vậy mà sáng lên, ánh đèn trong suốt phát ra ánh sáng thật sự rất ấm áp, mười phần xinh đẹp.

Đầu tiên làm nàng hoảng sợ, nhưng tiếp theo liền bị thứ thần kỳ này hấp dẫn.

không nhịn được lại ấn một chút, quả nhiên, “Bang” một tiếng lại tắt đi.

Nàng nhìn đến nỗi hứng thú dạt dào, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, thử lại rất nhiều lần. ánh đèn kia sáng rồi lại tắt, không có lấy một lần mất trật tự.

Rút cuộc vui chơi đủ rồi, nàng nhìn xung quanh phòng thấy có không ít chốt đóng mở giống như thế, nàng kiên vén màn chạy ra, đem tất cả đèn trong phòng mở ra. nhìn đất tinh tế quan sát hết tất cả.

Thực sự thấy thế giới này kỳ diệu vô cùng.

Chỉ cần một cái như vậy để ở Đại Kim Triều thì chính là bảo bối kỳ diệu, ở chỗ này, chỉ là một vật trang trí trong phòng, như vậy có thể thấy được thế giới này kỳ diệu tiên tiến đến mức độ nào.

Có thân thể này chỉ dẫn, cộng với việc nàng có thể tự mình nghiên cứu, cho nên hiện tại sinh hoạt của nàng ở chỗ này đã không có chướng ngại gì.

Cố Hàm Sương đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn vào chiếc gương thủy tinh thật lớn được treo trước mặt.

Mày đẹp mắt phượng, mũi cao môi mỏng, thực sự có bảy phần tương tự với khuôn mặt nàng, trải qua nửa tháng, mặt mày thay đổi một chút, càng giống hơn tám phần.

đã nửa tháng kể từ khi xa rời cuộc sống ồn ào hỗn loạn khi đó, bây giờ nàng có thể trở về cuộc sống an ổn như trước đây, Cố Hàm Sương đã dần dần rút mũi nhọn, trở về thời gian bình thản.

Nàng đã rất ít khi gặp lại ác mộng, điều nàng nhớ tới nhiều nhất, lại là khoảng thời thanh xuân vô tư đã phủ bụi thời gian của trước đây.

Nàng cũng từng là người chỉ biết đánh đàn ngăm trắng, chỉ học quy tắc của các tiểu thư khuê các dưới đèn.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cổ Gia

Edit: Ania

Hôm nay trên bàn điểm tâm, chỉ có ba người là Cổ Hàm Sương, Cổ cha, và kế mẫu Đinh Nhu của cô.

Hai người vừa ăn cơm, vừa thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu, Cổ Hàm Sương ở bên cạnh an tĩnh nghe.

trên bàn cơm chỉ có âm thanh nhónhẹ của Đinh Nhu.

Bà ta là một người phụ nữ tương đối xinh đẹp, trong nét điềm đạm đáng yêu lộ ra vài phần mềm mại, nói chuyện cũng lành giọng dịu dàng, đáng vẻ như vô hại.

Cổ Hàm Sương thấy có vài phần phong thái của Nhạc di nương ở kiếp trước.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Mặc cho ai cũng sẽ không nhìn ra bà ta sẽ là người khắt khe kể nữ.

cô cụp mắt, múc một muỗng cháo lên, che lại suy nghĩ nơi đáy mắt.

Chờ câu chuyện của bọn họ ngừng, Cổ Hàm Sương buông thìa, hợp thời mở miệng nói: "Con đã tìm được một việc làm."

Cổ cha dừng một chút: "Làm gì?"

Cố Hàm Sương nhớ lại những dòng trong nhật kí của nguyên chủ, nói tiếp: "Làm biên tập của một toà soạn."

Cố cha còn chưa mở miệng, Đinh Nhu liền nhăn mày lại, dịu dàng nói: "hiện tại ngành xuất bản kinh doanh ế ẩm, hơn nữa nó là biên tập, một năm đầu còn không phải chỉ làm việc vặt, một thì không nói, tiền lương cũng không có bao nhiêu. Nhà chúng ta không thiếu một miếng cơm ăn, làm gì đi ra ngoài kiếm chút tiền khổ cực đó chứ?"

"Hơn nữa" Bà ta nhìn thoáng qua Cố cha: "Dù gì con cũng là tiểu thư nhà họ Cố, người ngoài nó vào, cũng không dễ nghe."

Xem lời nói này, từng từ lo lắng từng chữ thâm thiết, diễn cực kì đạt vai người mẹ kế chí công vô tư, nhất là câu cuối cùng, đâm thẳng vào tự ái của Cố cha, ngay cả Cố Hàm Sương cũng muốn vỗ tay cổ vũ bà ta.

Kỳ thật ý cuối cùng mà bà ta muốn, chẳng qua là không muốn Cố Hàm Sương vào công ty nhà làm việc, đồng thời cũng không muốn mang tiếng xấu là ép con gái riêng của vợ trước ra ngoài làm công thôi.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nửa tháng nay cũng đủ để Cố Hàm Sương thăm dò rõ ràng tình huống hiện tại trong nhà này.

Thân thể này cũng không được yêu thương. Mẹ ruột mất sớm, cha thì xem thường, mẹ kế lạnh nhạt, còn có cô em cùng cha khác mẹ không hề ưa mình. Nhà cũng thuộc dạng giàu có nhưng cũng không đến lượt nguyên chủ nhận được bất cứ gì.

Nguyên chủ có hai bản nhật ký cực dày, từ nhỏ đến lớn, đều viết đầy những oán hận bị mẹ kế bức hiếp và buồn bã vì cha ruột không thèm quan tâm. Câu không thiếu chén cơm mà Đinh Nhu vừa nói đó là sự thật. Nhưng chỉ có cơm ăn, còn lại không có gì cả.

Người đàn bà này quản lý tất cả tiêu dùng trong nhà này, một tháng chỉ chocôba ngàn đồng.

Với danh hiệu cực đẹp đẽ là con gái thì đơn giản vẫn là đẹp nhất, có tiền nhiều dễ sa ngã lắm.

Nếu là thiếu nữ nhà bình thường khác thì ba ngàn đồng xác thực không ít, nhưng người nhà bọn họ trọng thể diện nhất, giao tiếp giữa các tiểu thư giới thượng lưu đều túi hiệu quần áo một nhất, đây là chưa kể trang sức... Có món nào mà không tiêu tiền.

Nguyên chủ cũng bởi vì trên người ăn mặc xoàng xĩnh nghèo kiết hủ lậu như thế đã gây ra không biết bao nhiêu trò cười.

Mà Đinh Nhu này cũng lợi hại, ở ngoài mặt thì luôn nói đối xử với hai cô con gái đều giống như nhau, bà không hề bắt công riêng đứa nào.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhưng Cố Mẫn, đứa em gái khác mẹ của Cố Hàm Sương, chỉ cần thích bất cứ quần áo hay trang sức đắt tiền cỡ nào cũng đều có Đinh Nhu mua chocôta, còn có thường thường thăm lên trợ cấp thêm.

Tiền tiêu vật hàng tháng đối với Cố Mẫn mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao, còn nguyên chủ thì cả ngày chỉ trông cậy vào chúng nó để kéo dài hơi tàn.

Cố Hàm Sương kỳ thật cũng không biết ba ngàn đồng tiền là bao nhiêu, nhưng trong nhật ký của nguyên chủ viết rất rõ ràng. không bằng con số lẻ của chiếc váy em gái khác mẹ của cô, đây thực sự đã chạm phải điểm mấu chốt của cô.

Đại Kim từ trước đến giờ quan trọng nhất là đích thứ rõ ràng, thân phận con trưởng của chính thất cực kì sang quý, không cần biết con kế thất tốt đến

bực nào cũng đều phải chịu thua thiệt.

Cố Hàm Sương thân là đại tiểu thư con chính thất của đại phòng Cố gia, mẫu thân xuất thân từ đại tộc Giang thị Hoài âm, từ khi sinh ra đã mang thân phận cao quý, ăn mặc chi phí đều là thứ tốt nhất.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Chưa từng hưởng qua cảm giác em gái con kế thất xìa cái váy năm lượng bạc, còn mình thì chỉ được xài năm trăm đồng.

Đây không chỉ là vấn đề tiêu xài bao nhiêu, đây quả thực là nhục nhã một cách cực kì khủng khiếp.

Mà ở trong mắt Đình Nhu, bất cứ thứ gì của nhà họ Cố này đều thuộc về công giá của bà ta, tuyệt đối không để ai chạm vào dù chỉ một xu.

Sau khi Nguyên chủ tốt nghiệp đại học, bà ta không chịu cho con vào công ty, cũng không muốn để con đi làm công việc phổ thông bên ngoài, sợ bị người ta nói bà ta hà khắc công giá kẻ.

Thấy chưa, con vợ cả lưu lại nhưng đâu được đến công ty hưởng phúc, bị kế mẫu ép đến mức phải ra ngoài làm việc vặt, cho nên mẹ ghẻ có mấy ai tốt?

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nguyên chủ mấy lần muốn ra ngoài tìm việc làm, đều bị kế mẫu kiểm chuyện bỏ qua, tuy rằng lòng cô tràn đầy oán giận, nhưng từ nhỏ bị chèn ép đến lớn, đã hoàn toàn sợ hãi người kế mẫu này.

Và cứ thế, sống trong sợ hãi rụt rè, như một con chó bị nuôi nhốt trong nhà.

Cố Hàm Sương tất nhiên hiểu rất rõ ý mà Đinh Nhu muốn, dĩ nhiên cô không phải thiết tình muốn đi ra ngoài làm việc, cô không biết gì hết, hiện nay ứng phó cuộc sống cũng đều là miễn cưỡng, tùy tiện bước ra ngoài, chỉ tổ tự chuốc lấy rủi ro.

cô đang muốn gây khó dễ người đàn bà nhên này.

cô cười chế giễu mở miệng: "Nếu con còn không ra ngoài kiếm tiền, thì ngay cả mua hàng fake cũng không có tiền để mua. Rất nhiều người luôn hỏi con là: Có phải ba con sắp phá sản không."

Sắc mặt Đinh Nhu trầm xuống, vừa muốn mở miệng thì Cố cha cũng đã lên tiếng: "Con muốn bao nhiêu tiền?"

Cố Hàm Sương nghĩ nghĩ: "Em gái con mua một túi xách cũng ít nhất ba vạn, y phục của con cần mua ít nhất cũng phải ba trăm ngàn."

Đinh Nhu hét ầm lên: "Ba trăm ngàn, tại sao con không đi cướp đi, em gái con đâu phải ngày nào cũng mua túi! Vả lại nếu nó mua đều dùng là tiền riêng của dì, đâu có xin ba con đâu."

Tiền của bà ta? Cố Hàm Sương gần như muốn cười rộ lên, tiền của bà ta còn không phải Cố cha cho?

Người kế mẫu đa mưu túc trí vô cùng đáng sợ kế mẫu trong mắt nguyên chủ, nhưng trong mắt cô lại không đáng để cô búng tay.

cô cong môi, ung dung thông thả mở miệng: "Tiền riêng? Sao con lại nhớ khi dì được cưới về nhà này thì ngoài cái thai trong bụng của dì thì dì đâu mang theo xu nào đến? Hàng ngày đều uống trà nói chuyện phiếm, thì tiền riêng ở đâu ra? Từ đâu tới? không phải dì vẫn lén lút hành nghề cũ đấy chứ?"

Trực tiếp đập thẳng vào chân đau của Đinh Nhu.

Sắc mặt của Đinh Nhu dữ tợn, bà ta cũng không phải con gái nhà giàu gì, lúc ăn nằm với Cố cha thì mẹ của Cố Hàm Sương vẫn còn sống.

Từng làm vợ bé lén lút với chồng người khác vẫn luôn là điểm tối kỵ nhất của bà ta, hận nhất là người khác nhắc tới, hôm nay, đứa con gái riêng vẫn luôn bị bà ta quản chặt chẽ đó, nó làm sao dám!?

Cố cha vỗ bàn một cái: "Đủ rồi." Ông ta nhìn về phía Cố Hàm Sương: "Cha cho con ba trăm năm chục ngàn."

Ngụ ý, làm ơn sống yên cho cha!

Cố Hàm Sương vừa lòng gật đầu, biết dừng khi đã nhận được thứ mong muốn.

cô không giống nguyên chủ, vẫn luôn mong mọi tình thương hư ảo giữa cha và con của người đàn ông này. Nếu bị đối xử bất công, tất nhiên phải đáp trả thật mạnh!

Cố cha sau khi ăn sáng xong liền đi đến công ty ngay.

Cố Hàm Sương muốn lên lầu, lại bị Đinh Nhu giữ lại. Mới vừa rồi bị Cố Hàm Sương làm mất mặt, trong lòng bà ta tức giận không thôi, không ngừng tìm biện pháp đáp trả.

Bà ta nhìn chăm chú đứa con gái riêng trước mắt, cảm thấy luôn có cái gì không giống bình thường, khác hẳn với vẻ mạnh mẽ nhưng chẳng dám làm gì trước kia, nay thực sự nhàn nhạt bình thản, nhưng hoàn toàn không đem bà ta để vào mắt. Nhất cử nhất động của cô gái này đều có loại thanh nhã không thể nói thành lời. Đôi mắt trong suốt kia mỗi khi nhìn bà ta, luôn làm cho bà ta cảm thấy hơi hoảng hốt.

Cố Hàm Sương ung dung thong thả thưởng thức trà, nói hai ba câu đem dò xét của đối phương cản trở về. Đinh Nhu không hỏi được bất cứ thứ gì, ngược lại làm cho bản thân tức giận muốn té ngựa.

Không khí giường cung rút kiếm lập tức bị phá vỡ bởi tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài

"Mẹ, con về rồi, con có mang quà cho mọi người nè. Con còn cực thích sợi dây chuyền ở nước F nữa."

Cố Hàm Sương cùng Đinh Nhu đồng thời xoay đầu lại nhìn, dẫn nhìn thấy cô gái tràn đầy phấn khởi bước vào từ cửa.

Đinh Nhu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, còn Cố Hàm Sương thì thiếu chút nữa phun ngụm trà vừa uống ra khỏi miệng, không phải chứ, cô gái vừa gọi Đinh Nhu là mẹ, cũng là cô em gái cùng cha khác mẹ của cô lại có bộ dạng giống Đinh Mẫn y như đúc.

Cố Mẫn không nhìn thấy biểu hiện trên mặt của cô, chạy thẳng vào ôm cổ mẹ cô ta làm nũng, muốn bà ta mua trang sức mà cô ta vừa nói thích.

Cố Hàm Sương nhất thời chỉ cảm thấy đúng là không thể tưởng tượng, cúi đầu nường động tác uống trà để che dấu biểu hiện trên mặt mình.

Cô sớm biết mình có một cô em gái cùng cha khác mẹ, nhưng vẫn không từng gặp mặt, nghe nói là đi ra ngoài du lịch. Nay đột nhiên nhìn thấy, chỉ cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Gương mặt mình và nguyên chủ có bảy tám phần tương tự, vậy, nơi này, hiện tại, rốt cuộc là dị giới hay là kiếp trước kiếp này, Đinh Mẫn, cô ta... Có phải cũng giống như cô?

Cô gương mặt lên nhìn, rất bình tĩnh quan sát biểu hiện trên mặt của đối phương.

cô gái kia vẫn đang chìm trong niềm vui của bản thân giống như cô không hề tồn tại, một mặt quần quít nũng nịu với mẹ mình, dịch ý của cô ta đến mức không thể rõ hơn nữa.

Cố Hàm Sương đột nhiên nở nụ cười.

Phải thế sao? Và không phải thế sao? Kiếp trước cô chưa từng đem Đinh Mẫn để vào mắt, kiếp này cô cũng sẽ không để cho cô ta có cơ hội tạo thành ảnh hưởng gì đối với mình.

Bên tai vang lên tiếng nói tiếng cười của hai mẹ con, mặt cô không hề đổi sắc, vẫn chậm rãi thưởng thức trà.

Cố Hàm Sương không nghĩ tới Cố Mẫn sẽ chủ động tìm tới cửa.

Hoa viên nhà họ Cố cũng không tệ, Cố Hàm Sương có thói quen cơm nước xong sẽ đi dạo một vòng.

"Xem ra hai ngày nay chị sống cũng không tệ lắm nhỉ." một thanh âm từ sau lưng truyền đến.

Cố Hàm Sương đã sửa sang lại suy nghĩ, nên tất nhiên sẽ không lộ ra dị thường. cô xoay người, nhìn cô gái dưới ánh mặt trời luôn tự cho rằng mình tinh xảo xinh đẹp, cũng cười đáp lại: "đã phiền em gái quan tâm rồi."

Cố Mẫn nhìn chị gái của mình, cô ta không hề thích người chị này, không thích bất cứ gì liên quan đến cô ta, trước kia cô ta bỏ qua, bởi vì cô ta biết mẹ cô ta sẽ xử lý cô gái này ngoan đến không thể ngoan hơn.

Mà lúc này, cô ta thấy từ trên người Cố Hàm Sương xuất hiện khí chất thanh nhã tự tin mà trước kia không bao giờ có, chẳng biết tại sao, ngoài l chán ghét, còn có kiêng kỵ xuất phát từ tận trong tim.

Ánh mắt cô ta khẽ chuyển: "Chị còn chưa biết sao, ba ba đang định cưới chồng cho chị đấy."

"Làm một nông dân bán lương thực đến từ thành phố H, nghèo đói cũng là nhị thể tổ (*), bằng đại học cũng phải mua mới có."

"Cho nên, chị gái của em cứ yên tâm đợi gả nhé, anh Lâm là của tôi rồi, chị hết hy vọng đi!"

Cố Hàm Sương nhướn mày: "Lâm Trọng?"

Cố Mẫn không hiểu tại sao cô lại hỏi như thế, giống như đã bắt nhầm trọng điểm, nhưng cũng không ảnh hưởng vẻ mặt kiêu căng cao ngạo của cô ta, nhấn mạnh thêm lần nữa: "Đúng vậy, anh Lâm đã đồng ý hẹn hò với tôi rồi."

cô ta liếc nhìn Cố Hàm Sương từ trên xuống dưới một cái: "Dù sao ai sẽ quan tâm thứ vô dụng không có chút tác dụng nào như cô đâu nhỉ?"

Thứ vô dụng? Lần đầu tiên của cả hai kiếp, Cố Hàm Sương mới bị người ta gọi như vậy, nhất là bị cô gái ngu xuẩn như Đinh Mẫn gọi, nhất thời thật sự có chút mới mẻ.

Cố Hàm Sương nhìn thẳng vào mặt cô ta, suốt cả hai kiếp, dù kiếp này cô ta có người mẹ xinh đẹp như Đinh Nhu, nhưng Cố Mẫn cũng không may mắn lắm, bởi vì cô ta có dung mạo giống Cố cha.

Dựa vào mỹ phẩm dưỡng da đắt giá cùng kỹ thuật trang điểm, mới miễn cưỡng coi tạm tạm.

“”

cô ác liệt cong môi: "Em nói lời đó là sai quá sai luôn, cho dù trên người chị đây không món gì đáng giá nhưng ít ra chị cũng xinh hơn em."

Đánh rắn phải đánh giập đầu, cô biết Cố Mẫn để ý là cái gì, gương mặt, là tử huyệt cả hai kiếp của cô ta.

Quả nhiên, mặt của Đinh Mẫn giận đến mức gần như vặn vẹo, Cố Hàm Sương lại lười quan tâm, xoay người thản nhiên rời đi.

Ngu xuân chính là ngu xuân, cả hai kiếp vẫn không hề thăng cấp chút xíu nào.

cô cũng không nghĩ tới Lâm Trọng cũng ở nơi đây, hai người này cũng không biết là nghiệt duyên gì. Nhưng chán ghét từ kiếp trước nên kiếp này cô không muốn có bất cứ liên quan gì đến bọn họ.

cô chân chính để ý nhất là, hôn sự của cô mà Cố Mẫn vừa mới nói.

Cố Mẫn nhất định đã nghe từ miệng hai vợ chồng chồng họ bàn với nhau về hôn sự của cô, nên mới có thể khẩn cấp đến đây điều võ dương oai.

không cần biết là thời đại nào thì hôn sự đối với phái nữ vẫn luôn cực kì quan trọng. Việc đầu tiên mà Cố Hàm Sương đầu tiên muốn xác định đó chính là lời của cô ta là thật hay giả.

Nhưng cô không có bất cứ nguồn nào để tìm hiểu thông tin. Nguyên chủ hoàn toàn không có bất cứ nhân mạch nào trong cái nhà này, cô lại không thể bước ra khỏi cửa, không có kinh nghiệm, sợ đi ra ngoài thì cũng không biết đường về.

Cũng may lão quản gia đã cho ra đáp án: "Là Lục gia thiếu gia đúng không? Trước kia lúc lão gia ở thành phố H thường qua lại với nhau, là một cậu trai thông minh lanh lẹ."

Lão quản gia bắt đầu kể lại những gì ông biết lúc xưa, Cố Hàm Sương thật sự nghiêm túc lắng nghe. Muốn từ trong miệng ông tìm hiểu thêm tin tức hữu dụng.

Ở trong miệng lão quản gia, Lục lão gia làm một nhân vật truyền kỳ, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng sáng lập thành một gia nghiệp. Cùng ông nội của Cố Hàm Sương nhất kiến như cố, tương giao tâm đầu ý hợp.

Sau đó Cố gia trở lại tỉnh thành, Cố lão gia mất, hai nhà mới ngừng lui tới.

Việc hôn nhân của Cố Hàm Sương, là do hai lão gia quyết định.

Điều này làm cho cô thở dài hận một đời, so với Cố cha, hiển nhiên Cố lão gia chưa từng gặp mặt càng làm cho cô yên tâm hơn.

Nếu là đại tiểu thư của Cố gia trước kia, cho dù thân đang ở địa vị, thì cũng tuyệt đối chớ có mất mặt thương họ, có địa vị thấp kém lại không biết quy tắc.

Nhưng đã từng lăn lộn trung vũ trường, thấy rất nhiều chuyện, con người dù xuất thân như thế nào, nhưng nếu gặp phải loại người bạc tình bạc nghĩa thì cũng đều khổ sở như nhau.

Huống chi còn có cơ hội làm chính thất, đã là vạn hạnh.

Cô âm thầm quyết định, chỉ cần nhân phẩm đối phương đoan chính, cho cô tôn trọng cần có, cô sẽ nguyện ý tận tâm tận lực quản lý tốt hậu trạch cho đối phương.

Editor: Chị ơi, thời buổi hiện đại, không có hậu trạch đâu chị, ở tù chết

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Văn Tinh

Editor: huyetsacthiensu

Sáng sớm ngày thứ hai bố Cổ đem chuyện này nói ra “Ngày kia, Lục lão gia sẽ dẫn cháu trai đến đây, buổi chiều bà dẫn Hàm Sương đi sắm sửa một chút.” Ông ấy nói với Đình Nhu.

Người phụ nữ dịu dàng đáp lại, quay người đã bỏ chuyện này sang một bên. Bà ta vẫn theo thói quen không coi người con riêng này vào trong mắt.

Cổ Hàm Sương cũng không nhắc đến. Thứ nhất là cô không thường việc phải mở miệng nói chuyện với mẹ kế chỉ vì một bộ quần áo. Thứ hai là cô biết cho dù có mở miệng thì Đình Nhu cũng có lý do từ chối không từ chối.

Cho dù là cô mách với bố Cổ thì Đình Nhu cũng chỉ nói một câu “Quên mất, đứa trẻ này sao lại không nhắc mẹ, chuyện của chính mình cũng không nhớ” là có thể rũ bỏ trách nhiệm.

Lòng của bố Cổ từ lâu đã chỉ hướng về Đình Nhu - người đàn bà đã sinh cho ông ta đứa con trai duy nhất. Cho dù cô làm gì cũng không có tác dụng.

Cùng lúc đó, ở Lục gia.

Lục lão gia gõ gõ cây gậy “Ngày mai đến thăm Cổ gia, cháu chuẩn bị thật tốt cho ta, không cho phép cháu gây chuyện.”

Lục Văn Tinh lười biếng nằm nghiêng trên ghế sa lon, hờ hững đáp “Vâng” một tiếng.

Ông nội hẳn thấy hẳn như vậy thật chỉ muốn đánh cho hẳn một trận.

Cảm thấy cũng may năm đó mình cũng Cố lão đầu đã định ra việc hôn nhân này, nếu không thì dựa vào bộ dáng hẳn bây giờ thì làm gì có người con gái nào thèm để ý hẳn chứ.

thật ra là Lục lão gia cả nghĩ quá. không nói đến giá trị bản thân của cháu trai ông, chỉ dựa vào dáng người cùng tướng mạo của hẳn thì người muốn trở thành vợ hẳn đều là người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Nhưng mà những người con gái đó Lục lão gia đều không vừa mắt.

Bởi vì ông không được học hành nhiều nên ông vô cùng thích những được ăn học tử tế.

Điều này có thể nhìn thấy dựa trên tên của Lục Văn Tinh, họ Lục tên Văn Tinh, lấy ý nghĩa của sao Văn Khúc* có thể thấy được sự kỳ vọng của ông nội đối với hẳn.

*Sao Văn Khúc: Ý Nghĩa Văn Khúc Ở Cung Mệnh

Tướng Mạo:

Người có Văn Khúc ở Mệnh có vẻ mặt thanh tú, khôi ngô. Người nữ thì có nhan sắc.

Tính Tình:

Thông minh, có học thức, hoạt bát, có năng khiếu rất sắc bén về văn chương, mỹ thuật, âm nhạc và nhiều lĩnh vực khác.

Công Danh Tài Lộc:

Văn Khúc đặc địa là bộ sao phú quý, hiển đạt, phúc thọ rất có giá trị. Nếu có Lộc Tồn đi kèm thì tài năng xuất chúng. Nếu đi với Vũ Khúc thì tài năng kiêm nhiếp văn võ, có uy danh lừng lẫy và giàu sang.

Việc giáp Mệnh cũng tốt, nhưng đặc thời nhờ hoàn cảnh bên ngoài nhiều hơn là tài năng của chính mình.

Còn Văn Khúc hãm địa, thì khốn khổ, phải bỏ làng lập nghiệp ở xa, có tật, bị tai họa, hoặc yếu tử. Đàn bà thì âm thầm, bị u buồn vì gia đạo. Nếu gặp thêm sát tinh thì có thể là gái giang hồ, khắc chồng, ti tiện.

Tham khảo thêm ở

Mặc dù trên đời thường có người danh không xứng với thực nhưng Lục Văn Tinh thuộc nhân tài xuất chúng.

Lại nói, Lục gia ở thành phố Hố Sinh sống nhiều năm, ở đây đúng là hùng bá một phương, khá là nổi tiếng.

thật là không biết ở đây chỗ nào phong thủy không đúng, chỉ cần là con cháu trong nhà thì nam thì như thổ phỉ, nữ thì hung hãn. không mọc được mầm non thích đọc sách nào.

Chuyện thật quá thật đã trở thành tâm bệnh của Lục lão gia.

Thời đại của ông không được học hành làng hoàng, đầu óc con cháu cũng không dễ sử dụng, ông chỉ sợ gen nhà mình có vấn đề.

Lục Văn Tinh thì chưa từng được quá ba mươi điểm.

Nhìn Lục Văn Tinh bây giờ thành thực thộn thực ra chỉ là vỏ bọc. Ngày bé, hẳn bị ông nội hắt hủi đánh mà lớn lên, danh sự không biết đã được mời bao nhiêu người, vẫn luôn là cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt.

Cả ngày la lối om sòm, trêu chó chọc mèo, quả thật là khổ nạn.

Người nói hăng hốc, hăng lại như người đã thành tinh, người nào trong lòng nghĩ gì hẳn cũng biết, còn nín một bụng ý đồ xấu. Từ nhỏ mỗi lần có ai bị chinh đồn cũng đều có phần hăng, có lúc ngay cả bố mẹ hẳn cũng bị hăng trêu ghẹo, lúc phản ứng lại thì lại tức giận bắt lấy hăng đánh chom một trận.

Đánh xong lại tự hào vì đứa con trai nhà mình thông minh, không sợ bị ai lừa gạt.

Lục Văn Tinh trước năm hai mươi một tuổi, vẫn ở trong trường đại học được nội hăng dùng tiền để hăng vào học mà ăn chơi đàn đúm, không biết lo âu.

Lúc hăng hai một tuổi, gia đình gặp biến cố lớn, bố mẹ hăng đột ngột qua đời, chuyện làm ăn rung chuyển, Lục lão gia một cây làm chẳng nên non, Lục gia bấp bênh.

Lục Văn Tinh về nhà tiếp nhận gia nghiệp đang trên bờ vực sụp đổ, khổ cực giao thiệp với những người không cùng trang lứa với hăng trên thương trường. Dường như là trưởng thành trong một đêm, rũ bỏ những nông cuồng tuổi trẻ, trở nên thành thực thận trọng.

Vừa mới đầu không có ai để ý đến hăng, chỉ làm một tên tiểu tử tóc vàng, trước đây nghe nói hăng là Nhị thế tử, còn không bằng cháu trai nhà mình, Lục lão gia cũng đã già, lúc này còn không cắt một vài miếng thịt ở Lục gia thì còn đợi đến khi nào nữa?

Lúc đó Lục gia gần như bốn phía đều là địch.

Cũng may Lục Văn Tinh làm một người tàn nhẫn, đối với người khác tàn nhẫn, đối với mình càng tàn nhẫn hơn. hăng trưởng thành với tốc độ làm người khác kinh ngạc, thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, không kém hơn Lục lão gia năm đó chút nào.

Những người có ý đồ xấu đều bị hãm làm cho đầu rơi máu chảy, làm cho Lục lão gia hơi yên tâm một chút.

Lục Văn Tinh cũng không phải là chưa gặp được thất bại, đối thủ của Lục gia là Vương gia con cháu đông đảo, có một cháu trai tốt nghiệp đại học Havard, lợi dụng lỗ hổng trên hợp đồng để đẩy Lục Văn Tinh ngã một cái thật mạnh.

Mặc dù sau đó đã hồi phục lại nhưng thời gian đó cháu trai ông đã gây rất nhiều.

Ý nghĩ muốn cưới cho cháu trai người vợ có tri thức, hiểu lễ nghĩa ngày càng sâu sắc.

Đối với đứa cháu Lục Văn Tinh này, Lục lão gia vô cùng bất đắc dĩ, không thể nghe được ai nói không tốt về hắn. Đặc biệt là sau khi cháu trai không những ổn định lại chuyện làm ăn của gia đình mà còn phát triển rộng ra cả tỉnh.

Nhưng trong lòng ông cũng hiểu rõ, gia đình bọn họ ở thành phố H là một gia tộc lớn nhưng ở thành phố W thì không là gì cả.

Không nói đến đó là một thành phố lớn, thế gia đông đảo, người ta không chỉ nói về gia tài mà còn nói về văn hóa gốc gác. Tùy tiện chọn con cháu một gia đình cũng là người tốt nghiệp những trường danh giá.

Lục gia đời đời làm ăn buôn bán, trong nhà không có mấy ai được học hành tử tế, ở trong mắt bọn họ chính là những người ngu ngốc nhiều tiền, là nhà giàu mới nổi.

Ông muốn cưới cho cháu trai nhà mình một cô vợ thư hương thế gia, không phải muốn chiếm món lợi lớn mà là bây giờ đều thịnh hành cái gì mà hiện đại hóa quản lý, internet, MIT*, ông cũng sợ cháu mình gặp phải, nếu biết những cái đó thì sẽ không bị thiệt thòi.

*MIT: mình nghĩ ở đây đang nói đến Viện Công nghệ Massachusetts (tiếng anh: Massachusetts Institute of Technology hay MIT - đọc là em ai ti) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý. Nguồn: wikipedia.

Cưới một người vợ có kiến thức cũng giúp đỡ được cho hẳn.

Nếu thật sự không được thì cũng soi sáng cho hẳn, hai người trung hòa với nhau, đừng nói là chất trai của ông cũng không đạt được. Năm đó ông mới thuận miệng định ra việc hôn nhân này.

Lục Văn Tinh khịt mũi coi thường với ý nghĩ của ông nội hẳn.

Cũng không nói cho ông nội, thật ra người con gái ‘thư hương thế gia’ trong miệng ông hẳn đã gặp được.

Hai tháng trước, hẳn tham gia một bữa tiệc ở thành phố W.

Khi hẳn ngồi đợi đến mức cảm thấy phiền muộn, tìm cách thoát thân, trốn ở ban công hút thuốc. Lúc chuẩn bị đi thì nhìn thấy một đám nữ nhân, chắc là không nhìn thấy hẳn, đứng ở ban công tám chuyện.

Bây giờ mà đi thì không thích hợp, cho nên hẳn bị “ép” nghe trộm.

Trong đó có một người con gái đặc biệt “Thú vị”, há miệng ngậm miệng đều là Heraclitus Pythagoras, mạnh mẽ lôi kéo chủ đề câu chuyện về hướng triết học, không thèm chú ý đến vẻ mặt cười nhạo cùng trêu ghẹo của người khác.

Có một người không chịu nổi, có ý đánh gãy lời cô ấy nói, hỏi cô có muốn uống nước hay ăn chút đồ ăn vặt hay không.

côn hận lấy cái lý để cao đối phương đưa cho, rụt rè nhấp một ngụm nói “Cảm ơn, nhưng mà tôi vẫn thích rượu Laffey năm 82 hơn.”

Đây mới thật sự là “Mở miệng ra là làm người khác phải quỳ gối”, trong lòng Lục Văn Tinh “xì” một tiếng, nếu không phải vẫn nhớ mình đang “nghe trộm” thì suýt nữa hẳn đã không nhin được mà cười thành tiếng.

Bây giờ nghe được “Laffey tiểu thư” không hiểu sao lại trở thành vợ chưa cưới của mình, cũng thật là... khiến cho người ta không cảm thấy hứng thú chút nào.

Nếu không phải Cố gia tiểu thư đầu óc có vấn đề thì là gia đình có thể nuôi được người con gái như này có thể là gia đình tốt đẹp như thế nào chứ? Hai cái này cái nào cũng không tốt. Lục Văn Tinh thật sự nghi ngờ ông nội mình bị lừa rồi.

Đinh Nhu không mua quần áo cho Cố Hàm Sương, nhưng lại mua cho con gái Cố Mẫn mấy bộ, giục cô đi thử.

Cố Mẫn đang ghịch điện thoại di động, hết sức thiếu kiên nhẫn “là Cố Hàm Sương kết thân, cũng không phải là con, mẹ giục con làm cái gì?”

Đinh Nhu khuyên nhủ “Đứa con gái hốc, mặc dù Lục gia đến từ thành phố H nhưng trong nhà có tiền, nên ở thành phố H bọn họ có hẳn một phố kinh doanh, còn có những trung tâm thương mại khá, so với việc làm ăn của bố con không biết là lớn mạnh hơn bao nhiêu đâu. Nếu con...”

Cố Mẫn biết mẹ mình có ý gì, nhưng cô không nhúc nhích chút nào, đứng đờ như không nghe lời bà ta “Mẹ nghe à không vậy? Lindan nói với con, nhà bọn họ bán lương thực, thời đại bây giờ bán lương thực có thể kiếm

được bao nhiêu tiền chứ? Hơn nữa, cho dù có tiền cũng vẫn là làm ăn buôn bán. Chú Lâm sắp lên chức, đợi con gả cho anh Lâm Trọng, cô ta thấy con còn không phải cúi đầu khom lưng sao.”

Điều kiện đầu tiên là người được nhà bọn họ cưới đã! Đinh Nhu hò hét ở trong lòng.

Công gái mình mình tự biết, từ một tí tâm tư thì không có thủ đoạn lợi hại nào cả. Lâm Trọng là một người thâm trầm, sợ là công gái không thu phục được hẳn. Những năm gần đây hẳn ở cạnh hai đứa công gái thờ ơ lạnh nhạt, rất không thích, càng lo lắng cho công gái hơn.

Nhìn khuôn mặt không có chút lo lắng nào nhưng biết dù mình nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Tất cả những suy nghĩ này của bà ta Cố Hàm Sương cũng không biết, trời vừa sáng cô đã ăn mặc chỉnh tề.

một cái váy len màu xanh nhạt, trong cảm giác tươi mát còn mang theo chút hoạt bát, tóc được tết lại, dùng kẹp tóc trâm châu kẹp lên.

Da dẻ rất đẹp, không dùng phấn lót, chỉ vẽ lông mày với đánh một lớp son môi màu nhạt. Trong gương hiện lên một mỹ thân thanh lệ, tao nhã, ánh mắt cô vừa chuyển động càng hiện lên vẻ hoạt bát sống động.

Cố Hàm Sương thả lược xuống, cho dù đối phương như thế nào nhưng cô không thể thất lễ.

Lục lão gia đã về hưu nhiều năm, lại là người lớn, tự mình dẫn theo cháu trai đến, có thể thấy được ông ấy coi trọng chuyện hôn nhân này. Bố Cố cùng Đinh Nhu cẩn thận tiếp đón.

Cố Hàm Sương ngồi bên cạnh bố Cố, cũng không nói chen vào, lúc câu chuyện nói đến mình mới cẩn thận trả lời, lời nói nhún nhún, trật tự rõ ràng.

Thần thái của cô tự nhiên, khí chất xuất chúng, so với bố Cố và Đinh Nhu cẩn thận từng li từng tí một càng thêm nổi bật.

Lục lão gia vô cùng hài lòng, cảm thấy đây chính là cháu dâu lý tưởng trong lòng mình.

“Năm đó lão Cố đến thành phố W, hai nhà chúng ta cũng mất liên lạc, bây giờ không dễ gì mới có một lần gặp nhau, phải để cho hai đứa nhỏ làm quen mới phải.”

Bố Cố gật đầu liên tục.

Vì vậy, hai đứa nhỏ Cố Hàm Sương, Lục Văn Tinh liền chạy đến vườn hoa phía sau “làm quen”.

Cố Hàm Sương có chút khẩn trương nắm chặt làn váy, còn nhìn về người đàn ông bên cạnh.

không giống với hình tượng quân tử nho nhã yếu ớt của Lâm Trọng, da thịt trắng màu đồng khỏe khắn, vóc người thon dài, kiên cường. Mày kiếm mắt sao, sống mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn hồng hào.

Cho dù biểu hiện ôn hòa, cô cũng nhìn thấy sự cương quyết, bướng bỉnh ẩn giấu ở sâu dưới đáy mắt.

cô biết tướng mạo đường đường như vậy, là người đàn ông hiên ngang, nếu ở cổ đại cũng là một người chồng chưa cưới tốt rồi.

Bố không đặt mình ở trong lòng, nếu bỏ lỡ mối hôn sự ông nội sắp đặt cho này cũng không biết sẽ bị Đinh Nhu đưa vào nhà của hạng người gì. Dù sao cũng chỉ là cái thang cho đứa em trai khác mẹ mà thôi.

Thân thể này đã hai ba tuổi, còn lớn hơn cô ở đời trước, đã là gái ờ thì. Cho dù ở thời đại này quen với việc gả muôn tạm thời sẽ không có ai cảm thấy kỳ quái nhưng cô cũng tự cảm thấy sốt ruột.

cô hy vọng cuộc hôn nhân này có thể thành.

Lục Văn Tinh nhìn người con gái bên cạnh thần thái tự nhiên lại mang theo chút ngượng ngùng, cảm thấy mới có mấy tháng không gặp “Laffey tiểu thư” đã tiến bộ không ít.

Ừ... mặt hình như cũng dễ nhìn chút. không thể không nói rằng dáng dấp của cô như vậy còn khá phù hợp với mắt thẩm mỹ của hắn, trong nháy mắt suýt nữa hắn đã động lòng.

hắn thở ram ột hơi, không nói gì.

Cố Hàm Sương đợi một lúc, không thấy đối phương mở miệng, vừa mới chuẩn bị chủ động mở lời đã bị một tiếng chuông cắt đứt.

Lục Văn Tinh giờ tay ra ngăn, cầm điện thoại ra xa.

Cố Hàm Sương nhìn theo bóng lưng hắn, lòng dần chìm xuống đáy vực. cô sao lại không nhìn ra hắn không có ý gì với cô được chứ.

Chỉ không biết là hắn đơn giản là không thích cô hay đã có người trong lòng rồi?’

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ước Hẹn

Editor: Mễ Đồng

Cho đến khi Lục lão gianóitạm biệt, hai người cũng chươnóivớinhaumộtlời.

Lục lão gia sao có thểkhôngthấy hai ngườikhôngcó ý gì với nhau. Ông lấy quả trứng gõ xuống đất “Phanh phanh phanh” khi thấy Văn Tinh tựa lưng ở chỗ đậu xe:

“Tiểu tử thói nhà người lạnh nhạt cái gì? Congáinhà người ta có chỗ nào khiến người khó chịu mà nhăn mặt như vậy?”

Lục Văn Tinh bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua phía sau: “Gia gia, ngài đừng gõ, để ý đến cánh tay.”

Lục lão gia “Hừ” mộttiếng, chống quả trứng mà tức giận nói: “Ta thấy đứa conáinày của Cố gia rất tốt. Vừa hào phóng, lại hiểu chuyện lễ phép, người làm như vậy chính làkhôngnể mặt mũi của người ta, người ta cũngkhôngcó biểuhiệnra ngoài với lão già này. Người ta là đại tiểu thư, chính là người tốt, so người những người ở bên ngoài mà người tìm thựcsựlà tốt hơn rất nhiều. Người có cái gìkhônghài lòng, hả?”

“Hơn nữa côgáikia thi đỗ đại học Đế Đô, khôngthểkhôngdựa vào bản thân chăm chỉ kiên định, người nhìn xem người từnhỏđến lớn có thành tích như vậy, người khôngchột dạ sao?”

Lục Văn Tinh thấy gia gia của hắn buồn một tràng giáo huấn, nhìn gia gia với ánh mắt không cho là đúng, nhưng không kể lại chuyện “Laffey tiểu thư”.

Sao hắn nhìn không ra “Laffey tiểu thư” đối với hắn có ý, còn tưởng rằng nàng sắp ra đại chiêu, hắn đã chuẩn bị thật tốt để chăm chú lắng nghe nàng chân bịn ói về “nguyên lý Vật chất quyết định ý thức”.

Kết quả đối phương chỉ biết đi một cách lặng lẽ, ổn trọng rụt rè làm hắn muốn lau mắt mà nhìn, nhưng mà, cũng chỉ có vậy.

Cố Hàm Sương xem đã đi xa, có chút ảm đạm, nhưng mà nàng kiêu ngạo như vậy, không thể tỏ ra lì lợm, cưỡng ép hôn sự.

Hôn sự này thất bại, nàng chỉ có thể đi một bước rồi xem một bước, tránh khỏi việc có thể dừng lại ở trong tay Đinh Nhu.

Nhưng thật ra Đinh Nhu có chút vui vẻ, buổi tối nói với bố Cố: “tôi thấy công tử của Lục gia hình như không thích Hàm Sương, hôn sự này dù có bỏ lỡ cũng có thể tìm cái khác, hay là để cho Tiểu Mẫn thử xem. Dù sao đều là cháu gái của ba, dù lớn hay nhỏ cũng không có gì kém nhau.”

Nếu là bình thường bố Cố đã đáp ứng rồi, nhưng bây giờ lại không đồng ý:

“Kiến thứ hắn không có, đầu năm nay làm công chức chỉ là có được chút thể diện? Lâm Hiến Đức thì tiến lên như điều gặp gió, đừng vì nhặt hạt mè mà bỏ qua dưa hấu.”

trong lòng Đinh Nhu không cho là đúng, Lâm Hiến Đức đi lên, nhưng Lâm Trọng thì không biết thế nào, hắn không phải chỉ có một đứa con là Lâm Trọng này, Lâm gia cũng không phải chỉ có một chi của Lâm Hiến Đức.

Nhưng Lục Văn Tinh chính là cháu đích tôn duy nhất, hưởng được cái bát vàng đó.

Trong lòng bà vẫn chỉ vừa ý Lục gia, nói cái gì cũng không bằng có tiền thật sự.

Nhưng mà bà chưa bao giờ làm trái lời bố Cố, cũng biết mình không lay chuyển được ông, cho nên cũng không hề nhiều lời, chỉ ở một bên dỗ ngọt cho qua, một bên đem việc này âm thầm đặt ở đáy lòng.

Thời điểm Cố Hàm Sương nhận được điện thoại của Lục Văn Tinh thực sự rất là kinh ngạc. Nàng cho rằng bọn họ sẽ không liên hệ lại.

Cuối cùng việc hôn nhân không thành, vì thanh danh của nhau, nên tránh mặt mới tốt, nhưng hiện tại đối phương gọi điện thoại tới muốn cùng nàng ra ngoài.

Nàng suy nghĩ, đã đáp ứng rồi.

Tất nhiên nàng biết không phải hẳn thiệt tình, vì ngày đó hẳn biểu hiện rõ ràng không có cảm tình với nàng.

Nhưng hôm nay nói là cho nhau một cơ hội, một lần để hiểu biết lẫn nhau, đạt được cơ hội có cảm tình với đối phương. Đối phương dù ác ý vẫn có thiện ý, là đầm rồng hang hổ nhưng cũng là Hồng Môn Yến, nàng không ngại đi thử một lần.

Cố Hàm Sương, từ trước đến nay không thiếu một chút dũng khí nào để có thể buông tay.

Lục Văn Tinh bị ông mình dọa đánh nên mới điện thoại. Đứa cháu này trước kia không có cố chấp như vậy, lần này không biết bị nha đầu kia cho

uống thứ thuốc mê hồn gì, sao lúc nào cũng có thái độ không thể là nàng ấy.

hắn buông điện thoại, bắt lấy cây gậy trên vai, bắt đầu nói: “Được rồi chứ, gia gia.”

Lục lão gia cảm thấy thỏa mãn, thu hồi quả trứng rồi gõ gõ trên mặt đất: “Người nếu như có người trong lòng, gia gia cũng không ép người, nhưng không phải là người không có sao. Tạo sao không thử được? Gia gia cũng không phải không thấu tình đạt lý, người thử dẫn nó đi ra ngoài chơi một lần, hẹn hò gì đó, nếu vẫn là không thích, ta cũng không bắt buộc.”

thật là mười phần thông tình đạt lý.

Lục Văn Tinh cũng không có biện pháp cải lại, lão gia tử lớn tuổi, nuôi hắn từ khi còn nhỏ, trước giờ không biết hai chữ thỏa hiệp viết như thế nào, bây giờ hắn trưởng thành, thực sự sợ những lúc ông dùng đạo lý như thế này, hắn còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể phục tùng.

Buổi tối Trương Thần đến, không khí ở ghế lô nóng như lửa. Lục Văn Tinh tựa lưng vào sofa, đốt một điếu thuốc.

hắn mở hai cúc áo sơ mi, đã không còn bị tây trang giày da trói buộc như ban ngày, khôi phục bộ dạng tùy ý.

Làm cho vài cô gái hình thoảng lại âm thầm trộm liếc qua.

Trương Thần mới vừa hát xong một bài hát, ném microphone, chớp mắt, tặc lưỡi cười hề hề mà thò đầu qua: “Ca, ghen người muốn cùng cô gái kia của Cố gia hẹn hò?” hắn nói không có chút khách khí, có thể thấy được sự đối với Cố Hàm Sơng không có một chút hảo cảm.

Lục Văn Tinh nhìn hắn một cái, không nói gì.

“Ca, người nó xem người với người khác không tốt sao. Cùng cô ta? không phải do tan ói, anh xem gương mặt kia. Tính cách đó thật là, giống như cô ta cùng chúng ta không ở cùng một thế kỷ vậy, lúc nào cũng tỏ vẻ người khác không thanh cao bằng mình, có thể làm cho người khác ghen chết.”

Lục Văn Tinh còn chưa mở miệng, Dịch Bác Hàm bên cạnh liền nói tiếp: “Ghen ói mẹ kế của cô ta có chút thử đoạn, nhà cô ta cũng không tốt lắm, lại có thể thể hiện là không muốn Lục ca, ta thực sự thấy họ không biết điều, xem người khác là người không thú vị, chúng ta mới nên là người chủ động cự tuyệt mới đúng, Lục ca, muốn huynh đệ giúp người hay không, giáo huấn ánh mắt của nàng một chút?”

Lục Văn Tinh lắc đầu: “ông ta thích, các người đừng động vào, để ta xem thử.” Làm nàng biết khó mà lui cũng tốt.

Đều là người có mặt mũi, không để người ta trong mắt, cũng không khách khí chút nào, ai nhìn vào cũng cảm thấy như vậy là đang tính toán, khi dễ một tiểu cô nương nên có cái gì đó không đúng lắm.

Cố Hàm Sương tuyệt đối không biết ở trong mắt người khác mình là loại người dạng này.

Người ở chỗ này hàm súc, thường thường ở sau lưng dù không kiêng nể gì thì khi gặp mặt cũng sẽ không nói lời nào. Biết bản thân mình ở trong mắt người khác có hình tượng gì ở Hoa Quốc là chuyện tương đối khó khăn.

Cố Hàm Sương chỉ có thể từ mấy câu trong nhật ký mà phỏng đoán ra cô gái kia bị mẹ kế chèn ép đến hư luôn rồi, tâm hư lúc nào cũng oán giận. nên ngày thường phải diễn xuất thế nào cũng không biết.

Nguyên bản của Cố Hàm Sương bị Đinh Nhu chèn ép mà lớn lên, trở mặt nhìn họ chiếm gia đình của mình, mỗi ngày vui vẻ, nói cười tự nhiên, mà bản thân mình lại bị quên đi ở một góc.

So với những anh chị em cùng cha khác mẹ kia, quần áo ngắn nấp, cùng những người trong tầng lớp cao quý như họ làm bạn với nhau, mà cô ấy trước sau đều không thể hòa nhập. Lúc đầu là bởi vì nàng không có món đồ chơi nào có thể dùng để trao đổi chơi cùng, về sau lại dẫn đến việc nàng nghe không hiểu đề tài của bọn họ nói.

Nàng trước sau chỉ lẻ loi một mình, bị xa lánh mà quanh quẩn ở bên cạnh.

Đinh Nhu dùng nhiều tiền để bồi dưỡng công giá của chính mình. Từ lễ nghi quý tộc đến đàn hay nhảy đều bắt đầu từ nhỏ.

Mà cái gì Cố Hàm Sương cũng sẽ không được học, cũng không có người dạy, nàng với một người của gia đình bình thường được lớn lên giống nhau, tầm mắt hẹp hòi luôn miễn cảm, tự ti, cùng với các đại gia đình khác thực sự không hợp nhau.

Nàng muốn thay đổi, vì thế hằng hái học tập. Thi đỗ đại học Đế Đô là việc lớn nhất mà nàng làm được, vốn tưởng rằng có thể thay đổi chính mình, nhưng lại phát hiện không có người để ý đến.

Nàng nỗ lực giống như đang diễn hài, vẫn như cũ bị mọi người bài xích bên ngoài. Thành tích, ở trong lòng bọn họ cũng không phải cái quan trọng nhất.

Cho nên nàng đi đường khác, bắt đầu nỗ lực tự mình đắp nặn chính mình thành một tài nữ.

Nàng biểu hiện ra rằng so với người khác phải cao quý hơn, có phẩm vị, cái gì cũng đều có thể chọn cái tốt nhất, cho nên tất nhiên làm một tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Không nghĩ đến, cái lễ nghi chẳng ra gì kia, là do nàng bắt chước được, nàng biết duy nhất một khúc dương cầm, là học được ở đại học xã đoàn,

miệng nàng đầy triết học phương Tây, là do xem được ở thư viện.

Nàng nỗ lực thể hiện bản thân không giống người bình thường, nhưng không thấy ánh mắt xem thường nàng đang giống một vai hề của người khác chút nào.

trên thực tế, thấy được cái nhìn thương hại của người khác mà thôi.

Nếu như Cố Hàm Sương biết, nhất định phải than một câu: tại sao phải được thể diện yêu thích, hà tất phải vì ánh mắt đó mà rước thêm phiền não.

Mà bên này Trương Thần cũng không biết được, Cố Hàm Sương của hiện tại ở trong miệng bọn họ, bất kể là cầm kỳ thư họa hay lễ nghi gì đều không cần thêm nữa, có thể nghiền nát tất cả mọi người.

Đáng tiếc cái gì bọn họ cũng không biết, vì thế nói những lời này, Trương Thần nhắc tới một sự kiện khác: “khoảng thời gian trước Tưởng Bội Bội tìm ta, nói liên hệ không được với người, muốn ta hỏi người có thời gian rảnh không, nàng ta mời cơm xin lỗi, ca người xem.....”

Lục Văn Tinh cười như không cười mà liếc mắt một cái: “Nàng cho người lợi lộc nhiều hay ít?”

trong lòng Trương Thần chợt lạnh, cười mỉa mà nói: “Này, sao ta có thể cùng với cô ta có quan hệ được chứ, cô ta đến nơi này nhờ ta, ta liền giúp đỡ truyền lời nói.”

Dịch Bác Hàm không tán đồng mà nhìn mắt một cái: “Lời này cũng có thể truyền sao? Các cô gái đó là cùng một loại hàng, một bông hoa tối kỵ nhất là bán người, chính cô ta phạm vào điều kiêng kỵ, Lục ca không tìm cô ta tính số đã tốt lắm rồi, còn muốn quay đầu, đương nhiên Lục ca sẽ không thu lại mấy thứ rách nát như vậy?”

Trương Thần lăm bắm nhưng không nói lời nào, Lục Văn Tinh nhượng mảy: “Được rồi, trở về nói cho cô ta, không cần xin lỗi, đừng cho ta thấy mặt là được rồi. Gương mặt kia nhìn muốn chán.”

Trương Thần, Dịch Bác Hàm đều không nói lời nào. Tuy rằng Tưởng Bội Bội trong chuyện này thật sự là không có đạo nghĩa, nhưng mà có tố chất nha, gương mặt kia thật sự là đẹp đến nhất đẳng, ghen oán kỹ thuật trên giường cũng tuyệt diệu, từ trước đến giờ là do người khác theo đuổi, chắc sẽ không nghĩ tới việc sẽ đá đá phải văn sĩ Lục ca này.

Gương mặt này chán, vậy người muốn gương mặt như thế nào thì mới có thể thỏa mãn người ăn uống?

Lục Văn Tinh không muốn tiếp tục đề tài này.

hắn thực sự rất chú ý việc Trương Thần bị một nữ nhân như vậy nói một câu liền mất luôn thần trí. Kết quả không biết rốt cuộc ai là người chiếm được tiện nghi.

hắn đồng ý bỏ tiền bao Tưởng Bội Bội, là bởi vì có một vài trường hợp cần mang bạn gái đi, Tưởng Bội Bội lớn lên xinh đẹp, biết làm việc, lại khéo léo, mang đi ra ngoài sẽ giúp bản thân có mặt mũi.

Nhưng cô ta không phải không biết, tin đồn cũng nhiều, hắn cũng ngại quan tâm. không để ý tới việc nàng ta câu kết làm vậy.

Vậy nên trừ số tiền ban đầu đã thương lượng, hơn một phen cũng không có.

cô ta sao lại có thể nghĩ đến việc hắn sẽ mua cho cô ta vàng bạc châu báu? cô ta cũng không phải loại gái đứng đắn.

hiện tại lại muốn trở về tìm hắn? Hàm Tử nói câu này kia rất đúng, hắn sẽ thu lại mấy thứ rách nát như vậy sao.

...

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Rung Động

Edit: Anita

không cần biết tính cách không đáng yêu đến mức nào, nhưng tốt xấu gì cũng là con gái nhà lành, nên Lục Văn Tinh cũng không thể làm quá đáng.

anh chỉ muốn làm cho cô ý thức được chênh lệch giữa hai người, không thể cùng nhau ngồi đàm luận triết lý nhân sinh mà sống.

Vì thế anh bỏ qua những bộ y phục hàng hiệu được thiết kế riêng, chỉ mặc vào bộ y phục bình thường nhất, đồng hồ hay nhẫn anh cũng tháo sạch, nhìn qua hoàn toàn là anh chàng bình dân không hề có chút thu hút nào.

Cố gắng làm chướng mắt cô "Tiểu thư rượu vang Lafite " đến mức độ cao nhất, để lần sau khi cô ta chỉ cần nhìn thấy tên anh thì lập tức né ngay.

Cố Hàm Sương từ xa nhìn thấy anh, cao hứng chạy tới, đứng thẳng người trước mặt anh: "anh Lục."

Lục Văn Tinh nhìn thật sâu vào mắt cô, tiếc nuối không phát hiện được bất cứ nét chê bai nào.

trên thực tế, Cố Hàm Sương hoàn toàn không biết hàng hiệu, hàng thiết kế xa xỉ gì đó của thế giới này, cô chỉ cảm thấy hôm nay anh Lục ăn mặc thật sự trẻ trung, làm người cũng hiền hoà hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù có biết thì cô cũng không cảm thấy có gì cả, bởi vì cô hoàn toàn không hề chờ mong nhà họ Lục có gia thế cao sang quyền quý gì.

Ở triều đại Đại Kim, địa vị của thương nhân cực thấp, nên cho dù có gia tài bạc triệu, nơi ở cũng không thể quá ba biệt viện, mặc thì cũng chỉ có thể mặc vải bông với ba màu trắng, đen và xám.

Khi quyết định đón nhận mối hôn nhân này, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận tất cả.

Đương nhiên, ở trong lòng cô thì nhà họ Cố cũng không sang gì, Đình Nhu xuất thân cực thấp, còn Cố Chấn thì cả người sặc hơi tiền.

Cố Mẫn luôn ra vẻ trí thức cao sang, đại khái được di truyền từ Cố lão gia, có học vấn cao, và Cố tam thúc là giáo sư trường đại học, tốt xấu gì cũng có tiếng là thư hương môn đệ.

Về phần vì sao kế thừa y bát của lão gia tử là Cố tam thúc, người con trai út mà không phải là con trai trưởng là Cố Chấn thì không phải là chuyện mà cô quan tâm.

Hôm nay cô vẫn ăn diện tỉ mỉ, quý phái. Mặc chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, đôi bốt ngắn màu đen, mái tóc xõa tung sau lưng.

Cùng với bộ đồ bình thường chưa đến năm trăm đồng trên người Lục Văn Tinh lại xứng đôi một cách lạ thường.

Làn da cô trắng nõn, khí chất thanh nhã hoàn toàn giống như đoá hoa sen vừa mới nở.

Ngay cả Lục Văn Tinh cũng không thể không thừa nhận, cô gái này thật xinh đẹp, dù trong lòng không thích cô nhưng cũng không thể phủ nhận nét rực rỡ của cô.

anh mở cửa xe, xe này cũng là anh vừa mượn của trợ lý, chiếc Santana chỉ vài trăm ngàn.

Cũng y như trước đó, hoàn toàn không nhìn thấy ánh nhìn soi mói gì đó của Cố đại tiểu thư. Một quý nữ cố đại, trước kia còn không quan tâm các nam nhân cười ngửa gì, hiện tại làm sao có thể chú ý bọn họ đang lái loại xe gì?

Lực chú ý của Cố Hàm Sương lúc này đã bị thứ khác hấp dẫn rồi. Công ngồi ở trong xe, nhìn xuyên qua cửa kính xe xem đám người đi ở ngã tư đường bên ngoài. Trong đôi mắt đen lộ ra nét tò mò cùng một chút hưng phấn.

Từ lúc cô sinh ra cho đến bây giờ, sống cuộc sống kín cổng cao tường, bình thường nếu muốn ra khỏi nhà, cũng phải là vào ngày lễ ngày tết, phải đội nón rộng vành có khăn che mặt, nhũ nương và nha hoàn già vây quanh, tỷ đệ cùng.

Từ sau khi đến đây, nơi này phái nữ có thể ra khỏi nhà bất cứ lúc nào, nhưng cô không có trí nhớ, đột nhiên đối mặt với hiện đại ngửa xe như nước, khó tránh khỏi sợ hãi. Không sinh ra được chút ý định muốn ra cửa một mình chút nào.

Cho nên nửa tháng nay cô vẫn liên tục ở trong nhà, dựa vào quyền nhật ký mà nguyên chủ lưu lại để giết thời gian.

Nay có người mang cô ra ngoài chơi, cô có thể nhìn ngắm thế giới bên ngoài qua cửa sổ xe, tất nhiên là nhìn cái gì cũng đều cảm thấy thú vị.

Cô nhìn rất chuyên chú, nên không chú ý tới ánh mắt của Lục Văn Tinh đang xuyên qua kính chiếu hậu quan sát cô, nhìn thấy cô hưng phấn như thế, không khỏi hơi buồn bực, cũng đâu phải chưa từng ra khỏi cửa, sao lại giống như đứa trẻ con thế này.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng khóe miệng lại không kiềm được khẽ cong cong.

Lục Văn Tinh đã sắp xếp sẵn kế hoạch trước đó. Dù anh đã mặc âu phục giày da nhiều năm, dáng vẻ ngày thường luôn đạo mạo nghiêm chỉnh, nhưng lần lộn chốn thương trường người lừa ta gạt nhiều năm, thì dù đầu đầy những ý định xấu, mưu toan lừa gạt nhau thì đó cũng là chuyện bình thường. Nay đột nhiên muốn đi học ghẹo cô thiếu nữ nhà lành, chẳng những mặt anh không hề đỏ chút nào mà gần như còn có chút hưng phấn.

Đây đích thị là người xấu 100%.

anh chuẩn bị mang người nào đó đi xem chiếu bóng, anh đã đặc biệt tuyển chọn phim trong nước, diễn xuất tệ nhất, bị chê về kỹ thuật lẫn nội dung nhiều nhất, để khoe khoang thưởng thức cực thấp kém của mình. Tốt nhất vào những lúc gay cấn thì bật cười to lên, tỏ vẻ thưởng thức.

Dù sao ghen ói ánh mắt của cô thiếu thư này cực kén chọn, nếu không phải phim đạt giải thưởng lớn quốc tế, chuẩn tiếng anh là nhất định không xem.

Nhưng anh lại không biết Cố Hàm Sương lại hoàn toàn không có có ký ức của nguyên chủ.

Nên kết quả sau cùng chính là, cô nương này ôm bắp rang bơ, uống Coca xem mê mẩn, còn Lục Văn Tinh ở bên cạnh chuẩn bị phát ra giọng cười như tiếng heo bị chọc huyết, đã chán đến mức dựa vào ghế ngủ bất tỉnh nhân sự.

"anh Lục, anh Lục..."

Lục Văn Tinh bị một đôi tay nhỏ bé lay lay tỉnh lại, mở mắt ra mới phát hiện phim điện ảnh đã chiếu xong.

cô gái trước mặt mang theo nét lo âu hỏi anh: "anh Lục, anh mệt lắm phải không? Chúng ta trở về đi."

Lục Văn Tinh: "không cần." anh không phải mệt, anh đang cảm thấy nhàm chán, con mẹ nó, bộ phim này là ai đề nghị thế này, anh chưa kịp cười đã chán đến mức ngủ hồi nào không hay, khả năng thôi miên cũng quá mạnh rồi.

Kế hoạch A đã bị phá sản, làm anh không khỏi có chút buồn bực, nhìn ánh mắt của cô gái bên cạnh vẫn sáng ngời hữu thần, anh hỏi theo bản năng: "Thấy hay không?"

Cố Hàm Sương gật đầu: "Khá thú vị, người nghĩ ra câu chuyện này người đúng là một kỳ nhân."

Lục Văn Tinh nhìn chòng chọc, mới phát hiện đối phương hoàn toàn không hề có ý giấu cợt, trong bụng thầm nghĩ chẳng lẽ cô gái này là chị em sinh đôi gì đó của Cố đại tiểu thư?

Ainóicô ấy chỉ thưởng thức ca kịch và âm nhạc cổ điển? Ainóicô ấy chỉ xem phim điện ảnh đoạt giải oscar, mà phải phim gốc tiếng anh mới xem?

Cố Hàm Sương lại có chút ngượng ngùng, cô còn tưởng rằng đối phương không có hảo ý, không ngờ anh hãy thực sự mang cô ra ngoài đi dạo.

Vừa rồi cô có liếc nhìn những người chung quanh, ngồi trong rạp đa số là những cô gái, xa xa mới có một đôi nam nữ, chàng trai thì ngủ gà ngủ gật, lại bị cô gái vỗ 1 cái giật mình tỉnh giấc.

Có lẽ đi xem phim kiểu này đối với các chàng trai mà nói là loại chuyện cực kỳ nhàm chán, không ngờ anh hãy thà đến đây ngủ cũng đi cùng với mình.

cô nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào.

Lục Văn Tinh: "..."

Đây đúng là một thiếu lâm kỳ lạ.

Lục Văn Tinh không nói nữa, xem đồng hồ, đã đến giờ cơm, trực tiếp dẫn người đi thẳng đến một nhà hàng Tây đã được canhsắp xếp sẵn.

trên đường đi còn mua một cái bánh bao và ly sữa đậu nành.

Nhà hàng này là do Trương gia mở, bọn anh đã ăn ý với nhau sẵn nên khi nhân viên nhìn thấy anh mang theo thức ăn cũng không ngại ngần cản.

Hai người ngồi xuống, Lục Văn Tinh trực tiếp gọi cho cô món bít tết chín ba phần và rượu vang Pháp.

Sau đó chuẩn bị dùng lối ăn thô lỗ của những tên thất học hay ăn ở quán lề đường, để quý cô này khóc thét.

Cố Hàm Sương cảm thấy lạ, vì sao thức ăn của hai người lại không giống nhau, nhưng dù sao cô cũng đã có chút tin tưởng người bên cạnh mình.

cô rất bình tĩnh cầm dao nĩa lên.

Đĩa bít tết màu nâu được rạch một đoạn nhỏ, lộ ra lớp thịt bên trong, cùng lúc đó, một dòng nước đỏ tươi như máu tươi, uốn lượn quanh chiếc đĩa bằng sứ trắng.

Cố Hàm Sương lập tức liền hồng mặt.

Vẫn liên tục chú ý đến cô, Lục Văn Tinh làm sao lại không phát hiện kinh ngạc trong mắt cô, anh lập tức gia tăng sức nhét bánh bao vào miệng.

Ai ngờ cô nương này nhìn anh, âm ỉ và không hề hỏi một câu: "Tại sao anh lại được ăn thực phẩm chín, còn em phải ăn thịt sống?"

Lục Văn Tinh: "!... Khụ khụ khụ... Khụ "

Lục Văn Tinh bị nghẹn miếng bánh baoanhvừa nhét vào miệngmộtcách thô lỗ, ho đến tối trời tối đất, làm những thực khách khác cũng đưa mắt nhìn sang.

Cố Hàm Sương hoảng sợ, vội vàng bỏ dao nĩa xuốngđivòng qua bên canhanh, vỗ lên lưnganh.

Lục Văn Tinh bốt ho, nhìncô, máy mócnóira lời thoại màanhđãchuẩn bị sẵn: "Quýcôcó học vấn cao như em thường thích nhất là ăn loại thức ăn này mà, đây gọi là thưởng thức, loại người quê mùa nhưanhkhônghọc được."

Cố Hàm Sương lúc này cũngđãchợt hiểu ra,côcòn tưởng là đối phương sẽkhônglàm khó dễ,thìra người tađangđợi hốcôở chỗ này.

Lập tức, gần như trong nháy mắt, Cố di nươngđãtrong tư thế sẵn sàng chiến đấu,côtrở lại chỗ ngồi của mình, thông thả sửa lại chiếc khăn lụa trênbàn: "Cáchnóinàythậtsựbuồn cười, có phải người có học vấn cao haykhôngthìliên quan gì đến món ăn? Chẳng lẽ nuốt thịt sống vào bụngthìnó sẽhoá thành trí thức làm người ta khôn hơn sao?"

Nhưng đôi mắtcôkhẽ đảomộtvòng, đưa tay đem miếng bít tết trước mặt mình đổi lấy cái bánh bao của Lục Văn Tinh: "Nhưngnóithìnóinhư vậy, chúng ta cũngkhôngthểkhôngphòng, em có học vấn cao haykhôngcũngkhôngsao,anhLục mỗi ngày đều phải giao tiếp với đủ loại hạng người bên ngoài, nên ăn mấy món như thế này nhiều vào vẫn có ích choanh hơn."

Lục Văn Tinh nhìn thấy đôi mắtcônhưấrchứa nụ cười, sắc mặt nghịch ngợm, gương mặt vốn thanh nhã trở nên kiêu diễm động lòng người, làm choanhcảm thấy miệng mình khô khốc.

Quý thần xui khiến,anhđưa tay cầm lấy đĩa ăn, xiênmộtmiếng bít tết nhét vào trong miệng,mộtmùi tanh tràn ngập lên tận mũi.

Lục Văn Tinh: "Ừa..."

Cuối cùng hai người đành bước qua quán cay Tứ Xuyên bên cạnh để giải quyết bữa cơm chiều.

Liên tiếp bại trận, Lục Văn Tinh cũng không còn lòng dạ nào để chinh người.

Hai người đi dọc theo ngã tư đường chậm rãi về hướng bãi đậu xe. Cách đó không xa truyền đến tiếng rao hàng của những người bán hàng rong.

Lục Văn Tinh nhìn đôi mắt lấp lánh của cô gái bên cạnh, trong mắt tràn đầy đều là mong mỏi, bất chợt nở nụ cười: "Muốn đi xem sao?"

Cố Hàm Sương có chút ngượng ngùng gật gật đầu.

Hai người đi qua từng quầy hàng một, Cố Hàm Sương tràn ngập tò mò, mỗi một quầy hàng đều có thể hưng trí bừng bừng dừng lại thật lâu.

Lục Văn Tinh đi ở bên cạnh cô, không hề cảm thấy không kiên nhẫn dù chỉ một chút.

Cô ngồi xổm xuống quầy trang sức nhỏ, cầm lấy đôi bông tai có hình chim cú mèo, ngửa đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: "Đẹp không?"

Lục Văn Tinh nhìn nụ cười rực rỡ của cô gái dưới ánh đèn, cảm thấy vạn vật đều lu mờ trước nụ cười rạng rỡ của cô, anh gật đầu: "Đẹp lắm."

Chỉ không biết là người đẹp, hay đang nói đôi bông tai đẹp.

Cố Hàm Sương cực kì vui vẻ muốn mua đôi này, và người đàn ông bên cạnh cô đã trả tiền.

Bên cạnh có nhóm thiếu nữ sôi nổi lướt qua, không ngừng bàn luận về hội chùa sắp được diễn ra.

Cố Hàm Sương không khỏi thở dài: "Hội chùa kia, chắc chắn sẽ rất thú vị, không biết đến lúc đó em có cơ hội đến đó chơi hay không."

Triều Đại Kim cũng có hội chùa. Nhưng cô chỉ có thể ngồi ở trong xe ngựa nhìn từ đằng xa, sai nha hoàn, má má mua vài món hàng trở về. Hoàn toàn không thú vị như chính bản thân đến đó dạo.

Lục Văn Tinh nghe được, nhưng không tiếp lời của cô.

Chờ hết cả con đường, Cố Hàm Sương đã thu hoạch được rất nhiều món đồ chơi nhỏ kỳ cổ quái, nhất là mấy món đồ chơi kỳ lạ, yêu thích không buông tay, vẫn còn chưa thoả mãn.

Lên xe, cô còn đang ở trên ghế sau đùa nghịch con rối có thể lên dây cót, lắc lư về phía trước.

Lục Văn Tinh lái xe đưa cô trở về, dọc theo đường đi đều rất trầm mặc.

Trong xe chỉ còn lại tiếng lên dây cót, cùng tiếng lộc cộc tới đi lui của chú rối.

Đến cổng nhà họ Cố, Cố Hàm Sương nhìn người đàn ông cao ráo đứng bên cạnh xe, nhẹ giọng nói: "anh Lục, cảm ơn anh."

Bất luận anh vì nguyên nhân gì đến buổi hẹn này, tôi đều cảm ơn anh đã cho tôi một kỷ ức vui vẻ đến như thế.

Đây mới thật sự là người đàn ông tốt, đáng tiếc anh ấy vô tình với mình, sau này, cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa rồi.

"anh Lục, tạm biệt."

cô xoay người, đi vào trong nhà.

Lục Văn Tinh trầm mặc nhìn cô, ngay lúc bóng dáng cô sắp biến mất ở sau cửa thì đột nhiên mở miệng gọi cô lại: "Cố tiểu thư."

Bóng cô ngừng ở nguyên chỗ, cũng không quay đầu lại.

"Hội chùa ngày kia, nếu cô muốn đi, tôi sẽ đi cùng cô."

Cố Hàm Sương không dám tin xoay người lại, người đàn ông lúc này đứng đưa lưng về ánh sáng nên không thấy rõ biểu hiện trên mặt anh.

cô lại cười, ngay lập tức như hoa xuân nở rộ:

"Vâng, anh Lục."

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lễ Chùa

Editor: huyetsachthiensu

Lục Văn Tinh vừa mới lái xe ra khỏi khu biệt thự liền nhận được điện thoại của Lục lão gia, bấm thời gian cũng thật chuẩn.

hắn đeo tai nghe bluetooth: “Alo, ông nội.”

Bên kia đầu dây truyền đến tiếng cười sang sảng của Lục lão gia: “Cháu ngoan, hẹn hò thế nào rồi? Ngày hôm nay đi đâu chơi vậy?”

Lục Văn Tinh biết lão gia hỏi chuyện này không phải là quan tâm trải nghiệm hẹn hò của người cháu này mà là sợ hắn bắt nạt Cố tiểu thư.

hắn bắt đầu nói: “Xem phim, ăn cơm tối.”

Nghe thấy tất cả đều bình thường thì Lục lão gia hài lòng, dặn dò hai câu thì cúp máy.

Ông thật sự sợ tên khốn này dẫn con gái nhà người ta đi leo núi gì đó, dọa người ta.

Lục Văn Tinh tháo tai nghe xuống, trong khoang xe hoàn toàn yên tĩnh.

Lát sau hắn cười giễu cợt một tiếng.

hắn biết làm cách nào để đánh đổ tự tôn của một người con gái, đặc biệt là dạng con gái như này, từ nhỏ đến lớn đều an nhàn chưa từng bước chân ra

ngoài xã hội, mang theo tính tình kiêu căng. Dễ dàng để có thể làm cho đêm nay cô ta gặp phải ác mộng.

Cuối cùng hẳn lại chọn cách tự hủy hình tượng.

không có tác dụng lại ấu trĩ.

nói cho cùng hẳn vẫn mềm lòng.

Từ lúc cô trầm mặt không nói đứng bên cạnh hẳn, từ lúc cô dùng ánh mắt chán nản nhìn theo hẳn rồi đi, từ lúc cô yêu kiều cười khê gọi hẳn một tiếng “Lục đại ca”.

Lục Văn Tinh hỏi bản thân, nếu không có cuộc gặp gỡ trước bữa tiệc tối, lúc nhìn thấy công oan ngoan đứng bên cạnh bố mình thì bản thân có thể động lòng hay không?

Đáp án là có.

cô bé này thật sự phù hợp với chút mê hoặc trong mộng của hẳn, tất cả ảo tưởng đối với nửa kia.

Có thể đến cuối cùng trong lòng lại tồn tại khúc mắc, càng cảm hận sự ngụy trang của cô.

Nhưng mà qua buổi tối hôm nay những khúc mắc kia cũng tan thành mây khói.

hẳn có một đôi mắt sắc bén làm sao có thể không nhìn ra được bản tính của một người con gái.

Nghĩ đến tình hình của nhà cô, đáng vẻ trước đó, phỏng chừng cũng là sự bảo vệ non nớt đối với bản thân.

Lục Văn Tinh chưa bao giờ là người do dự không quyết định, nếu động tâm, vậy thì cho nhau cơ hội, nếu vẫn không thích hợp thì có thể toàn thân trở ra.

Cố Hàm Sương nằm ở trên giường, trong lòng không nhin được mà hưng phấn.

cô trở mình ngồi dậy, lấy món đồ chơi thu hoạch được ở chợ đêm mang ra ngắm nghía từng cái.

Lại không nhin được nhớ lại những việc trai qua trong một ngày này, lại cảm thấy niềm vui trước nay chưa từng có. Lại mơ hồ có chút ngọt ngào.

cô đặc ý vì hôm nay giữ lại được những gì. cô lại nghĩ đến ban ngày đi xem phim.

Bộ phim hôm nay, mặc dù cô cảm thấy Thiên Mã Hành không khá thú vị nhưng có chỗ không hợp với lẽ thường, lời thoại cũng không đủ văn nhã.

cô nhất thời hứng thú quá độ, quyết định chỉnh sửa lại, giữ lại chủ đề câu chuyện, sắp xếp lại các tình tiết bị trùng.

Nghĩ là làm. cô xuống giường, lấy giấy bút trên bàn sách, nghĩ ngợi một lúc bắt đầu xoạt xoạt viết lên giấy.

Bởi vì... thân thể này vẫn còn lại chút bản năng, lúc đầu viết còn hơi cứng tay nhưng dần dà cũng thuận lợi hơn.

Đây là lần thứ hai cô thức đêm từ khi đến đây, dưới ánh đèn, ánh mắt người con gái chăm chú, khi thì hình như mảy mảy tư, khi thì mùa bút như bay, không phát hiện thời gian đã trôi qua từ lúc nào.

Chờ ánh nắng ban mai chiếu vào phòng cô không chịu được nữa mới để bút xuống nằm vật xuống giường ngủ say.

Đinh Nhu lấy từ trong tủ ram một quả chanh tươi, dùng dao cắt thành hai nửa.

Hai ngày này đứa con riêng của bà ta như biến thành một người khác, biểu hiện lúc thẳng thắn lúc vòng quanh, lừa gạt được cả hai ông cháu Lục gia.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Bà ta nhìn Cố Hàm Sương từ nhỏ đến lớn làm sao không biết cô như thế nào chứ? Cho dù có giả vờ như thế nào đi nữa cũng chỉ là vô dụng, không so sánh được với người con gái được nuôi dưỡng tử mĩ của bà ta.

Bà ta vớt lấy miếng chanh được cắt mỏng bỏ vào trong nước lên.

không cần biết người con riêng này có thể gả vào Lục gia hay không bà ta đều có thể nghĩ cách bắt bécô.

Cố Hàm Sương không biết suy nghĩ của Đinh Nhu, mấy ngày nay cô đều chìm đắm vào công việc chỉnh sửa của mình.

Từ nhỏ cô đã được học đủ thứ cầm kỳ thi họa, ngay cả các thầy cũng đều khen cô nói rằng nếu cô là nam nhân thì có thể trở thành một đại thi hào.

Tiếc là từ sau năm mười tuổi cô đã bị vây ở trong nhà, cho dù có làm thơ cũng không thể mang ra so với người ta. Thường thường lúc cô cầm bút lên thì cũng cảm thấy mất hết hứng thú.

Bây giờ có người nói cho cô biết, sáng tác của cô có thể để cho toàn thế giới biết, càng nên cho mọi người thưởng thức, hãy không ngại... Loại

thường thức này làm cho lòngcôrung động.

Cho dù chỉ làmộttrò đùaacôcũng tập trung hết tinh thần và thể lực, vô cùng hứng thú viết.

Lễ chùa ngày hôm đó, hai người đến rất sớm, bởi vì phải leo núi cho nên Cổ Hàm Sươngmộtbộ quần áo thể thao, đơn giản lại hoạt bát,điở bên cạnh Lục Văn Tinhmộthân nhàn nhã

Nam cao lớn tuần lãng, nữ thanh lệ hoạt bát, làm cho ngườiđiđường đều phải liếc mắt nhìn.

Miếu nguyệt lão ở thành phố W vô cùng nổi tiếng, lễ chùa cũng rất náo nhiệt, khắp nơi treo đèn kết hoa.

Cổ Hàm Sương chơi đùa vô cùng thỏa thích.

Lúc chen chúc ở trong đoàn người Lục Văn Tinh đưa tay giữ lấy cánh tay Cổ Hàm Sươngđangbuông xuống bên người sau đó cũngkhôngbuông tay ra.

Cổ Hàm Sương có chút ngượng ngùng nhưng cũngkhôngtránh ra.

Chờđiđến cuối cuối cùngcôcũng có dũng khí mở miệng.

“Lục đại ca, ngenóicây nhân duyên ở đây vô cùng linh nghiệm,anhđicùng với em đượckhông?”

Chuyện này đối vớicômànoíđãlàmộtám chỉ lộ liễu.

Lục Văn Tinh cup mắt, nhìn người con gáiđangnhìn mình với ánh mắt hy vọng lại xấu hổ, tròn mắt củacôdường như chứa hàng vạn ngọn đèn tối nay.

hắn đột nhiên nở nụ cười, đưa tay ra, dùng ngón cái vuốt ve gò má người con gái “Lời này nên là anh nói mới đúng, có điều nếu em đã mở miệng trước thì rất vinh hạnh cho anh, Cố tiểu thư.”

Dưới cây nhân duyên không ít người, đều là những đôi tình nhân trẻ tuổi.

Miếu Nguyệt lão đúng là làm ăn vô cùng tốt, khắc chữ vào miếng gỗ rồi đem bán. Đôi tình nhân muốn ném đồng tâm kết lên cây thì trước tiên phải ghép tên mình cùng người yêu trong đồng miếng gỗ trên bàn sau đó dùng dây đỏ buộc miếng gỗ có tên hai người buộc chặt vào nhau.

một miếng gỗ một trăm đồng, hai người phải năm, sau trăm; giá tiền này là làm một số đôi phải lui bước.

Những đôi còn lại đều là những đôi không thiếu tiền, tìm kiếm trong đồng miếng gỗ. Có khi đã làm xong rồi, có người con gái quay về bán vẽ cau may, cũng có người con trai đang thắt đồng tâm kết.

Cố Hàm Sương nhìn tràn đầy phấn khởi.

Từ trong đồng miếng gỗ khắc chữ ghép tên của hai người, buộc bằng sợi dây đỏ, ngón tay Cố Hàm Sương lên xuống, dùng hai sợi dây thắt đồng tâm kết, đưa cho Lục Văn Tinh.

Lục Văn Tinh cầm đồng tâm kết ném lên cành cây, hẳn cao, sức lớn, tên của hai người dễ dàng được ném lên trên cao.

một đôi tình nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh nhìn thấy, người con gái không khỏi oán giận bạn trai mình “anh nhìn người ta đi, một lần là ném được.”

Người con trai cũng không phục “Tại sao em không nói em không thắt được đồng tâm kết phải đến anh làm.”

Cố Hàm Sương mím môi vui sướng “Lục tiên sinh, anh thật lợi hại.”

Lục Văn Tinh cũng cười “Cảm ơn, Cố tiểu thư.”

một đêm này, người giống nhau nhưng khác nhau là tâm trạng của hai người.

Lục Văn Tinh hôn lên trán người con gái “Em vào đi, cô Cố.”

Cố Hàm Sương có chút do dự, cuối cùng vẫn lấy từ trong túi ram một xấp giấy dày đưa cho hắn.

Lục Văn Tinh nhíu mày.

Cố Hàm Sương có ý xin lỗi “Hôm ấy khi đi xem phim, làm lúc rảnh rồi, anh xem một chút giải trí thôi.

cô không nghĩ nhiều như vậy, ở trong ý thức của cô, người con gái làm thơ trữ có thể cùng bạn bè tốt của mình thưởng thức còn có thể cùng với vị hôn phu của mình, lấy tiêu chí tìm hiểu lẫn nhau, tăng thêm hứng thú.

Có thể cô vốn không biết, vốn là Cố Hàm Sương yêu thích đều biểu hiện rõ ràng. Vẫn là loại người có học vấn, không phân trường hợp, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu từng giây từng phút đều thể hiện ra.

cô không biết rằng động tác này của mình có thể dễ dàng nảy sinh những liên tưởng không tốt.

Ánh mắt Lục Văn Tinh lạnh đi, nhìn chằm chằm vào tập giấy không lên tiếng.

Bởi vì Cố Hàm Sương đang cúi đầu hơn nữa lại Lục Văn Tinh lại đứng ngược sáng nên cô không chú ý đến vẻ mặt của hắn, sau khi chào tạm

biệt hẳn thì đi vào nhà.

Lục Văn Tinh nhìn bóng lưng cô biến mất vào phía sau hàng rào của biệt thự Cổ gia. Sau khi trở lại trong xe hắn dùng máy đóng sách tỉ mỉ đóng lại những tờ giấy vứt trên hàng ghế sau.

Đốt điều thuốc. Cười giễu cợt một tiếng, Laffey tiểu thư vẫn là Laffey tiểu thư, vẫn không thể rời bỏ phẩm chất tài nữ của cô.

Lòng hẳn có chút buồn bực. Đúng lúc nhận được điện thoại của Trương Thần hẳn lập tức lái xe đến hội sở.

Tình hình trong phòng khách đã qua nửa, thấy hẳn đến tất cả mọi người dồn dập trả lời hẳn.

Lục Văn Tinh ngồi xuống ghế sofa, Trương Thần lập tức ghé sát lại cười hì hì “anh, thế nào rồi? Hẹn hò với Cổ đại tiểu thư có cảm giác gì?”

hắn nghe nhân viên trong phòng ăn báo cáo lại tình hình ngày hôm đó, ôm bụng cười rất lâu, không nghĩ đến anh Lục luôn thuận buồm xuôi gió của hẳn cũng có lúc nếm phải trái đắng, làm hẳn phải thay đổi cách nhìn với Cổ đại tiểu thư.

Lục Văn Tinh ‘Ừ’ một tiếng không muốn nói nhiều.

thật ra hôm nay Trương Thần mang theo nhiệm vụ đến đây, dự định xem trọng Lục Văn Tinh, muốn Lục Văn Tinh làm con rể cho nên muốn hẳn hỗ trợ từ bên trong.

nói thật, người em họ kia của hẳn, từ nhỏ đến lớn đều làm một tiểu thái muội (từ Tiểu thái muội này mình không tra được nghĩa, bạn nào biết chỉ mình với ạ) điển hình, bị đưa ra nước ngoài học nhưng cũng không học hành đàng hoàng mà ghen ói còn chơi càng vui vẻ hơn.

hắn mơ hồ biết ý nghĩ của Lục lão gia, trong lòng nghĩ ‘Đừng đùa, cũng không xứng với anh Lục’.

Dượng hẳn là không nghĩ như vậy, nói gia đình như bọn họ kết hôn thì tốt cho cả hai nhà, nghiệp vụ của hai nhà giống nhau, là mạnh mẽ liên kết với nhau. Sau khi bọn họ kết hôn chỉ cần không có con riêng ngoài giá thú thì những chuyện còn lại đều không có vấn đề gì.

Bố mẹ hắn cũng ở bên ngoài phụ họa, hắn không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm liều.

Nghĩ lúc nào nhân tiện nói với Lục Văn Tinh ai ngờ buổi tối nghe Dịch Bác Hàm nói anh Lục dẫn Cố đại tiểu thư đi chơi lễ chùa.

Đệch, chuyện này còn khó tin hơn chuyện Lục Văn Tinh chấp nhận em họ hắn, anh Lục của hắn không phải là bị cái gì rơi trúng đầu rồi chứ?

Dù thấy kinh ngạc nhưng hắn cũng biết nhất định là Lục Văn Tinh ở phương diện kia có ý rồi, những lời của dượng hẳn không thể nhắc đến.

Lúc này hẳn đúng là vô cùng hiếu kỳ, Cố đại tiểu thư đã dùng thủ đoạn gì mà có thể hái được đóa hoa đen xì Lục đại thiếu gia.

Lúc này Lục Văn Tinh không muốn nói chuyện nhiều, nói vài ba câu đã đuổi người ra chỗ khác uống rượu bản thân thì cảm xúc xắc trên bàn ngắm nghía.

Đoàn người chơi đến một, hai giờ sáng, chỉ có hắn không uống rượu, chuẩn bị đi hai con ma men đến khách sạn ở một đêm.

Dịch Bác Hàm chỉ hơi say, hợp sức cùng Lục Văn Tinh nhét Trương Thần vào trong xe, bản thân thì vòng qua bên kia đặt mông ngồi xuống.

Động tác củahắnhơi khựng lại, nhìn thấymộtvật, thò tay xuống dưới sàn xe lấy ramộttập giấy.

hắnhồngiống với hai người kia, tự mình thi được vào đại học, lúcđi học còn thỉnh thoảng viết vài thứ, tự xưng làmộtthanh niên văn nghệ.

Cầm được đồ vậtthìtheo thói quen nhìnmộtchút.

Lướt quathìhai mắt lạikhôngrời ra được.

Đây là kịch bản của Tứ Bất Tượng, quy cách hoàn toànhồngthích xác nhưng cách đặt câu hoa lệ văn nhã, hình dung tỉ mỉ, kỹ càng, càng tăng thêm sự cuốn hút so với cách viết thông thường. Mỗi lời thoại đều ngầm có thâm ý, ý nhị mười phần.

Nhà Dịch Bác Hàm mở công ty giải trí, ở mặt này từnhỏđãmưa dầm thấm đất, tương đối nhạy cảm, lập tức nhìn thấy giá trị thương mại của quyển sách này.

Gần đây trong tayhắncó một dự án, nhưng có mấy kịch bản rồi mà vẫn do dự không quyết, nó cho cùng vẫn cảm thấy chưa đủ tốt, không ngờ ở đây lại gặp được thứ mình ưng ý, thật sự là trời đang giúp hẳn.

“anhLục, quyển sách này là của ai vậy?”

Lục Văn Tinh nghe thấyâm thanh kích động củahắnh, hồ hững trả lời “một người quen, có chuyện gì?”

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nhật Ký

Editor: Mễ Đồng

`Lục Văn Tinh nghe thấy âm thanh của hã có phần kích động, liền tỏ vẻ không để ý hỏi: “Cậu đánh giá người này như thế nào?”

“Là nhân tài,” Dịch Bác Hàm vỗ đùi: “Em nói cho anh biết, cầm vở kịch này đi diễn, chắc chắn sẽ kiếm được doanh thu ổn. Từ lời kịch đến cấu trúc đều thể hiện một chữ kỳ diệu. Đáng tiếc chỉ có một phân đoạn không được, Lục ca, rốt cuộc người kia là ai, anh nhất định phải giới thiệu cho em biết nhé.”

Hai tròng mắt của hã lóe sáng, gương mặt phỉm hồng, tất nhiên là do mười phần kích động.

Lục Văn Tinh có chút kinh ngạc. hã không nghĩ đến việc Dịch Bác Hàm sẽ đánh giá cao đến như vậy.

Thực sự ấn tượng đầu tiên rất không tốt. Trong lòng hã Cổ Hàm Sương chỉ có duy nhất một ấn tượng: Gia hợp thời, hư vinh, không hiểu ý tứ.

không ngờ bây giờ Cổ Hàm Sương thực chất chính là một tiểu thư khuê các, còn tỏa ra một khí thế trầm ổn mà gia đình gia giáo hàng trăm năm mới có, cử chỉ văn nhã, tiến lui có chừng mực.

hã chỉ nghĩ rằng nàng đã học được đôi chút cách làm người, nhưng nàng học được cái gì, hã cũng không mong chờ lắm.

Lúc Cố Hàm Sương lấy ra tác phẩm đó, hân hận cho rằng nàng chứng nào tật nấy, lại nghĩ đến triết học, các góc độ điện ảnh này nọ tỏ vẻ, khoa tay múa chân.

không nghĩ đến đó là cái kịch bản.

Tất nhiên hân hận biết, Dịch Bác Hàm ngày thường ở công ty đã duyệt qua nhiều vở kịch, không đến một trăm cũng đã đến tám mươi, hơn nữa đều là những tình huống đã được chọn lựa kỹ càng.

Có thể được hân hận khen ngợi, thực sự là rất tốt.

Bên trong Dịch gia hỗn loạn, Dịch lão gia bên ngoài có mấy đứa con riêng, đấu nhau quyết liệt, Dịch Bác Hàm đang rất muốn tạo nên một thành tích cho mình.

không nghĩ đến việc hân hận coi trọng Cố Hàm Sương.

hân hận suy nghĩ có phải trước kia hân hận đã hiểu lầm Laffey tiểu thư hay không. Rốt cuộc chỉ gặp mặt nhau một lần, ghen ói mấy câu liền cho rằng người ta như vậy thực sự là quá vô đoán.

Có thật Lục Văn Tinh không thích tài nữ không? Vẫn là chưa chắc. Nghĩ lại một chút, tình sử từ xưa đến nay, người con gái xinh đẹp thanh tú, khí chất phong độ trí thức, kỳ thật là môn đăng hộ đối.

Cho nên đối mặt với người con gái tài sắc thể này, rất nhanh thôi, Lục Văn Tinh đã bị luân hãm.

hân hận trầm ngâm một chút, vừa mới chuẩn bị mở miệng, thì người ở bên cạnh này giờ không nói tiếng nào là Trương Thần đột nhiên la lên một tiếng: “Dừng xe!”

Lục Văn Tinh vội vàng tránh sang một bên.

Dịch Bác Hàm không phản ứng kịp, nên liền bị ngã, toàn thân bị phóng ra trước.

Trong xe liền tràn ngập một luồng khí tức giận.

Dịch Bác Hàm: “Trương Thần! Đại gia nhà cậu!”

Xe này đã không thể ngồi, nên ba người liền xuống xe, đi ven đường đến khách sạn. Lục Văn Tinh đã gọi người kéo xe đi sửa.

Dịch Bác Hàm một bàn tay dính lấy Trương Thần, một bàn tay không quên đọc kịch bản còn lật qua lật lại thật kỹ vì lúc này có bị ướt.

Khách sạn này không phải là chỗ bọn họ thường ở. Trước tiên cứ bảo để cho bọn họ một phòng lớn nhất.

Sau đó liền ung dung đi vào trên ánh mắt kỳ lạ của mấy người phục vụ.

Dịch Bác Hàm khoác chiếc áo tắm dài, cầm máy sấy hong khô kịch bản. Nhưng mực nước không thể tránh nước, nên phía trước có vài tờ hôn loạn thành một đống. Đây là bài viết tay, có bản dự trữ hay không còn không biết.

hắn nổi trận lôi đình, muốn đem con ma men bên cạnh đánh một trận thật đau.

Lục Văn Tinh thấy hắn như vậy, quyết định nói cho hắn chân tướng:

“Cái vở kịch kia.....”

“hả hả hả?”

“Là do Cố Hàm Sương viết.”

“Ai?”

“Cố gia đại tiểu thư, Cố Hàm Sương.”

Tờ giấy trong tay Dịch Bác Hàm xoạc một tiếng, rơi xuống đất.

“không đúng a,” hần lẩm bẩm tự nói: “không phải ghen ói me kế của nàng rất lợi hại, ngày thường sẽ tiếc tiền không chi cho cô ấy đi học đàn hoàng hay sao, chẳng phải cô ấy chỉ làm một bao cỏ hay sao?”

“Điều này có thể chứng minh đây là thiên phú,” Lục Văn Tinh còn chưa kịp mở miệng, hần đã phản chấn lên, lập tức đưa ra đáp án: “Cố tiểu thư không trải qua huấn luyện, có thể viết ra vở kịch hay như vậy, có thể thấy được là do thiên phú dị bẩm, không được, nhân tài như vậy nhất định phải bồi dưỡng thật tốt.”

hần quay đầu, hai mắt sáng lấp lánh, giống như một thiếu nữ đang làm nũng: “anh Lục ~”

Lục Văn Tinh run lên: “Cút.”

Tập tục của Triều Đại Kim, khi nam nữ chưa lập gia đình có thể liên hệ bút mực với nhau, đối đáp thơ từ. Cũng có thể viết tiếp đoạn thơ, hoàn thành vế thiếu, rồi từ đó se duyên.

Cố Hàm Sương cũng đã viết một đoạn, trong lòng tràn đầy mong chờ mà đợi tình lang đến viết đoạn kế tiếp. Nhưng mà Lục Văn Tinh là ai chứ, đó là người có thể viết nên một đoạn văn khiến thầy giáo có thể tức đến thút thít, làm sao có thể có thú vui phong nhã này.

Cho nên Cố Hàm Sương vốn dĩ không mong đợi cảnh tượng tràn ngập lãng mạn đối đáp thơ từ như trong suy nghĩ, cho đến khi nhận được điện thoại.

“Kịch bản?”

Bên kia đòi một kịch bản chân chính.

Cố Hàm Sương không lập tức đáp ứng, chỉ nói mình muốn tưởng tượng thêm. Gác điện thoại, nàng liền đi vào trầm tư.

Trong trí nhớ của nàng, thời nàng ở, thơ văn của công tử là đồ bí mật, trừ khi là người cực kỳ thân cận nếu không không thể truyền đọc.

Trước kia đối với Lâm Trọng cũng vậy, thơ của nàng hẳn nghe được khi nàng đang trên cao nhìn xuống ngắm cảnh mà ngâm, cuối cùng lại kết thành mối lương duyên.

bây giờ Lục đại ca nói tác phẩm của nàng có thể tạo thành tác phẩm điện ảnh, giống như thứ mà ngày đó bọn họ xem ở rạp chiếu phim, sẽ có người diễn rõ ràng.

trong lúc nhất thời nàng có chút do dự, lại có chút hưng phấn.

Nàng biết thế giới này khác biệt rất nhiều, nàng cũng biết hẳn sẽ không hại nàng. Nếu hẳn có thể nói ra, vậy nhất định là được rồi.

Nàng không nghĩ tới tác phẩm của nàng sẽ có một ngày được người khác thừa nhận, và cho rằng nó đáng giá để cho mọi người thưởng thức.

Đây là lần đầu tiên, nàng cảm thấy địa vị của nữ giới so với thế giới của nàng thực sự khác nhau, nàng thực sự đã được chứng kiến trước đó.

Ví dụ như cha Cố với Cố Mẫn có phần thân thiết.

Nữ tử ở triều Đại Kim đều do mẹ dạy dỗ, hằng năm các nàng đều bị nuôi dưỡng dạy dỗ ở hậu viện, ngày thường sẽ không được phụ thân chú ý đến, chỉ có việc duy nhất khiến các nàng được coi trọng là có thể liên hôn với nhà có ích hay không.

Nàng với phụ thân của chính mình Cố Đại lão gia, trừ khi vô tình cũng mẫu thân của mình gặp được ông ấy, thì quanh năm không thấy mặt đâu, quan hệ xa lạ.

Ngẫu nhiên gặp nhau, một người hỏi một người đáp cũng tuân theo lễ nghi, có mười phần nghiêm túc câu nệ.

Có một vài nam nhân, thậm chí còn không xem người vợ sinh ra nữ tử là gì, cơ bản không hề nhớ rằng bản thân mình đã sinh ra nữ nhi.

Ở nơi này tuy rằng cha Cố chỉ coi trọng duy nhất Cố Bác, nhưng đối với Cố Mẫn lại cực kỳ sủng ái, giống như trước đây khi còn ở Đại Kim mà nàng vô cùng ngưỡng mộ.

Và còn ví dụ như Cố Mẫn lúc nào cũng có thể ra ngoài. Ví dụ như thân thể này, ở những năm về sau, vẫn có thể cũng với nam nhân đến trường học tập giống nhau.

Nhưng những cái đó đều do nàng quan sát được. Còn Cố Hàm Sương chân chính thì vẫn như cũ, bị nhốt ở khuê phòng, bó tay bó chân không dám ra ngoài một bước.

Nhưng hôm nay lại có người nói với nàng, “Muốn làm thì làm, viết không tốt cũng không quan trọng, tôi có thể cho cô học.”

Trong nháy mắt nàng cảm thấy, những sợ hãi hay xa lạ ở thế giới này đều lùi xa, đột nhiên nàng sinh ra rất nhiều dũng khí.

Nàng cầm lấy di động, click mở WeChat ra, nhấn rồi từng câu từng chữ:

“Ta muốn thử xem.”

“Cảm ơn anh, Lục đại ca.”

Nhờ Lục Văn Tinh làm người trung gian, Cố Hàm Sương và Bác Hàm kết bạn WeChat.

Hai người liền thảo luận với nhau, cũng rất muốn có thể gặp mặt.

Dịch Bác Hàm thông qua lần nói chuyện phiếm này, đối với Cố Hàm Sương đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ. Hắn có một chút kinh ngạc nói: “không phải là đại tiểu thư sao? Ta cảm thấy cô khá tốt nha, khiêm tốn, hiểu chuyện lễ phép, không nói lời vô nghĩa, khi không hiểu liền hỏi, cũng không khoa tay múa chân.”

“Hơn nữa điều quan trọng là cô thực sự thay đổi, khi nói chuyện rất có khí chất, đưa ra ý kiến cũng đúng trọng tâm. Thời buổi này có thể gặp được cô gái như vậy thực sự hiếm có!”

Đối với cô gái này Trương Thần chỉ khịt mũi coi thường, rốt cuộc cũng bởi vì hắn đã gặp qua Cố Đại tiểu thư, nên không dễ dàng thay đổi ấn tượng như vậy.

“Cách một vách bàn, người khác đang tổ chức sinh nhật, mời khách luôn miệng, liền có vẻ mặt ghét bỏ, cách xa ra.”

Hắn bắt chước cảnh tượng ngay lúc đó, vẻ mặt giống như đang nhìn chúng sinh mà mở miệng: “Thịt dê vẫn là đồ hữu cơ, cách làm không đúng, nếu nhà ta biết ta ăn loại đồ vật này, thực không dám nói.”

“ta thực sự rất ghét nha. Ta thực sự muốn cô ta cứ đi chỗ khác.”

Dịch Bác Hàm đang nghi ngờ hắn có phải tên ngốc hay không, nghĩ nghĩ, nói đúng trọng tâm: “Có lẽ, hiện tại đã khác rồi. Nếu không anh Lục sẽ không coi trọng cô ấy.”

Lúc này Trương Thần nhíu mày. so với bọn họ anh Lục còn cao ngạo hơn, nếu Cố Đại tiểu thư kia như vậy thật, nhất định sẽ ghét bỏ.

Cố Hàm Sương vẫn chưa kịp suy xét kịch bản.

thì nàng phát hiện một sự kiện kỳ dị. Sổ nhật ký của chủ nhân thật kia, sao có thể vô duyên vô cớ có nhiều thêm vài tờ.

Cố Hàm Sương nhớ rất rõ ràng, thời điểm nàng tới. Là ngày năm tháng 8, ngày ghi nhật ký cuối cùng, là ngày ba mươi tháng bảy.

Nguyên thân là do oán giận Đình Nhu đưa Cố Mẫn đi tham gia tiệc của Đỗ gia mà không đưa mình theo.

Nhưng mà hiện tại sau ngày ba mươi tháng bảy, trên chỗ trống phía sau trang giấy, lại đột nhiên xuất hiện chữ cái.

Cố Hàm Sương là người có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không nhận được lòng tư dưỡng ngược. Nàng lẳng lẳng lật xem trang giấy kia.

“ngày hai mươi bốn tháng tám, thứ sáu.

Cố Mẫn nói cha cho ta đính hôn. Nàng không giống như đang nói dối. Khẳng định là do Đình Nhu xúi giục, nàng ác độc như vậy, có thể tìm cho ta người trong sạch sao!? Ta nên làm cái gì bây giờ.

Còn nữa, Lâm ca ca khi nào mới có thể đồng ý yêu ta? rõ ràng, rõ ràng lúc chúng ta đi ra ngoài chơi thực sự rất vui không phải sao? Tại sao lại có thể đáp ứng yêu đương với Cố Mẫn?”

“tháng Tám ngày hai mươi lăm, thứ bảy.

Ta có thể thấy được nam nhân kia rồi, lớn lên rất khó coi, động tác cũng thô lỗ, thật ghê tởm.

Còn lão già kia, nói nhà bọn họ tới thành phố W thử xem vận mệnh. Thế sau đó, nếu như thất bại thì có phải ta sẽ cùng bọn họ lặn về sống ở nông thôn hay không? Còn muốn mang ta đi cùng?

Nhất định khi đó Đình Nhusẽcười chođãđi.

không, ta nhất định sẽ không làm cho nàng toại nguyện, ta nhất định phải gả đến chỗ tốt hơn so với Cố Mẫn, tốt hơn so với nàng một vạn lần.

Sau này sẽ đem đám tiệc nhân đó đạp xuống dưới chân!”

Cố Hàm Sương xem một cái “Xoát”,.

Nàng đột nhiên nhận thức được, quyển nhật ký này giữ lại cũng không phải là một chuyện tốt.

Lúc trước đối với cha Cố và mẹ kế nàng có rất nhiều oán giận, nên bị người khác nhìn thấy cũng không ngại. Cái danh bất hiếu, đời trước nàng đã sớm gánh trên vai. Nếu như có người phá thien, nàng cũng có rất nhiều biện pháp đối phó.

Nhưng mà trong giọng nói lộ ra tham vọng hư vinh, đối với hôn sự này có nhiều bất mãn, đối với Lâm Trọng có tình ý rõ ràng, nên tuyệt đối không thể để Lục Văn Tinh nhìn thấy. Nếu không nàng có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ.

Dù sao nội dung phía trước nàng đã cân nhắc rõ ràng, sau này thế nào thì cứ tự nhiên, bản nhật ký này nàng cho là không còn có tác dụng.

Nàng nhanh chóng quyết định, thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng, nàng mang nó đến phòng bếp thiêu hủy.

Nhưng mà lúc nàng đang nổi lửa, chuẩn bị mang nhật ký đi đốt, thì lại phá thien trang nhật ký mà nàng đã xé, lại có thể nguyên vẹn mà xuất hiện ở nơi đó.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bạn Bè

Editor: huyetsacthiensu

Trong khi cô đang nhóm lửa, chuẩn bị từng tờ từng tờ ném vào đồng lửa lại phát hiện một tờ ban ngày đã bị cô xé bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Cùng lúc đó còn có thêm mấy dòng chữ.

“Chủ nhật, ngày 9 tháng 10.

Bọn họ, bọn họ lại hại ta như vậy? Đinh Nhu cho ta mặc lễ phục cũ của Cố Mẫn. Lễ nào như vậy không phải là làm mất mặt Cố gia sao?

Còn Cố Mẫn, không phải chỉ là biết chơi violin sao? Có gì tài giỏi mà phải đặc ý. Nếu không phải là mẹ cô ta không bao giờ chịu bỏ tiền ra cho ta đi học cái gì thì sao ta có thể kém hơn cô ta được chứ.

Còn luôn hỏi vì sao lần nào ta cũng chỉ đàn một bài, chẳng lẽ cô ta không biết vì sao sao? Sao cô ta không đi hết đi?”

Động tác của Cố Hàm Sương dừng lại. Bây giờ là mừng 6 tháng 10, cách ngày 9 tháng 10 trong nhật ký ba ngày.

Mấy ngày nay Cố Mẫn và Đinh Nhu đều khẩn trương chuẩn bị vì tiệc rượu ba ngày sau ở Đỗ gia. Chuyện này vốn không có chuyện gì của cô ấy. Đinh Nhu có rất nhiều thủ đoạn để tách cô ra khỏi vòng tròn xã giao này.

cô cũng không để ý lắm, đã dưới Địa phủ một lần còn có gì không nhìn thấu nữa, chuyện có lợi thì mọi người đều là bạn bè, không có lợi thì mọi người đều

ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhìn cách nói trong nhật ký có thể thấy cô ấy đến đó, không những có đến còn bị mẹ con Đình Nhu tính kế.

trên nhật ký chậm rãi hiện lên câu nói sau cùng “Còn Lâm đại ca nữa, tại sao anh lại dùng ánh mắt ấy nhìn ta? hẳn thấy thất vọng với ta rồi sao?”

Lâm Trọng... cũng đi...

Cố Hàm Sương cup mắt, tắt bật lửa, lẳng lặng trở về phòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố Hàm Sương nhận được một cuộc điện thoại, lưu tên là Diễm Diễm.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lạnh vui vẻ, rủ cô đi dạo phố.

Trong nhật ký của nguyên chủ rất ít xuất hiện bạn bè. Thịnh thoảng nhắc đến bọn họ vài câu thì cũng toàn nghi ngờ với phòng bị. Diễm Diễm là người duy nhất không bị viết đến, mặc dù cô ấy có xuất hiện một lần.

cô chỉ hơi trầm ngâm đã đồng ý. Đúng lúc ô có việc phải ra khỏi nhà, có người quen làm bạn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Cho dù đối phương là người hay ma cô cũng không sợ, lúc cô dạy ở kỹ phường gặp ma còn ít sao? Luôn có thủ đoạn đạt được mục đích của chính mình.

Diễm Diễm bỏ điện thoại xuống, quay sang hai người bạn cười cười “Hàm Sương nói muốn đến đây, chúng ta tập hợp ở quảng trường Tỉnh Huy đi.”

Thẩm Ngọc không hài lòng nói “không phải đã nói chúng ta cùng đi sao, cậu gọi cô ta làm gì? Tự chuốc lấy phiền phức.”

Thạch Bội Bội cũng cau mày “đúng vậy, nhất định sẽ lại nói về triết học đời người.”

Điềm Điềm cười cười “Nhiều người vui hơn mà, hơn nữa thật ra Hàm Sương là người tốt. cô ấy cũng không phải thường xuyên nói... Những câu nói kia chúng ta nghe một chút là được rồi.”

Thạch Bội Bội thở dài nói “Cậu thật là.” Nhìn ai cũng thấy họ là người tốt.

Cố Hàm Sương để chú Trương lái xe đưa đến chỗ hẹn. Từ xa nhìn thấy ba người con gái đang bê trà sữa uống.

Trong đó có một cô gái mặt tròn tròn hưng phấn vẫy tay với cô.

cô đi tới hỏi “Điềm Điềm?”

cô gái gật đầu, cười đưa cho cô một cốc “Café đen của c, ta còn đặc biệt dặn bọn họ không cho đường.”

Cố Hàm Sương cảm ơn rồi nhận lấy. Nhìn các cô ấy đều thỏa mãn cũng không nhìn được cảm ống hút, hút vào một hơi.

Chất lỏng đắng ngắt trôi xuống dạ dày, cô suýt chút nữa không nhìn được mà phun ra. không chút biến sắc mà nuốt xuống, cẩn thận nhìn nét mặt các cô gái lại phát hiện vẻ mặt các cô ấy vẫn bình thường, cũng không lộ ra vẻ mặt cười trên nỗi đau khổ của người khác.

không phải cố ý đùa cợt cô.

Lại nghĩ đến những gì Điềm Điềm nói cũng đoán được là do nguyên chủ, không biết đây là cái sở thích không thể tưởng tượng gì đây.

cô không nói thẳng ra, chẳng khác nào tự vả vào mặt mình mà còn phụ lòng tốt của người khác. Chỉ giả vờ uống café, cảm thấy thời gian cũng không sai biệt lắm thì nhân lúc không ai để ý thì ném vào thùng rác.

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, Cố Hàm Sương rất nhanh đã thăm dò được ba người họ, Điềm Điềm tính cách mềm mại và ngây thơ, vừa nhìn chính là một cô gái lớn lên trong một gia đình hạnh phúc.

Thẩm Ngọc tính tình ngay thẳng, có sa nói vậy, nhưng cũng có chừng mực. Thạch Bội Bội có chút lòng dạ, nhưng không có ý xấu, là một cô gái có thể chơi cùng.

Các cô đi dạo từ cửa hàng đồ cao cấp đến quầy mỹ phẩm, lại đến khu đồ ăn, ăn từ đầu này đến đầu kia của khu phố.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ Cố Hàm Sương vui vẻ như vậy.

Thẩm Ngọc và Thạch Bội Bội vốn đang lo lắng cô lại nói những lời cô bọn họ mất hứng nhưng khi đi cùng nhau mới phát hiện vẫn là gương mặt đó nhưng tính cách lại như biến thành một người khác vậy.

không nhiều lời nhưng mỗi câu nói ra đều tao nhã, lịch sự lại hài hước.

Đây mới thật sự là Cố gia đại tiểu thư đúng chứ? Trời thương xót, trước đây bị mẹ kế của cô ấy chèn ép đến mức phát điên rồi.

Hai người không ghen mà còn nghĩ đến.

Chờ cơm nước no nê, Cố Hàm Sương cũng ăn no rồi, cô kể chuyện mình còn chưa có lễ phục cho bọn họ nghe.

“Tiệc rượu nhà họ Đỗ? Chúng tớ cũng muốn đi, tuần trước đã mua được lễ phục rồi, bây giờ vẫn còn thời gian, bọn tớ sẽ giúp cậu chọn một bộ.” Điềm

Điềm mở miệng, lại dùng ánh mắt hỏi hai người kia, hai người họ cũng không có ý kiến gì.

Bọn họ trực tiếp dẫn Cố Hàm Sương đến cửa hàng bọn họ hay mua.

“Quần áo của mình chủ yếu là mua ở đây, các mẫu thiết kế của bọn họ đều rất tốt.”

Cố Hàm Sương ngược mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy lễ phục của thời đại này, có chút... không chấp nhận nổi.

không vì cái gì khác, chỉ là quá hở hang. cô đến nơi này đã hơn tám tháng, chính là cảm thấy quần áo ở đây rất kỳ quái, dù sao cũng cần che đậy kín kẽ chứ, nhưng những cái này...

Mặt cô đỏ lên, nói thế nào cũng không mặc thử bộ lễ phục mà ba người bọn họ chọn cho cô.

“Ai da, có gì mà phải xấu hổ chứ, tất cả mọi người đều mặc như này, sau này cậu lập gia đình cũng thường xuyên phải tham gia các bữa tiệc rượu, chẳng lẽ cậu sẽ ở nhà để chồng cậu đưa người phụ nữ khác đi sao.” Thẩm Ngọc cuống lên, bắt đầu nói không lời.

Động tác của Cố Hàm Sương dừng lại. Để người tình của Lục Văn Tinh đi tham gia tiệc rượu sao? Vậy cô nhất định sẽ trở thành trò cười của bọn họ, sợ là cách hạ đường (ý là từ vợ cả bị xếp xuống làm vợ hai ý à) cũng không xa nữa, làm sao cô có thể cho phép chuyện như thế xảy ra được chứ.

cô chán chừ trong chốc lát, cuối cùng vẫn cầm quần áo đi đến phòng thay đồ.

Điềm Điềm chọn một bộ váy đuôi cá mỏng.

Phần lớn da thịt lộ ra bên ngoài làm cho Cố Hàm Sương có chút quần bách.

Ánh mắt của ba người kia lại sáng bừng lên.

Chỉ thấy dưới ánh đèn, mỹ nhân uyển chuyển đứng đó, chiếc váy bó sát người làm nổi bật từng đường cong của người mặc, thanh cao thoát tục, người nhìn người thích.

“A!” Điem Điem che mặt “Xong rồi, xong rồi, tớ muốn cong rồi.”

Ngay cả nhân viên bán hàng cũng không nhận được mà khentật lòng “Chiếc váy này rất hợp với tiểu thư, cô mặc vào thật là đẹp.”

Cố Hàm Sương bỏ 2 vạn mua cái váy này, lại mua thêm giày cùng túi xách phù hợp với chiếc váy.

Thấy thời gian không còn sớm ba người mới tiếc nuối gọi tài xế đến.

Cố Hàm Sương về đến nhà thấy tin nhắn Lục Văn Tinh gửi đến hỏi cô đang làm gì.

Trong lòng cô có chút vui mừng mơ hồ, không nhận được mà chia sẻ những chuyện hôm nay mình trải qua.

Lục Văn Tinh cách điện thoại cũng có thể cảm nhận được niềm vui của cô, không khỏi khẽ mỉm cười.

“Bữa tiệc của Đỗ gia anh cũng đi, không biết có thể có vinh hạnh mời Cố tiểu thư là bạn gái đi cùng được không?”

Chuyện tiệc rượu Cố Hàm Sương nghe mấy người Điem Điem nói cũng tám chín phần mười, cô cười vui vẻ trả lời “Vô cùng tình nguyện.”

Cố Hàm Sương vẫn chờ Đình Nhu mở miệng.

Quả nhiên, trước ngày diễn ra tiệc rượu một ngày bà ta cầm một cái hộp đến phòng Cố Hàm Sương.

“Tiệc rượu Đỗ gia tổ chức, bố con bảo ta dẫn con theo, đây là quần áo lúc ta và Cố Mẫn mua quần áo đã chọn cho con, con mặc thử xem.”

Cố Hàm Sương nhìn đối phương, đột nhiên nở một nụ cười. Cô không biết Đình Nhu ôm gì trong lòng.

Cho dù mẹ cô không thích mấy người vợ bé của bố cũng sẽ nuôi dưỡng tốt mấy người con của bọn họ. Chỉ sợ để cho các người họ xấu hổ mất mặt sẽ liên lụy đến thanh danh của chính mình.

Đình Nhu không thể chờ được mà muốn nguyên thân mất mặt, thủ đoạn còn vụng về như vậy, làm cho bà ta phải gánh cái danh khắt khe với con riêng của chồng thì có gì tốt chứ?

Quả nhiên vợ bé vẫn chỉ là vợ bé, cho dù may mắn lên làm được vợ cả thì cũng vẫn là chó không thay đổi được thói quan ăn phân mà thôi.

Thủ đoạn của Nhạc di nương còn cao hơn bà ta.

“Để ở đây đi.” cô hồ hững hắt cầm.

Đình Nhu như bị ma xui quỷ khiến mà đặt chiếc hộp lên trên bàn. Đến lúc đi ra cửa bà ta mới phản ứng được, Cố Hàm Sương này ra vẻ ta đây, rõ ràng là coi bà ta như người hầu mà sai khiến, sao bà ta lại nghe lời của nó mà để chiếc hộp lên trên bàn chứ!?

Lập tức cảm thấy tức giận, muốn quay trở lại phát giận nhưng lại không tìm được lý do, chỉ có thể oán hận rồi đi. Nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra sau đó mới thoải mái một chút.

Bà tathậtsựngu sao?không, mà là ngược lại, che giấu dưới vẻ bề ngoài dịu dàng vô hại chính là một trái tim tràn đầy tâm kế.

Cách mà bà ta đối xử với Cố Hàm Sương chính là từ chịu đựng đến dẫn dắt.

Người cũng là động vật, thuần phục con người cũng giống như thuần phục súc sinh, Cố Hàm Sương không nghe lời thì hình thoảng và ta sẽ chocômộtgậy, làm chocô sợ, chỉ có sợ mới có thể nghe lời.

Nguyên thân trong lòng tràn đầy oán hận nhưng không dám nói ra, không dám làm ra hành động gì, bà tathậtsự là thành công rồi.

Hơn nữa, lần này Lâm Trọng cũng đi, hắndong đưa qua lại giữa hai người con gái, cho dù đồng ý qua lại với con gái bà tathì thái độ cũng mờ ám không rõ. Nhưng nếu con gái bà tamột lòng treo cổ trên thân cây này thì bà ta sẽ giúp hẳn có quyết định, để hắnnhặt để cắt đứt ý nghĩ đối với Cố Hàm Sương.

Cố Hàm Sương cũng không nghĩ đến ở thời đại này cười kẻ bán hàn chứ không cười gái điếm. Danh tiếng không còn quan trọng như thời đại củacô.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Lâm Trọng

Edit: Anita

Buổi tiệc diễn ra vào ban đêm, Cổ Hàm Sương nói rõ mình sẽ đi cùng Lục Văn Tinh.

Cổ cha đầu tiên là chở hai mẹ con Cổ Mẫn đi trang điểm trước.

Cổ Hàm Sương ngồi ở trước kính, lấy lược chải mái tóc đen bóng.

Người hiện đại mỗi khi làm tóc, theo bản năng liền nghĩ đến việc sấy nóng hoặc duỗi thẳng, giống như không có các loại máy móc hay nước thuốc phụ trợ thì sẽ không thể tạo hình tóc đẹp vậy.

Xác thực, so với việc quần tóc và thiết kế tóc thành những tạo hình khác, thì làm như thế sẽ giữ tóc được kiểu cố định, lâu dài, dễ tạo hình, nhưng lại quá mức giống nhau không có chút sáng tạo nào.

Ngẫu nhiên cũng có vài kiểu tóc rất đẹp mắt, nhưng đại đa số, nhìn tới nhìn lui thì trên phố gần như là loại kiểu tóc đen dài thẳng, buộc đuôi ngựa, hoặc uốn xoắn rồi búi lên.

Bởi vì nhà tạo mẫu tóc chân chính thì người bình thường ít người có thể tiếp xúc được, còn những người đi học vài ba kiểu như mèo quào rồi chạy đi mở tiệm thì cũng mang tiếng là nhà tạo hình tóc này nọ, hầu hết khách hàng đều bị đối xử như nhau, vừa máy móc vừa không sáng tạo.

Mà búi tóc tinh xảo kiểu này đã thất truyền từ lâu.

Bởi vì chải và quấn cực kì phiền toái, cần tốn thời gian và tinh lực, tự mình vấn tóc cho mình cần phải xoay tay, đã khó lại càng khó hơn, người không khéo tay và tính tỉ mỉ thì không thể học được, cũng không thể nhờ người ta mỗi ngày mỗi búi tóc giúp mình.

Cho nên người thực sự biết thiết kế những kiểu tóc sang trọng quý phái thì lại càng thêm ít.

Cố Hàm Sương khi xưa, luôn thay đổi đủ loại kiểu tóc, có thể nói là bách biến đa dạng, nha hoàn búi tóc cho nàng có thể thiết kế cả trăm loại kiểu tóc, kiểu nào cũng đẹp xuất sắc.

Cố Hàm Sương nếu tự mình búi tóc thì không tiện làm mấy kiểu tinh xảo phức tạp như thế, nhưng vài kiểu tóc sang trọng để dự tiệc thì tất nhiên làm được, nhưng chỉ cần bấy nhiêu đã đủ rồi.

Trên trán cô thắt một bím tóc tỉ mỉ sau đó quàng ra phía sau, búi lên thành túi, rồi dùng một cây trâm hình bướm cố định tóc lại.

Thoan học lớp phấn mỏng, chuốt nhẹ đôi mày liễu cong cong. Dung mạo vốn xinh đẹp, sau khi trang điểm nhẹ nhàng như thế thì lại càng giống như nàng tiên nữ từ trong tranh vừa bước ra.

Lục Văn Tinh đã tới từ sớm, được quản gia mời đến phòng khách uống trà.

Hôm nay anh cũng đặc biệt mời nhà tạo hình, tóc dùng sáp chải tóc vào nếp tỉ mỉ, trên người mặc bộ Âu phục bao trọn vóc người hoàn mỹ, càng tôn thêm vẻ anh tuấn bất phàm.

Chỉ là thẳng thớm quá nên dường như anh có chút không thoải mái.

Anh nhìn đồng hồ, đang cảm thấy lạ vì sao Cố Hàm Sương vẫn còn chưa xuống. Anh đương nhiên không biết rằng nhà mình vẫn chưa hóa trang.

Bằng không tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Dù sao ở trong mắt của anh, cái gọi là trang điểm làm tóc đó còn khó khăn phức tạp hơn kí hợp đồng làm ăn nhiều. Thành anh mời nhà tạo hình đến tạo cho mình một phong cách riêng vẫn khoẻ hơn.

Quản gia hỏi có cần mang tới cho anh chút điểm tâm hay không, anh vừa lắc đầu cự tuyệt, thì đã nghe được tiếng giày cao gót "Lộc cộc" đang gõ lên trên sàn nhà.

Anh ngược mắt lên nhìn, thì ngay khoảnh khắc đó lập tức mất đi khả năng nói của mình.

Bởi anh nhìn thấy trên thang lầu, có một bóng hình xinh đẹp đang vịn lan can đứng đó với vẻ thẹn thùng, và nhịp tim đang đập dồn dập trong lồng ngực của mình.

Cố Hàm Sương có chút ngượng ngùng, dù sao lần đầu tiên cô ăn mặc như thế này trước mặt người khác phái.

"anh Lộc, có đẹp không?"

Lục Văn Tinh phục hồi tinh thần lại, bước qua đón cô, cười lưu manh: "Rất đẹp, bà xã của anh nhìn thế nào cũng cực đẹp."

Cố Hàm Sương nũng nịu liếc anh một cái.

Đại thọ bảy mươi của Đỗ lão gia, bởi vì là tròn bảy mươi, nên tổ chức cực kỳ long trọng.

Lúc Cố Hàm Sương và Lục Văn Tinh đến, cả nhà Đinh Nhu đã đến được một lúc, đang bắt chuyện với những người bạn cùng hợp tác kinh doanh.

Nghe được tiếng huyền náo, họ theo bản năng nhìn về hướng cửa, liền nhìn thấy đôi kim đồng ngọc nữ đang nắm tay nhau đi tới.

Cố Mẫn quả thực gần như không thể che giấu được khiếp sợ của mình.

Sao lại thế này? không phải mẹ đã nói sẽ cho cô ta mặc lễ phục cũ của mình sao? Bộ váy mới tinh này từ đâu ra thế?

cô ta nhìn về hướng Lục Văn Tinh đang đi bên cạnh, đúng rồi, có một vị hôn phu nhà giàu mới nổi như thế thì một bộ lễ phục cũng đâu là gì.

Cố Mẫn theo bản năng cắn chặt hàm răng.

Cố Hàm Sương xinh đẹp, cô ta vẫn luôn luôn biết rõ điều này, nhưng tính tình khó ưa và khó chắt hòng bết của cô luôn làm mất tất cả những ưu thế mà dung mạo mang đến, nên cô ta luôn có thể yên tâm thoải mái mà chế giễu cô gái này là đồ vô dụng.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào tất cả những mảng bụi mờ che giấu vẻ đẹp thực sự đó tan đi không còn bóng dáng, giống như tro bụi, chỉ qua một cơn mưa đã gạt rửa sạch sẽ, bắt đầu lấp lánh vẻ đẹp vốn có của mình.

Tuyệt đối không thể như thế này, Cố Hàm Sương nên nằm yên trong lòng đất, vùi lấp sâu trong bùn đất, để ngược mắt lên nhìn cô ta vinh quang vô hạn, vừa ghen tị vừa

bất lực, đó mới là bộ dáng mà cô gái này nên có.

cô ta quyết tâm sẽ làm cho cô gái này trở về vị trí mà cô ta nên có.

Lục Văn Tinh biết Đinh Nhu cực ít mang Cố Hàm Sương đi ra ngoài xã giao, vì thế nên anh muốn mang cô đi một vòng để thích ứng trước. không ngờ cô lại ứng xử khéo, đưa đẩy đúng mực hoàn toàn không hề có

chút luống cuống nào, tất cả cử động đều tự nhiên hào phóng, gần như còn thành thạo hơn cả anh.

So với hình tượng mà anh gặp lúc trước tưởng chừng như là hai người, anh không khỏi cảm thán đúng là mở rộng tầm nhìn.

Cố Hàm Sương cảm nhận được ánh mắt của anh, nghiêng đầu nhìn anh cười nhẹ, ngay lập tức như có đoá hoa xuân nở rộ chung quanh.

Cô đương nhiên biết anh đang nghi ngờ điều gì, nhưng cô cũng không có ý định che giấu.

Thứ nhất là cô hoàn toàn không biết tính cách của nguyên chủ là gì, nên chắc chắn không thể nào bắt chước, hướng chỉ người trước mắt cô đây sẽ là người sống chung với cô cả đời, nên càng khó có thể giấu diếm tính cách thực của mình. Thứ hai là hai người vừa mới định ra hôn ước, trước kia tất nhiên không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, chỉ cần cô không hồ ngôn loạn ngữ, làm ra những hành động kinh thế hãi tục, thì cho dù đối phương có hoài nghi, cũng sẽ không nhiều lắm.

Vì vậy cô cực kì thận trọng.

Cố Mẫn bưng ly rượu đi trong đám người, từ nhà cô ta có gia sư có chuyên môn riêng về lễ nghi xã giao đến dạy, lại luôn được Đình Nhu mang đi tham dự đủ mọi tiệc tùng, nên loại tiệc tùng kiểu này tu nói không quá thành thạo nhưng hoàn toàn không thể làm khó được cô ta.

Cha mẹ cô ta đang xã giao với bạn bè, sau khi cô ta chào hỏi xong, liền đi đến một góc sáng sủa gần đó tìm những bạn bè cùng trang lứa với cô ta.

Hôm nay đã không giống ngày xưa, Cố Mẫn liếc mắt một cái đã phát hiện trong nhóm đã nhiều thêm một người.

"Đây là cháu ngoại của Đỗ lão gia, Andrew." Lâm Giai Giai giới thiệu, sau đó hạ giọng: "Chanhta là một quý tộc rất có danh vọng ở Pháp."

Andrew gật đầu chào Cố Mẫn cực kì lịch thiệp.

anh ta có gương mặt điển trai, nghiêng về nét Châu Á nhiều hơn nhưng vẫn giữ nét đặc trưng của đôi mắt xanh sâu thẳm, u buồn quyến rũ của phương Tây.

Cố Mẫn có chút cuống quýt đáp lễ, đối phương quá mức điển trai, dù lòng cô đã giao cho Lâm Trọng, nhìn dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương làm cô ta cũng không khỏi mặt đỏ tim đập.

Đây không phải là tình trạng của riêng một mình cô ta, những cô gái có mặt ở đây đều hoặc nhiều hoặc ít không ngừng chú ý lời nói và việc làm của bản thân hơn.

Những cô gái khác không có cách gia nhập với nhóm của bọn họ cũng thường đưa mắt nhìn về hướng này.

Lâm Giai Giai đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện: "Chị của cậu hôm nay có vẻ là lạ." cô ta như đang cảm khái.

Mỗi một động tác của Cố Hàm Sương đều tựa như một vật trưng bày nghệ thuật, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã không kiềm được bản thân, thất thần, ngây người, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo từng cử động của cô.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên là, ở đây không chỉ một mình cô ta đang ngẩn nhìn Cố Hàm Sương trắng trợn có, âm thầm có, nhưng cô gái này lại hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng, bình thản thanh nhã. Phần định lực này thì dù chính cô ta cũng không thể làm được.

Cố Mẫn tức muốn thở không nổi, nhưng cô ta ra vẻ nhàn nhã bình thản nhún vai: "Giả vờ thôi, các cậu cũng biết chị của mình từ nhỏ đã đâu thích học

hỏi mấy chuyện này, chỉ thích bắt chước trong tivi này nọ. nói không chừng lần này đổi kênh khác mà thôi.”

Lời này trước kia cô ta cũng thường hay nói, bình thường đều được mọi người cười to ủng hộ.

Vậy mà hôm nay lại không ai mở miệng.

Andrew là người đầu tiên không đồng ý nói: " Đó là chị của cô sao? Mặc dù tôi không quá hiểu về xã giao của nước các cô, nhưng khí chất của cô ấy sang quý không thua gì phu nhân cao quý nhất ở nước F. Dáng đi, cách đứng cũng cực chuẩn, lúc cô ấy bước đi, làn váy không hề nhếch lên khỏi mặt đất, lúc chung quanh cô ấy không có ai, nhưng sống lưng cô ấy vẫn thẳng. Đây hiển nhiên là do thói quen gìn giữ nhiều năm, không phải tùy tiện xem trên tivi là có thể học được.”

anh ta không biết cái gì là nói giảm nói tránh, thao thao bất tuyệt một mạch bằng tiếng hoa sứ t se, nói thẳng thắn không né tránh chút nào.

Mọi người nghe xong lời anh ta nói, theo bản năng nhìn về hướng Cố Hàm Sương, vừa rồi chỉ cảm thấy xinh đẹp thôi, hiện tại sau khi nghe Andrew nói xong, đây chẳng phải là thật sự sao?

Gia tộc của Andrew là quý tộc có danh tiếng lâu đời ở nước F, gia thế của gia tộc anh ta hoàn toàn không hề thua kém hoàng thất, nên ở nơi này không ai hoài nghi lời anh ta vừa nói.

Mấy cô gái không khỏi đỏ mặt, lặng lẽ ưỡn thẳng lưng mình thẳng hơn một chút. Nếu Cố Hàm Sương biết bọn họ đang nói gì về nàng, nhất định sẽ lắc đầu bật cười.

Cố đại phu nhân mời người dạy nghi thức cho nàng đó chính là ma ma xuất thân từ hoàng cung, chỉ mỗi việc đi đứng thôi, mà nàng đã phải luyện tập suốt hai năm.

Bước chân phải nhện hàng nhưng cực vững chắc, khi di chuyển phải nhện hàng thướt tha như cành liễu đong đưa trong gió, bước hoa sen (bước dài) là bước chân khi nhắc lên thì vững lúc hạ xuống thì hướng tới, dài sen (bước ngắn) thì hơi dang rộng, làn váy sẽ xòe nở rộ như hoa.

Căn cứ vào những trường hợp khác nhau mà phối hợp quần áo trang sức khác nhau, và dĩ nhiên những bước chân cũng hoàn toàn không giống nhau.

Lúc trước vì động tác bước sen này, cũng không biết đã bị đánh bao nhiêu roi rồi, còn có thể không đẹp được sao.

Mặt Cố Mẫn đỏ ửng, trong lòng vừa bức bối vừa oán giận.

Cái gì gọi là không hề thua kém phu nhân cao quý nhất, các người đã bị cô này lừa rồi, Cố Hàm Sương thực sự là loại người như thế nào, người khác có thể không biết, nhưng chẳng lẽ cô ta không biết sao?

Hãy chờ đó mà xem, cô ta nhất định sẽ làm cho người khác thấy rõ bộ mặt thật của cô gái này.

Cố Hàm Sương đương nhiên cảm nhận được ánh mắt dò xét của người khác, nhưng cũng chỉ lơ đãng.

Không kể mười mấy hạ nhân phục vụ cô từ nhỏ, sợ chiếu cố không chu toàn, cả ngày đều nhìn cô đắm đắm. Chỉ riêng chuyện mẹ của cô mang cô đi tham dự những yến tiệc trong hoàng cung. Những ánh mắt dò xét đánh giá trong sáng ngoài tối cũng đủ làm cho người thường luống cuống chân tay.

Mà cô đã sớm thành thói quen hành động thành thạo trong những ánh mắt đó rồi.

côn hận ly sâm banh từ tay người phục vụ thì nghe được một thanh âm quen thuộc: "Hàm Sương."

Cố Hàm Sương hơi ngừng một chút, xoay người lại, nhìn về phía khuôn mặt quen thuộc.

Cũng gương mặt trắng trẻo ôn nhuận như ngọc không để râu giống y như kiếp trước, quả nhiên là một công tử thanh nhã tuấn dật không vướng chút bụi trần. Nhưng rốt cuộc không thể làm lòng cô xao động nổi.

Khóe môi của cô khẽ cong, gật đầu nói: "anh Lâm, đã lâu không gặp."

Lâm Trọng đã tới đây từ sớm, chỉ là hôm nay cảm xúc không cao, vẫn liên tục lảng lảng đứng ở một góc. Thẳng đến khi nhìn thấy Cố Hàm Sương đang được vạn chúng chúc mừng, lòng khẽ động, tìm cơ hội dìm.

hắn hình cô gái đã không gặp mặt một tháng nay, hiện tại giống như biến thành một người khác, cười nói: "đã lâu không gặp, Hàm Sương thay đổi thật nhiều, giống như đột nhiên trưởng thành." Vừa nhìn về phía Lục Văn Tinh bên cạnh hỏi: "Vị này là?"

Cố Hàm Sương vừa muốn giới thiệu, Lục Văn Tinh đã đoạt trước một bước, vươn tay ra: "Xin chào tôi là chồng chưa cưới của tiểu Sương, Lục Văn Tinh."

Nụ cười của Lâm Trọng sừng lại: "Hàm Sương đính hôn? Sao tôi lại không biết? Bác trai bác gái cũng không nói gì cả."

Ngụ ý, danh không chánh ngôn không thuận, chồng chưa cưới này từ đâu chui ra thế.

Lục Văn Tinh đương nhiên nghe hiểu, cười cười: "Mới quyết định thôi, vẫn chưa kịp thông báo, các trưởng bối đang thương lượng việc mở tiệc

chiều dài, đến lúc đó mới an nhứt định phải đến để chung vui. Đúng rồi, tiểu Sương, em vẫn chưa giới thiệu với anh đấy."

"Đây là Lâm Trọng, là con trai của bác Lâm, là bạn trai của Cố Mẫn, là... Em rể tương lai của em." Cố Hàm Sương giới thiệu.

"thì ra là người một nhà, thất kính thất kính." Lục Văn Tinh phóng khoáng nói.

Nụ cười của Lâm Trọng hơi nhạt nhẽo: "Cũng chỉ là đang tìm hiểu lẫn nhau, nói như thế thì vẫn còn quá sớm."

Cố Hàm Sương che miệng cười nói: "anh cũng đừng nên ngại ngùng như thế, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi mà." Hai người này đời trước đã là vợ chồng, đời này lại dây dưa nhau, có thể thấy được là nhân duyên do trời định.

Ba người nói chưa được mấy câu thì Lâm Trọng đã kiểm có vội vàng rời đi.

Cố Hàm Sương nhìn bóng lưng của anh, ánh mắt thoáng lạnh, làm sao cô có thể nhìn không hiểu ý định của Lâm Trọng chứ? Ra vẻ như không thể quên được nàng, liên tưởng đến nhật kí của nguyên chủ, người này đời trước hưởng thụ tay ôm cô em, tay ôm cô chị. Kiếp này chẳng lẽ còn muốn các cô đều phải khăn gói cùng nhau hạp một mình anh?"

"Cái quái gì chứ!?" Lục Văn Tinh hầm hừ một tiếng, chuyện mà Cố Hàm Sương còn nhận ra được, thì người lỗi đời sành sỏi như anh chẳng lẽ không phát hiện? Tuy đây là lần đầu tiên họ chạm mặt nhau, nhưng không ảnh hưởng đến việc anh biết người này đang có ý định nhắm nhe bà xã của anh, hành động của gã đã chạm vào nghịch lân của anh, cũng đủ làm cho anh tức tối không thôi.

Tính tình của anh vốn chính là bá đạo, khi anh đã quyết định chung sống với Cố Hàm Sương, thì dù một sợi tóc người khác cũng đừng hòng được chạm tới: "Cách tên đó xa một chút."

Nếu người khác khi nghe câu nói này có thể sẽ cảm thấy anh gia trưởng, chuyên quyền độc đoán, nhưng Cố Hàm Sương đến từ cổ đại, nơi mà phụ nữ bị trói buộc bởi những quy tắc cực kì nghiêm trọng, nên khi nghe câu nói này thì cảm thấy đây là yêu cầu cực kì đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. cô lập tức gật đầu không hề ngần ngại, thậm chí, nếu có thể làm chính thất, ai thèm chui vào hậu viện chương khí mật mù của Lâm Trọng để đấu đến đấu đích chứ!

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cây Tiêu Của Diệp Gia

Editor: huyetsacthiensu

Tiệc rượu tiến hành được một nửa thì bắt đầu có người đi lên sân khấu biểu diễn, Đồ lão gia thích náo nhiệt, cười híp mắt nhìn những người trẻ tuổi lên sân khấu.

“Sau đây, Cố Mẫn tiểu thư sẽ mang đến cho chúng ta một tiết mục độc tấu violin. Xin mọi người chomột tràng pháo tay.” MC giới thiệu tiết mục.

Mọi người nể mặt vỗ tay, Cố Mẫn đi lên sân khấu trong một tràng tiếng vỗ tay, ưu nhã cúi chào mọi người, sau đó đặt đàn violin trên vai, nhắm hờ mắt, kéo đàn.

Kỹ thuật học được mười mấy năm, tiếng đàn uyển chuyển du dương. một khúc đàn xong, nhận được một tràng tiếng vỗ tay khen ngợi của khán giả.

cô ta ngọt ngào nở nụ cười, cầm lấy micro “Chúc Đồ lão gia phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn. Sau đây, chị gái Cố Hàm Sương của tôi sẽ mang đến cho chúng ta một tiết mục độc tấu piano, có điều, mỗi ngày nghe Elisa chắc mọi người đều cảm thấy nhàm chán rồi đúng không, chị, hôm nay chị đừng đánh lại bài này nữa nhé.”

nói xong còn giả vờ nháy mắt một cái.

Cả khán phòng đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người đều là người quen, ai mà không biết Cố gia đại tiểu thư là một người ngu ngốc, không được

tiếp thu bất kỳ nền giáo dục Quý tộc nào, chỉ biết một bản đàn dương cầm duy nhất cũng là học được ở xã đoàn ở Đại học.

Ngay cả mấy người Diễm Diễm cũng đều lo lắng nhìn cô. Lục Văn Tinh vừa mới chuẩn bị lên tiếng giải vây thì bị cô kéo lại, khe khẽ lắc đầu.

“anh Lục, anhyên tâm. Hôm nay tôi nhất định sẽ không làm anh mất mặt.”

Cố Hàm Sương nắm lấy làn váy, tự nhiên hào phóng đưa “không chỉ công nghe Elise nhiều thấy nhàm chán, tôi nghe Piano cũng nhiều cũng thấy chán, hôm nay mừng thọ Đỗ lão gia, tôi mang đến cho mọi người một tiết mục mới mẻ, thế nào? Cũng làm một lời chúc phúc.”

Dứt lời cô nhận lấy một cái hộp người phục vụ vừa mang ra, ung dung thông thả đi lên sân khấu.

không phải chỉ là lọ hoa thôi sao? cô ấy đang muốn làm gì? Tất cả mọi người đều rất tò mò, thậm chí mơ hồ còn có chút chờ mong.

Chiếc hộp được mở ra, bên trong là một cây tiêu ngọc.

Lục Văn Tinh nhận ra, đây là cây tiêu ngọc hai người mua ở một sạp hàng bán đồ cổ ven đường khi đi hai người đi dạo ở lễ chùa hôm đó.

Người bán hàng thì nói rằng đây là đồ cổ, người xung quanh cười phá lên, tất cả đều biểu thị không tin, người bán mặt đỏ tía tai giải thích nguồn gốc của cây tiêu. nói hẳn mua lại từ một thợ gia đình ở sâu trong núi hoang vắng xa xôi, là đồ vật gia truyền của gia đình họ.

Người bán nói chắc như đinh đóng cột, nói rất nhiều, mọi người nghe cũng vẫn không tin. Nếu là đồ gia truyền của họ thì sao bọn họ không giữ gìn cẩn thận, sau này truyền lại cho con cháu, nói không chừng sau này có thể đáng giá ngàn vàng.

Cố Hàm Sương đứng lặng một bên, nghe xong một lúc lâu, dùng hai nghìn mua lại cây tiêu đó.

Lúc đó Lục Văn Tinh còn cười “cô chỉ phí tiền, cũng không biết cây tiêu này được làm bằng đá hay ngọc, tự mình cầm chơi còn được chứ đừng mang ra làm trò cười cho người khác.”

Cố Hàm Sương khẽ vuốt thân tiêu “Tôi chỉ thích cấu tạo đặc thù của nó.”

Thời nay có rất nhiều loại tiêu, chủ yếu là loại sáu lỗ và tám lỗ nhưng cây tiêu này lại có chín lỗ, mà có hai lỗ còn bị lệch.

Lục Văn Tinh nhìn hai cái lỗ bị lệch “không phải chỉ là do bọn họ làm ẩu thôi sao?”

Cố Hàm Sương cười “Tất nhiên không phải, chờ tôi về nhà luyện tập vài lần sau đó sẽ thôi cho anh nghe.”

Lúc đó Lục Văn Tinh chỉ cười cười cho qua, không ngờ cô còn dám biểu diễn ở đây, nhất thời hai hàng mày nhăn chặt.

Cảm thấy cô có chút không biết nặng nhẹ, trường hợp này có thể hồ đồ sao? hẳn vẫn không tin cây tiêu này có thể thôi. Chỉ tính toán trong lòng làm cách nào để giúp Cố Hàm Sương hạ màn.

Cố Hàm Sương khẽ vuốt thân tiêu.

Là đá không phải ngọc, không có con dấu, không có chạm khắc cho nên không ai tin nó là đồ cổ.

Hai cái lỗ bị lệch, tất cả mọi người đều cho rằng là do thợ làm ẩu, chỉ có cô biết đây là cây tiêu của Diệp gia.

Lúc Cố Hàm Sương mới sinh ra, Diệp gia đã biến mất trên cõi đời, càng không lưu lại bất kỳ truyền thuyết nào. Sở dĩ cô biết được là bởi vì trong lúc vô tình tìm được một quyển tiêu phổ.

Quyển tiêu phổ này rất kỳ lạ, hai mấy trang đầu tiên đều là gia huấn của Diệp gia, nói người điều khiển tiêu của Diệp gia, không thể làm bị thương người, không thể lấy mạng, độ vạn vật, là vì nhiệm vụ của chính mình.

cô lạnh người, chỉ làm một cây tiêu mà thôi sao có thể lấy mạng người được chứ? Càng không thể nói là độ vạn vật.

Đến lúc cô thôi được tiêu theo như quyển phổ thì mới biết được nó không bình thường chỗ nào.

Những người vừa nghe được tiếng tiêu chỉ cảm thấy dễ nghe nhưng nghe nửa ngày thì cảm thấy sung sướng quên hết tất cả, liên tục nghe một tháng thì trong lòng lại cảm thấy thanh thản, trấn tĩnh, tự nhiên hiểu ra.

cô suy nghĩ từng từ trong gia huấn mới phát hiện trong quyển tiêu phổ này còn có một bộ công pháp, hai người hợp lẫn nhau có thể đạt được tác dụng an ủi tâm hồn.

Chỉ làm một quyển tiêu phổ đã lợi hại như vậy, không biết hai người cùng dùng thì còn có tác dụng kinh người như nào, Diệp gia đã từng có được nó thì sẽ phải hiển hách cỡ nào.

Cố Hàm Sương biết nếu để người khác biết đến quyển phổ này sẽ dẫn đến phong ba thế nào, mang đến lợi ích như nào.

Nhưng mà Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, Diệp gia đã từng nắm giữ lực lượng thần kỳ như thế đến cuối cùng cũng tan thành mây khói, không còn ai nhớ đến thì gia đình bình thường sao có thể chống đỡ được tai họa mà nó mang đến.

* Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (匹夫无罪怀璧其罪): người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội.

cô không nỡ phá hủy, chỉ có thể đem quyển phổ đặt ở dưới đáy hòm, thỉnh thoảng lấy ra thôi cũng phải nhìn trái ngó phải.

Bây giờ, trên đời đã không còn tiêu phổ của Diệp gia, cho dù có người nghe được tiếng tiêu cũng sẽ cảm thấy cả người khoan khoái, không nghĩ sâu xa.

cô cụp mắt, đặt cây tiêu trên môi, tiếng tiêu biến ảo khôn lường vang lên.

Mọi người chỉ cảm thấy tâm hồn bị bắt giữ, những người vốn hờ hững cũng không nhịn được tập trung lắng nghe.

Những tiếng xì xào bán tán cũng dừng lại, những người nhàn nhã uống rượu cũng đặt rượu xuống thưởng thức tiếng tiêu.

Trong khán phòng nhất thời im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, chỉ còn tiếng tiêu vang vọng.

một bài tiêu kết thúc, mọi người chỉ cảm thấy tâm hồn thanh thản, những buồn phiền trong lòng cũng giảm bớt hai phần.

Đỗ lão gia dẫn đầu vỗ tay khen ngợi, mọi người hồi phục tinh thần, nhiệt liệt vỗ tay.

Những người ngồi ở dây dù ít dù nhiều cũng hiểu về nhạc lý, có người được học về âm nhạc từ nhỏ, có người mặc dù không nghiên cứu nhưng bởi vì kiến thức rộng rãi, mưa dầm thấm đất cũng phân biệt được tốt xấu.

Dẫn dắt tâm hồn bước vào mộng cảnh mới là cảnh giới cao nhất của âm nhạc, Cố Hàm Sương đã làm được điều này.

“anh, khúc nhạc chị dâu thổi là khúc nhạc tiên gì vậy, không không không, từ lúc nào mà chị ấy biết về âm nhạc chứ? thật giỏi quá đi.”

Trương Thần vừa lấy lại được tinh thần đã không thể chờ đợi được nữa mà sáp lại, còn tự động sửa lời gọi Cố Hàm Sương là chị dâu.”

Đừng nhìn dáng vẻ hảnh cả ngày cả lơ phất phơ nhưng là một người chơi đàn rất giỏi, cũng thật lòng yêu thích âm nhạc, có biệt danh “Tiểu vương Piano”.

Mặc dù đã đa tình nhưng xưa nay không bao giờ dùng đàn dương cầm vào việc tán gái, có thể thấy âm nhạc trong lòng hảnh chính là nơi bất khả xâm phạm.

Lúc trước chán ghét Cố Hàm Sương như vậy, cũng vì cô lấy âm nhạc ra làm ra vẻ, làm bẩn thánh địa trong lòng hảnh. Bây giờ hảnh tâm phục khẩu phục, chịu thừa nhận đối phương thật sự là một tài nữ.

Lục Văn Tinh như cười như không cười hảnh ra, lắc đầu một cái không lên tiếng.

Trong lòng hảnh càng chấn động hơn, hảnh không giống những người khác, khoảng cách càng gần, càng cảm nhận được Cố Hàm Sương không giống rõ ràng hơn.

cô mặc lễ phục đẹp để cầm tiêu đứng trên đó, lúc tiếng tiêu vang lên cả người hảnh đều mờ mịt, hảnh cảm thấy tiếng tiêu đẹp đến mức lần đầu tiên trong lòng hảnh sinh ra ý nghĩ làm bạn đời với một người.

Lâm Trọng nhìn dáng người đứng trên sân khấu, con người nặng nề.

Cố Mẫn tức giận đến mức khuôn mặt méo mó. Làm sao Cố Hàm Sương lại biết thời tiêu chứ? rõ ràng mẹ đã nói cô không biết cái gì mà.

Cố Hàm Sương tất nhiên nhìn thấy khuôn mặt vắn vẹo của đối phương, khẽ mỉm cười, không để ở trong lòng.

Chỉ làm một vai hề, chỉ cần bản thân cô đứng vững được sẽ không thể ở trong lòng.

Trải qua tiệc rượu lần này, danh tiếng Cố Hàm Sương ngu ngốc đã được gột rửa không ít. Cố gia đại tiểu thư từ trước đến nay không có người hỏi thăm nay cũng đã có người đến tìm hiểu, dù sao trước kia nghe nói là một người ngu ngốc thì không nhà nào dám cưới. Bây giờ nhìn lại thấy rằng cử chỉ khá khéo léo mới biết được lời đồn cũng chỉ là lời đồn, chắc lại là do người mẹ kế tung ra thôi.

Sau khi Lục gia hỏi dò ý kiến của Cố Hàm Sương thì tung ra tin tức hai nhà Cố Lục kết thông gia.

Mọi người tiếc nuối buộc phải dừng lại hành động.

Muốn quay phim điện ảnh cũng không phải trò đùa trẻ con.

Từ nhỏ Cố Hàm Sương đã đọc qua rất nhiều sách, đã luyện được khả năng đã đọc qua sẽ không quên.

Cách hành văn của cô sâu sắc, mang theo ý tứ hàm súc mà người hiện đại không có. Mặc dù hai thời có chữ viết giống nhau nhưng phong tục tập quán vẫn có sự khác biệt, cô cần phải đi tra một ít tài liệu.

Sáng sớm Cố Hàm Sương rời giường, để tài xế lái xe đưa mình đến một thư viện trong thành phố.

Mặc dù sớm có nhận thức với sự phát triển ở thời đại này nhưng vẫn bị số lượng sách khổng lồ ở đây làm cho khiếp sợ.

cô vẫn cho rằng thư các ở Cổ gia đã là phong phú lắm rồi, có thể sánh ngang với Hoàng gia. Nếu so với nơi này, trừ mấy quyển sách chỉ có một bản thì đúng là muối bỏ biển.

cô vốn thích đọc sách cho nên bây giờ nhìn thấy chỗ sách này đúng là vui đến quên cả trời đất.

Thư viện yên tĩnh đột nhiên lại xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp lại có khí chất sao không làm cho người khác chú ý được.

Từ xưa, thư hương kết đôi với mỹ nhân, cô giống như một tinh linh bước từ trong sách ra, du lịch ở thế giới của chính mình.

Mấy người đàn ông không nhìn được bước đến gần.

Cổ Hàm Sương kinh ngạc với sự nhiệt tình của nam nhân ở đây, lại không nhìn thấy trong mắt đối phương trừ hâm mộ thì không có bất kỳ sự tôn trọng nào liền mỉm cười lễ phép từ chối.

Chọn một góc, chuyên tâm chìm đắm trong đại dương tri thức.

Chờ đến lúc ngẩng đầu lên một lần nữa thì mặt trời đã sắp lặn, thư viện cũng sắp đóng cửa rồi. cô thu dọn đồ đạc, vội vã đi ra ngoài.

Vào quán café bên cạnh gọi một cốc cappuccino, gọi điện cho Lão Trương lái xe, chờ ông đến đón.

Lão Trương nói hẳn được Nhị tiểu thư phái ra ngoài đưa một người bạn học về nhà, ba người bạn ở xa chắc phải hai, ba tiếng mới xong việc.

Lời của Lão Trương còn chưa xong đã bị tiếng cười đùa ở bên kia cắt đứt, mấy người con gái giục ông đi nhanh. Lão Trương vội vã nói vài câu rồi

dập máy.

Cố Hàm Sương để điện thoại xuống, thở dài.

Đây chính là kết quả của việc không được thương yêu. Ngày thường không thể nói mấy người làm không cung kính nhưng lúc gặp chuyện cô sẽ bị bỏ sang một bên. Bởi vì làm mất lòng cô sẽ không có hậu quả gì nghiêm trọng.

Nếu hôm nay người ngồi ở đây là Cố Mẫn thì Lão Trương chắc chắn sẽ không lựa chọn làm như vậy, bởi vì ông ta biết chọc giận Cố Mẫn sẽ không gánh được hậu quả.

Cô nhấc túi sách lên đưa ngoài, thử đi đến bến tàu điện ngầm. Cô đi đến mấy trạm cũng không thấy chỗ nào quen thuộc.

Những bảng chỉ dẫn cô xem không hiểu. Ánh đèn điện ở đây cũng làm cô cảm thấy xa lạ.

Thân thể này của cô còn có ít tiềm thức cùng bản năng nhưng đều là do nguyên chủ tiếp xúc lâu ngày trở thành quen thuộc, giống như một loại phản xạ có điều kiện, giống như divệ sinh xong sẽ có phản xạ có điều kiện là xả nước. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây, không còn gì khác.

Cố Hàm Sương có chút uể oải, cô cảm thấy túi sách ngày càng nặng, xiết đến mức làm cho cô không sao thở được.

Có người có lòng tốt chỉ cho cô chỗ có thể lên được tàu điện ngầm, sau đó lại đổi xe.

Cả đường cô đều hỏi thăm cuối cùng cũng lên được tàu điện ngầm nhưng vừa ngồi xuống thở râm một hơi không bao lâu thì cô đã phát hiện mình đang ngược hướng.

cô vội vàng xuống trạm, lúc này đã hơn chính giờ. cô đã hoàn toàn lạc đường, không biết bản thân đã đi đến chỗ nào rồi.

Cố Hàm Sương vừa mệt vừa đói. Cuối cùng cũng có người nói cho cô biết có thể gọi taxi cũng dạy cô cách gọi một chiếc taxi.

cô có chút kháng cự việc ngồi ở một không gian nhỏ hẹp với một người đàn ông xa lạ, nhưng bây giờ cô không cố được nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà, trở lại căn phòng của chính mình.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Có Biến

Editor: Mễ Đồng

Chu Hữu Tài mặc dù tên là Hữu Tài, nhưng lại là người chơi bởi lâu lổng, đang trong trạng thái thất nghiệp, gần đây nhờ người giới thiệu, có thể trở thành tài xế xe taxi, chỉ vừa mới lái xe được mấy ngày. Hắn ta thực sự không nghĩ rằng hôm nay mình có thể có điểm phúc như thế này.

Thực sự mà nói đây là cô gái đẹp nhất mà hắn gặp được trên đời này, chỉ là vừa nhìn ánh mắt đầu tiên, hắn đã nổi phản ứng.

Lúc đầu hắn cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ muốn nhìn thêm vài lần qua kính chiếu hậu cho đỡ mắt.

Nhưng mà, lúc hắn không cẩn thận đi lỗi rẽ lệch hướng thì cô gái này lại không hề hay biết. Trong lòng hắn dần dần nổi lên suy nghĩ xấu xa.

Hắn đã bị dục vọng chi phối đầu óc, không hề suy nghĩ đến hậu quả, người ta nói rất đúng, dùng đại kiếm ba năm, đi từ hình không một, chỉ cần xử lý tốt thì thể, chắc chắn sẽ không có vấn đề xảy ra.

Nghĩ đến đây hắn đã hoàn toàn hưng phấn lên.

Khi Cổ Hàm Sương phát hiện ra điều không đúng, trời đã khuya.

Cô cũng không nhớ rõ đường, bên ngoài tối đen như mực nên cũng không thể xem cho rõ ràng. Cô chỉ nhớ vào ban ngày lúc đi ở vùng ngoại thành không có cảm giác như vậy, không hề xóc nảy.

Ngoài cửa sổ một mảng đen nhánh, hoang tàn vắng vẻ. Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt của cô, dần dần trở nên không kiên nhẫn gì.

Cô chôn phong trần lẫn lộn mấy năm, sao có thể không biết ánh mắt này có hàm nghĩa gì. Bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm, dạ dày bắt đầu quay cuồng.

Cô rất bình tĩnh, không phát ra tiếng, cũng không có ý đồ gọi điện thoại để rút dây động rừng.

Chiêm thâm lấy cây bút kim loại dùng để ký tên giấu ở trong tay áo.

Đối phương đành không được lộ ra nguyên hình, Cố Hàm Sương đoán ra thời gian, cũng tìm được góc độ tốt, ở trên khuôn mặt dữ tợn hưng phấn kia, cô nhắm thẳng đến mắt hắn mà xuống tay.

Nhưng mà cô lại xem nhẹ sức lực của nam nữ vốn cách xa, hân hận xạ có điều kiện bắt lấy tay cô, ngòi bút chỉ có thể lưu lại một vết máu thật dài trên mặt hắn.

Thừa lúc đối phương đang chịu đau, cô liền dây giụa chạy ra ngoài, nhưng chạy không được hai bước thì bị bắt trở về. Bị hân bịt miệng kéo vào bụi cỏ.

Cố Hàm Sương liều mạng giãy giụa. Trong nháy mắt lại nhớ về lúc tới giáo phường. Những ác mộng đó, kiếp này còn muốn tiếp diễn sao?

Trong đầu loạn cả lên, một chút kiếp trước, một chút kiếp này.

Kiếp trước lưu lạc đến mức đã làm thiếp của Lâm Trọng, kiếp này thì sao? Lục đại ca sao?

Cười thảm, sau đó tay chân liên liều mạng đánh loạn, bởi vì dùng sức quá độ nên tay chân bắt đầu từng đợt tê dại, dần dần không còn tri giác.

Ánh trăng chui ra khỏi mây, ánh vào mi mắt chính là gương mặt xấu xí dữ tợn dưới ánh trăng sáng, xoang mũi tràn ngập mùi bùn đất tanh với mùi hôi của tên nam nhân trên người.

Nhưng cô không muốn nhắm mắt lại, chỉ trừng mắt nhìn hẳn, ánh mắt u ám tràn ngập hận ý.

Đột nhiên, cô mở to hai mắt nhìn.

Một đôi tay thon dài, trắng nõn, nắm một lưỡi dao như lá liễu, lặng yên, không một tiếng động đưa đến trước cổ tên kia mà hắn không hề có cảm giác, nhẹ nhàng cực kỳ thông thả, rất nhanh chóng hăm một đao.

Dưới ánh trăng ánh sáng của lưỡi dao sắc lạnh. Đao một cái liền xuất hiện vết máu.

Máu tươi phun tung toé, nét mặt hắn ta vẫn như cũ, hưng phấn dữ tợn với một chút không dám tin, liền nằm một cái ngã xuống đất.

Lộ ra hình dáng thon dài da trắng lưỡi dao.

Cổ Hàm Sương nằm trên mặt đất, thở hổn hển, cả người cứng đờ. Nhưng nàng cũng không có thả lỏng vì đã thoát ly khỏi hiểm cảnh, liền cảnh giác nhìn thân ảnh đen kịt.

“Nhân loại thật xấu xí.” âm thanh khàn khàn thuần hậu, giống như loại rượu ngon năm xưa.

Nhất cử nhất động, với bộ dạng dễ dàng lấy đi tính mạng con người kia, đều mang một loại ưu nhã đã khắc vào cốt tủy.

Ám dạ không thể trở thành trở ngại của hắn.

Hắn cũng không nhìn Hàm Sương, một chân đá thi thể trên mặt đất lăn lại, từ trên nhìn xuống dưới. Cổ Hàm Sương nhìn sườn mặt hắn ở dưới ánh trăng,

trong đêm tối có thể thấy khuôn mặt tinh xảo một cách mơ hồ, chỉ có một đôi mắt, lưu chuyển ánh sáng màu xanh.

“thật là không phải con mồi ngon.” Ân thanh chứa đầy thất vọng, xoay người, như suy nghĩ điều gì mà nhìn chăm chăm Cố Hàm Sương, lưỡi dao trong tay xoay ngược lại.

Cố Hàm Sương cảm thấy như đang bị dã thú nhìn đến sồn tóc gáy nên liền thấy lạnh lẽo. Ánh mắt này không giống như nhìn đồng loại, ngược lại giống như đang xem một loại đồ ăn.

“Đôi mắt của người, thực đẹp.”

Nam nhân từ từ mở miệng, giọng nói giống như một khúc ca đẹp, nhưng như vậy thôi cũng khiến người khác thấy lạnh lẽo, không thể cho người ta bất kỳ cảm xúc sung sướng nào.

Hắn tiến lên một bước, tuy Cố Hàm Sương đã trải qua nhiều chuyện tang thương, tâm tính đã trở nên cứng cỏi, nhưng lúc này lòng lại thấy hoảng, bèn dùng khuỷu tay chống lấy thân thể, giãy giụa lui về phía sau.

Nam nhân kia vẫn như cũ chậm chậm tới gần, không hề xem trọng sự giãy giụa của cô vào mắt. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng, đem lưỡi dao đẹp để kia phơi bày dưới ánh trăng lần nữa.

Vào thời khắc ở đây sắp giương cung bạt kiếm, một tiếng chuông lỗi thời bỗng vang lên.

Hai người đều đồng thời cứng đờ.

Nam nhân kia phản ứng cực nhanh bắt điện thoại, khí lạnh trên người bỗng nhiên biến mất.

Giống như sát thần ngã xuống trần gian, là con liệt báo bỗng nhiên biến thành một con mèo con. Cố Hàm Sương cảm giác như mình đang nhìn thấy người hảnh đang toát ra màu hồng phấn.

Điện thoại đầu bên kia truyền đến một giọng nữ. Cố Hàm Sương chỉ nghe rõ được một tiếng: “Vincent.”

Tên nam nhân kia thật là, ngữ khí khác hẳn lúc này, bỗng trở nên vô cùng ôn nhu:

“Bảo bối, không, đừng cử động cái nồi kia, rất nguy hiểm. Tôi lập tức quay lại, bữa cơm chiều muốn ăn cái gì?”

Hắn còn không hề liếc mắt một cái với Hàm Sương, dứt khoát, lưu loát, cứ như vậy mà biến mất. Cũng giống như khi xuất hiện, xuất quỷ nhập thần.

Nếu không phải bọn họ đang ở trong không gian sờn cả tóc gáy khi có thi thể bên cạnh, quả thực rất giống như họ đang yêu đương vùng trộm thì bị chính thất gọi điện thoại bắt gian.

Cố Hàm Sương lão đảo bò dậy, chỉnh lại quần áo, kéo bước chân đi bộ dọc theo đường cái, nghiêng ngả lão đảo trở về.

Bóng đêm đen nhánh, ánh trăng mờ lung, nàng bị thi thể Chu Hữu Tài cản trở, không cần thận ngã xuống đất, thở phì phò.

Ba người Lục Văn Tinh lái xe đi hướng nội thành.

Bọn họ vừa xong công việc, từ thành phố kế bên sau khi khảo sát xong thì đi xe suốt đêm gấp gáp trở về.

Thời điểm này, ở quốc lộ vùng ngoại thành hoang tàn vắng vẻ.

Trương Thần đánh tay lái, đèn xe đảo qua phía trước, ngừng lại ở một bên cửa xe taxi đang mở rộng ở ven đường, trên mặt cô vẫn hiện bóng

người.

anh ta liền huýt sáo: “a ui, anhem chúng ta thật có phúc.”

Dịch Bác Hàm nhìn ra một chút liền nói: “anh Lục hình như có gì không đúng.”

Lục Văn Tinh ở trên ghế sa đàng nhắm mắt nghỉ ngơi mở mắt ra nhìn lại, đột nhiên, ánh mắt liền trở nên nghiêm trọng: “Thần Tử, dừng xe.”

Trương Thần bị âm thanh trầm thấp làm cho hoảng sợ, một chân dẫm phanh dừng lại, sầm lộp với mặt đất cọ xát phát ra âm thanh chói tai.

Lục Văn Tinh không đợi xe dừng lại đã đẩy cửa ra lao xuống, khi thấy rõ Cố Hàm Sương quần áo lộn xộn, sắc mặt đã trở nên âm trầm.

Trương Thần, Dịch Bác Hàm cũng đến, nhờ ánh trăng thấy được cô gái quần áo lộn xộn, theo phản xạ có điều kiện đầu tiên đã xoay người sang chỗ khác.

trong đầu Trương Thần thầm nghĩ không ổn, mình vậy mà có thể thấy được anh Lục bị đội nón xanh.

Dịch Bác Hàm không có nghĩ như vậy, trong đầu đã phân tích rõ tình huống.

Lục Văn Tinh cởi áo khoác ra khoác cho Cố Hàm Sương, bao bọc lấy người cô, rồi bế lên, hắn nhìn lướt qua nam nhân vẫn không nhúc nhích trên mặt đất: “Nhìn xem đã chết chưa, nếu chưa thì tiễn hắn vào chỗ chết luôn đi.”

Trương Thần, Dịch Bác Hàm liếc nhau. Tiến lên xem xét tình hình.

Xác định người đã chết, bọn họ cũng không vội vã lên xe, vẫn đứng yên đưa lưng về phía xe, đứng ở bên ngoài chờ. Dịch Bác Hàm gọi điện thoại,

kêu người tới xử lý.

Lục Văn Tinh bật đèn sáng trong xe, đem Cổ Hàm Sương ôm vào trong ngực, xem xét đơn giản để hiểu rõ một chút.

trên mặt có một dấu tát, nửa bên mặt sưng đến phù lên, móng tay bong ra từng mảng. Váy liền áo đã bị xé ở mặt trên, lộ ra da thịt dính đầy bùn đất và vết thương. Vô cùng chật vật.

Cổ Hàm Sương hiện tại vẫn còn run rẩy, lại ngoan ngoãn cho hắn đùa nghịch.

Lục Văn Tinh sửa sang lại quần áo, gắt gao ôm cô vào trong ngực, một chút một chút vỗ về phía sau lưng cô. Toàn bộ quá trình không nói một lời.

Trương Thần ở bên ngoài kêu một tiếng: “anh Lục?”

Lục Văn Tinh trả lời: “Thần Tử, vào đi.”

Dịch Bác Hàm tự giác ngồi vào ghế phụ, thời điểm hai người lên xe liền nhìn phía sau một cái, cô gái đem mặt chôn ở trong lòng ngực anh Lục, không thấy rõ biểu cảm.

Nhưng thấy bộ dạng khẩn trương của anh Lục, địa vị cô gái này khẳng định là không thấp.

Cổ Hàm Sương khoác áo khoác của Lục Văn Tinh ngồi ở trong lòng ngực anh, đầu vẫn như cũ không động đậy. Cái gì cũng không nghĩ, chỉ là nước mắt đã không nhìn được mà thấm ướt áo sơ mi của Lục Văn Tinh.

Lục Văn Tinh vẫn luôn không nói gì, dần dần cảm thấy có chút bức bối, từ lúc nhìn thấy Cổ Hàm Sương cả người chật vật quỳ rạp trên mặt đất kia, trong lòng đã có một cỗ khí lạnh.

không bùng nổ, là vì sợ làm cô sợ, hiện tại đã hình không được, hắt nấp mặt nàng quay lại, bóp bả vai lay động chất vấn: “Tại sao không gọi người đón? Hả? Vì sao không gọi điện thoại cho tôi?” cô có biết hay không bản thân có thể hấp dẫn bao nhiêu người muốn phạm tội?

Cố Hàm Sương giật mình, cả người vẫn cứ xụi lơ, giống như một con rối gỗ, tùy ý cho hắn đùa nghịch.

Lục Văn Tinh trong cơn giận dữ hỏi: “Nhà cô không mua nổi xe sao? Hả? Ai cho cô lá gan hơn nửa đêm đi kêu xe taxi? Tôi hỏi cô vì sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Trương Thần Phía trước nhìn không nổi: “anh. Thôi bỏ đi. Về nhà từ từ nói. cô ấy đang sợ hãi.”

Cố Hàm Sương đột nhiên mở miệng nói trong sự ghen ngào, âm thanh có chút mất không chế mà run rẩy: “Cố Mẫn, Cố Mẫn đem theo tài xế đi rồi, tôi tìm không thấy đường.....”

Ánh mắt Lục Văn Tinh trở nên âm trầm, ôm chặt cô vào trong ngực.

Hai người phía trước liếc nhau, dù đã sớm nghe người tan ôi cô ấy không được coi trọng, nhưng không nghĩ lại đến mức độ này.

Ba người đi đến chung cư của Lục Văn Tinh.

Lục Văn Tinh ôm cô trực tiếp trở về phòng. Bác sĩ gia đình đã chờ lâu, làm kiểm tra toàn thân cho Cố Hàm Sương.

“Chỉ có trầy da một chút, móng tay ở ngón giữa của tay phải bị bong ra.” Bác sĩ dừng một chút: “không có dấu hiệu đã bị xâm phạm, trong khoảng thời gian này nên nghỉ ngơi, nhất định phải chú ý đến tinh thần người bệnh. Tốt nhất đi đến bác sĩ tâm lý để kiểm tra.”

Lục Văn Tinh gật đầu, tiễn bác sĩ đi, sau đó pha nước ấm. Ôm cô bỏ vào bồn tắm, quần áo trên người cô đã rách hết, nơi này lại không có quần áo phụ nữ, Lục Văn Tinh đưa cô áo tắm dài của mình, bản thân thì đứng canh giữ ở ngoài cửa.

Cố Hàm Sương ngâm mình trong nước ấm, dần dần khôi phục độ ẩm cơ thể. Sau đó liền nhìn về phía cửa kính mờ ngoài kia, trông thấy hình dáng mơ hồ mà cao lớn.

Là người tốt cỡ nào chứ, cô tưởng rằng đời này có thể tránh khỏi câu chuyện của kiếp trước, đáng tiếc, đã xảy ra chuyện này, bị nam nhân khác thấy được phần lớn thân thể, đã gọi là thất trinh nghiêm trọng, sẽ không có người nào đồng ý cưới một cô gái đã mất trong sạch làm vợ.

Trong lòng liền sinh ra cảm giác không cam lòng và oán hận, đối với vận mệnh, đối với chính mình. Chẳng lẽ cả hai đời nàng đều không thể thoát khỏi vận mệnh sao? Chẳng lẽ Cố Hàm Sương cũng chỉ có thể làm thiếp của người ta sao? Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì?

Nàng ôm nỗi hận này mà tìm cách làm đau thân thể để giảm bớt nỗi đau trong lòng.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Kích Động

Editor: huyetsachtiensu



Cho dù cô không bị tổn thương thật sự cũng không ngăn được phỏng đoán ác ý của người khác.

Dịch Bác Hàm gật gù.

Trương Thần không nhin được nhổ nước bọt “Cổ gia này cũng quá đáng, đều là con gái vậy mà chỉ làm một người bạn học của một đứa con gái còn quan trọng hơn đứa con gái khác của bọn họ, nhìn đồ mặc trên người chị dâu đi, thời đại này chỉ cần là người có chút thân phận thì trên người ai chả toàn là hàng hiệu. Tên lái taxi khốn khiếp dám xuống tay với chị dâu còn không phải là do nhìn thấy chị dâu một thân mặc toàn hàng vĩa hè nên cho rằng chị dâu dễ bắt nạt.”

Lục Văn Tinh không hé răng.

Cổ Hàm Sương nửa đêm bị tỉnh giấc, công gôi xuống, thở hổn hển từng ngụm.

Bên cạnh truyền đến tiếng lẩm bẩm ngái ngủ “Mơ thấy ác mộng sao?”



Phút giây trầm mặc ngăn ngui quadi, Lục Văn Tinh mở miệng “Em ở đâu nghỉ ngơi mấy ngày đợi vết thương khỏi hãy trở về. Đểanhbáo lại cho nhà em.”

Cố Hàm Sương gật đầu, trên mặt cô đều là vết thương, cứ như vậy mà trở lại căn nhà đó thì không có chuyện gì cũng sẽ bị truyền thành có chuyện, mấy người Cố gia không phải là người dễ đối phó.

“anh cử cho em một người lái xe, sao này muốn đi đâu chỉ cần gọi điện thoại cho anh là được, đừng tự đi một mình. Có chuyện gì khác thì gọi cho anh. Nghe chưa?”

Cố Hàm Sương vẫn gật đầu, viền mắt có chút ửng ửng, làm khó khăn phải cân nhắc những chuyện này vì cô.



Chẳng phải là nên vứt bỏ cũng bị vứt bỏ sao. Lục Văn Tinh có thể cam kết gì chứ! Làm sao người có thể có loại ước muốn xa vời này?

Lục Văn Tinh không biết những suy nghĩ trong lòng cô nương này, khóe môi vẫn lưu manh giương lên, nói một chuyện cười không hài hước “không làm thê tử, làm bà xã.”

Trong nháy mắt trăm hoa đua nở, Cố Hàm Sương nhìn khuôn mặt người đàn ông bị ánh đèn chiếu nhu hòa, lần đầu tiên cảm thấy tim rung động.

không cần cân nhắc nhiều mặt, không phải bất đắc dĩ thỏa hiệp vì tầng tầng lớp lớp áp lực.

Mà chân chính là vì người này. Dưới tình huống này, vẫn đồng ý lấy lễ cưới chính thê để lấy cô, che chở cho cô.

Nước mắt của cô cũng không nhịn được nữa mà chảy ra, cô tiến sát vào lòng ngực hắn, che giấu đi sự thất thố của bản thân, nghẹn ngào đáp một tiếng “Được”.

Lục Văn Tinh không lên tiếng, khẽ vuốt cái lưng gầy yếu của cô.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chuyện Đêm

Editor: huyetsacthiensu



Lần này bất ngờ làm chocô và Lục Văn Tinh sống cùng dưới một mái nhà, cũng làm chocô lần đầu tiên có chút chờ mong đối với cuộc sống sinh hoạt cùng với người khác. cô không tự chủ mà càng ngày càng tin tưởng cùng ý lại hẳn.

Lục Văn Tinh cố gắng giành chút thời gian ở cùng Cố Hàm Sương, mà bây giờ là thời kỳ then chốt mở rộng nghiệp vụ cho nên hẳn cũng chỉ có thể trở về nhà vào mỗi đêm.

Phần lớn thời gian vẫn là Cố Hàm Sương ở một mình.

“Nếu không thì em tìm bạn bè đến chơi với em đi.” Lục Văn Tinh nói.

“Em ở một mình là được rồi.” Cố Hàm Sương lắc đầu một cái, mức thêm một bát cháo cho hẳn.



Cố Hàm Sương lại không thuộc cả hai trường hợp này.

cô lớn lên trong gia đình giàu có, Cố đại phu nhân cũng đã từng chuẩn bị đồ cưới chocô, Kỳ trân dị bảo nhiều vô số cho nên cô đối với tiền bạc cũng không để ý.

Cái cô quan tâm là tâm ý của Lục Văn Tinh đối với cô.

Đinh Nhu ăn sung mặc sướng như vậy bố Cố cũng chỉ cho bà ta tấm thẻ tín dụng mỗi tháng hạn mức 20 vạn, bản thân bà ta còn muốn dùng trăm phương ngàn kế để đòi hỏi thêm chút tiền. không hề có chút thể diện của vợ cả.

Vậy mà anh Lục lại coi trọng cô như vậy...

Lục Văn Tinh cũng không biết cô đã nghĩ đến đâu rồi nhưng nhìn cô vui sướng như vậy thì tâm trạng của anh cũng sung sướng theo.



Cũng may trước khi gả vào Lục gia cô không cần giao tiếp xã giao, cũng không cần cố gắng hòa hợp vào vòng tròn giới nhà giàu của nguyên chủ cho nên cô không cần chi tiêu gì nhiều.

Buổi tối, lúc Lục Văn Tinh tắm xong đi ra nhìn thấy Cố Hàm Sương ngồi ở đầu giường đọc sách.

Mặc dù trên mặt vẫn còn vết máu ứ đọng nhưng sườn mặt dịu dàng, nhả nhận, lịch sự cũng làm cho trong lòng anh cảm thấy bình an.

Anh đi đến hỏi “Đọc cái gì vậy?”

Cố Hàm Sương lật bìa sách lại, một quyển ‘Cổ văn quan chỉ’ mới tinh “Tìm thấy ở giá sách của anh.”

Đương nhiên không phải Lục Văn Tinh mua, trong phòng sách của anh toàn bộ đều là sách tài chính kinh tế, hơn nữa thường bỏ qua những lời làm nhảm vô ích chỉ tìm trọng điểm.

Là Lục lão gia cảm thấy thằng cháu trai nhà mình cần tu dưỡng nâng cao văn hóa, mỗi khi thấy Lục Văn Tinh mua phòng mới sẽ mang đến một bộ tác phẩm kinh điển làm quà tặng.



Mãi đến khi thuộc hạ của hắn – Dĩnh Khảo Thúc gào khóc trên yến tiệc nói mình từng ăn gì thì mẫu thân cũng từng ăn cái đó, chỉ có thịt bằm ở yến tiệc của Quân vương là chưa từng ném thử cho nên hy vọng có thể được phép mang về cho mẫu thân ném thử.

Trang Công rất cảm động, nói cho hắn biết tâm sự của mình, Dĩnh Khảo Thúc nói, chỉ cần đào đường hầm đến một bể nước thì đó chính là Hoàng Tuyền, hai người gặp nhau ở địa đạo đó thì không tính là vi phạm lời thề.

Trang Công vui mừng, làm theo lời hắn đến gặp Vũ Khương, mẹ con hai người hòa hợp như lúc ban đầu.

Sử sách đánh giá, Dĩnh Khảo Thúc hiếu thuận, loại hiếu thuận này cũng tồn tại trên người Trang Công. Đủ hiếu thuận có thể cảm hóa người khác, có lẽ chính là nói về hắn.”

Lục Văn Tinh nghe xong giễu cợt một tiếng “Trong này, trừ Cộng Thúc Đoàn thì những người khác đều là người thông minh. Quyển đánh giá sử sách này của cô không liên quan gì cả.

“A?” Cố Hàm Sương hứng thú “nói thế nào?”

“Đầu tiên là Trang Công, những trò đùa trước đó của em trai hắn hẳn không quan tâm, người khác mưu phản thì trực tiếp phủ định toàn bộ. Lăn ra tay này nhanh, chính xác, tàn nhẫn, người bên ngoài không còn lời nào để nói, chỉ có thể tán thưởng hắn là người nhân nghĩa rộng lượng, giết chết anh em mình cũng chỉ là vì không nhịn được. Nhưng người khác làm sao biết được dã tâm của em trai hắn là do hành vi dung túng của hắn mà lên?

Chờ bắt ba ba trong rọ. Người này, có dã tâm, có kiên trì, còn có danh tiếng, là người ngoan độc.”

Cố Hàm Sương có chút bất ngờ “Những người khác thì sao?”

Lục Văn Tinh sờ lỗ tai của cô “Dĩnh Khảo Thúc kia, rõ ràng đã đoán được tâm tư của cấp trên cho nên chẳng qua là cho Trang Công một bậc thang để bước xuống thôi, không phải là tùy tiện đưa rayêu cầu, để Trang Công cho là hắn đang âm thầm hại người, không làm tốt thì tính mạng cũng không giữ được. Là một người lợc lỗi.”

“Còn có Vũ Khương, trước đây chán ghét Trang Công như vậy tại sao đưa con mình yêu thương vừa chết thì đã đối xử với Trang Công như ban đầu? Còn không phải là bởi vì bà ta không còn chỗ dựa, bà ta muốn dựa vào đứa con lớn thì đương nhiên không thể bày sắc mặt không tốt cho hắn nhìn rồi.”

“Đương nhiên, người thông minh nhất vẫn là Lão Quốc chủ, ánh mắt tốt, không coi trọng thăng ngốc Cộng Thúc Đoàn.”

Cố Hàm Sương có chút sững sờ.

Lục Văn Tinh cười “Làm sao vậy, cảm thấy anh nói thô lỗ sao?”

Nếu như là trước đây thì Lục Văn Tinh tuyệt đối sẽ không hỏi như vậy. Đàn ông là như vậy, nếu bạn giả vờ với hắn thì hắn còn giả vờ tốt hơn bạn. Nếu như trước đây Cố Hàm Sương chỉ giả vờ khoe chữ với hắn thì hắn có thể lấy ‘Quốc Phú luận’ dán vào mặt nàng. Bây giờ nói chuyện hắn cảm giác được sung sướng và thả lỏng, lời trêu chọc cũng tự nhiên mà bật ra khỏi miệng.

Cố Hàm Sương lắc đầu một cái, cô chỉ có chút kinh ngạc thôi “Cái gọi là ân tình hiếu đời chỉ là văn chương, đọc sách là vì hiếu lý lẽ, bỏ từ đặt câu chẳng qua là thêu hoa trên tấm vải. Anh Lục chỉ là không thích những văn vẻ, hoa mỹ đó, càng muốn cụ thể hơn mà thôi.”

Lục Văn Tinh hôn xuống cái miệng nhỏ “Làm sao lại nó như thế?”

Cố Hàm Sương đẩy hẳn một cái “Người ta nó thật mà.”

Lần này hai người đọc sách đúng là thú vị, Cố Hàm Sương ngồi dựa trong lòng ngực Lục Văn Tinh, giọng đọc nhỏ nhẹ, Lục Văn Tinh lắng lắng mà nghe, đọc đến chỗ thú vị hai người lại bình phẩm.

Lục lão gia nếu biết thằng cháu trai nhà mình chịu đọc sách thì có lẽ sẽ sung sướng mà nhảy lên mất.

Thời gian mỗi tối đọc sách dần trở thành thói quen, kéo dài rất lâu.

Cố Hàm Sương kể chuyện lịch sử cho Lục Văn Tinh, Lục Văn Tinh nói chuyện buôn bán. Tâm mắt hai người đều được mở rộng không gì, càng hiểu rõ lẫn nhau.

Cho nên, Lục lão gia muốn một cô cháu dâu thư hương thế gia thật không sai. Chỉ là Cố Hàm Sương này còn chân thật hơn thư hương thế gia mà thôi.

Sau đó cô sửa lại những đoạn đối thoại giữa hai người một lần, in thành một quyển sách, gọi là “Chuyện đêm của Lục gia”, vốn chỉ để làm đồ tiêu khiển không ngờ lại hot.

Mặc dù được cho thẻ nhưng Cố Hàm Sương không có bộ quần áo ra hồn nào, không cách nào ra khỏi cửa.

hắn nhìn vết máu ứ đọng trên mặt đối phương “Nếu em không muốn ra khỏi nhà thì đến nhà sai người mua mang đến.”

một người đàn ông như Lục Văn Tinh đương nhiên trong nhà không có đồ dùng của phụ nữ, cũng không biết chuẩn bị đồ dùng phụ nữ như thế nào.

Chỉ có thể để trợ lý Thẩm Diệu chọn một nhân viên nữ có thẩm mỹ tốt mua về.

Thẩm Diệu là người tinh tế. Nhìn biểu hiện của ông chủ cũng đoán ra địa vị của cô gái này trong lòng ông chủ không bình thường, không phải là bà chủ tương lai thì cũng cách bà chủ tương lai không xa.

Chọn người có quan hệ không tồi với hẳn là Hàn Hiếu Vũ, cũng chỉ điểm cô ta.

“tận tâm một chút, đây cũng không phải là những nữ nhân với vấn đề bên ngoài kia. Ít ra cũng là người ông chủ quan tâm.”

Hàn Hiếu Vũ gật gù. sự chú ý của cô ta cũng không đặt ở đây. nói thật, thời này cười người bán hàng không cười giá điểm, có thể leo lên Lục Văn Tinh đương nhiên đều là người cô ta không trêu chọc nổi. Đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà vô cớ gây chuyện.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hạ Bút

Editor: huyetsacthiensu



Cổ Hàm Sương thấy cô ấy kiên trì nên cầm lấy một túi trong đồng túi đưa cho cô. “Vất vả chocô rồi, nhiều đồ như vậy tôi cũng không dùng được, cô cầm lấy mấy thứ này đi, thích thì giữ lại dùng, không thích thì tặng cho người khác dùng cũng được.”

Đó là một cái túi Dior, bên trong có ba thỏi son, logo trên túi phẳng phất đang phát sáng, Hàn Hiểu Vũ không từ chối được nên nhận lấy.

Dior a, mấy màu này đều là hàng mới ra cô muốn mua lại khôngỡ mua.



Khoảng thời gian đó, các tiểu thư, phu nhân không cần biết có thích hợp với mình hay không đều người người một đôi môi đỏ thắm, nhìn thật sự là buồn cười.

Chỉ có cô vẫn một mình thích son của Đỗ nương tử ở ngõ nhỏ Hoa Tước ở thành Nam, thanh thanh nhàn nhàn mang theo hương hoa như có như không, cả ngày sai nha hoàn đi chọn mua.

Đáng tiếc quán của Đỗ nương tử ở sâu trong ngõ, không có tên tuổi, không bao lâu đã đóng cửa mặc dù vị hôn phu đã hồi hương.

cô thở dài, vắn son vào để sang một bên.

Đồ trên bàn trang điểm của nguyên chủ không ít, đều là đồ cô ấy nhìn ăn nhìn mặc mua, từ việc đóng gói mà nhìn thì cảm xúc không sánh được với những đồ vật xa hoa này.

Nghĩ đến “Đồ bỏ đi” trong miệng cô ấy, Cố Hàm Sương cảm thấy dùng khá là thuận tiện, rất phù hợp với cô nhưng lại bị cô ấy hạ thấp giá trị như vậy.



Phía sau còn có một câu nói “Vì thế không tiếc để lấy lòng bất kỳ người đàn ông nào làm bất kỳ việc gì.” bị Lục Văn Tinh tự động bỏ qua.

Cố Hàm Sương luôn luôn là trọng chất lượng không trọng số lượng. Trừ việc có hứng thú với đọc sách và nghe nhạc rathì cũng không quá cuồng nhiệt đối với những đồ mỹ phẩm này.

cô suy nghĩ một chút nói “Mặc dù đã bóc ra nhưng còn chưa vứt hộp đi, mang tặng cho người quen chắc cũng không sao.”

Lục Văn Tinh gật gù.

Dịch Bác Hàm gọi điện cho Cố Hàm Sương thúc giục chuyển kịch bản.



thật ra cô cũng không quen cách này nhưng đối phương nói không sao, chỉ cần viết những gì trong lòng cô ra còn cách trình bày thì bọn họ sẽ có người sửa chữa.

Cho dù là như vậy nhưng sau buổi tối hôm đó, cô cũng chưa từng viết lại. cô còn... viết tiếp được sao?

Hôm nay Lục Văn Tinh tan làm về sớm, Cố Hàm Sương nghe được tiếng mở cửa chạy đến nghênh tiếp hẳn.

Con người Lục Văn Tinh quét qua đã thấy được trên sofa một đống sách, hắn cầm lấy một chồng giấy ở trên cùng “Kịch bản sao?”

Cố Hàm Sương gật đầu.

Đầu óc hắn xoay chuyển một cái đã nghĩ đến chuyện gì xảy ra “Vẫn muốn viết sao?”

Động tác của Cố Hàm Sương dừng lại, sau đó lắc đầu một cái “không viết nữa.”

không phải không viết mà là không muốn viết.”

Lục Văn Tinh biết cô suy nghĩ gì, nhìn tờ bìa, tờ bị bên cạnh bị chủ nhân lấy ra vô ý thức làm nhăn, không khỏi nhếch nhếch miệng “không vui sao?”

thật ra không cần hỏi, hai ngày này nhìn cô như đang rất bình tĩnh cũng có thể cười nói với hắn nhưng nụ cười kia chỉ là nhìn điệu dàng cũng không còn long lanh như trước, cô ấy vẫn đang còn sợ hãi.

Cố Hàm Sương lại không thừa nhận “không.”

Lục Văn Tinh đột nhiên đưa tay ra, Cố Hàm Sương còn chưa kịp phản ứng đã bị cơn ngứa bên hông làm cho không đứng vững mà ngã vào ghế salon.

“Ha ha, anh Lục, anh làm gì vậy? Mau dừng tay... ha ha ha.”

Cố đại tiểu thư sợ ngựa, cô không khống chế được bật cười, lại theo bản năng đưa tay ra phản kích, hai người ở trên sofa nhốn nháo loạn tùm phèo.

Tiểu thư khuê các như Cố Hàm Sương này xưa nay chú ý trình tình hiển thực, hiếm có lúc cười đùa như vậy, chờ hai người ồn ào xong rồi lúc cả người vô lực nằm trên sofa thở hổn hển lại cảm thấy có chút thoải mái không nói ra được, trong lòng cũng nhenhàng hơn mấy phần.

“anh Lục, tại sao anh...”

“Vui vẻ?” Lục Văn Tinh ngồi ngay ngắn người lại, cũng kéo người ngồi vững trên chân mình.

“Hàm Sương.” Nhìn vào mắt của cô “Chuyện kia không có gì ghê gớm, không phải lỗi của em, cũng không phải lỗi của kịch bản. Sau này có anh, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để em bị tổn thương, cho nên không cần nghĩ nữa, cũng không được oán hận bản thân, nhớ chưa?”

Cố Hàm Sương hít hít mũi chua xót, cô tựa sát ra sau, khe khẽ dựa đầu vào vai anh, không nói gì.

Đúng là cô giận chó đánh mèo, biết rõ là không nên nhưng vẫn không nhận được mà suy nghĩ, nếu như không phải vì cái này, cô sẽ không đưa anh ra, cũng sẽ không suýt chút nữa hủy cả đời mình.

Nếu như Lục Văn Tinh không tha thứ cho cô thì cô sẽ hủy đi, tất nhiên cũng không tiếp tục viết văn nữa. Nhưng bây giờ cô đã có chỗ dựa. Người này kiên định lại tin cậy, xoa dịu tất cả những hoảng sợ cùng oán giận to lớn trong lòng cô.

cô nhenhàng “Vâng” một tiếng.

Nâng mắt lên nhìn thấy cái cổ Lục Văn Tinh gần trong gang tấc, lúc này có một cục nhô ra rõ ràng, thần xui quỷ khiến lại đưa tay ra vuốt lên.

Cả người Lục Văn Tinh run lên, vội vã nắm lấy bàn tay đang làm loạn, đặt ở bên miệng hôn một cái “Hàm Sương, đừng trêu chọc anh.”

Lúc này Cổ Hàm Sương mới hoàn hồn nhận ra bản thân đang làm gì, mặt đỏ bừng lên, vội vàng rút tay lại. cô, cô đang làm gì thế này?

“Em vẫn còn đồ chưa thu xếp, em đi xem một chút.” cô bình tĩnh đứng dậy, bình tĩnh đi vào phòng ngủ.

Nếu như không nhìn vào hai gò má đang đỏ bừng, tay chân cùng bên thì đúng là vô cùng bình tĩnh.

Lục Văn Tinh ở sau lưng cô bật cười.

Ngày hôm sau Lục Văn Tinh đi làm. Lần thứ hai Cổ Hàm Sương lấy kịch bản ra, đọc tiếp từng câu từng chữ, những thứ này đều là tâm huyết của cô, từng làm cho cô vui vẻ như vậy.

cô nhắm mắt lại, lần đầu tiên bắt đầu nhớ nhung một người, một tương lai muốn trải qua cùng một người.

công cụ ở trước bàn trầm ngâm, từ từ tìm lại hứng thú, cuối cùng cũng có thể viết lại lần thứ hai.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trở Về Nhà

Editor: Mễ Đồng

Cố Hàm Sương chọn thời điểm thích hợp nhất để thu dọn đồ đạc trở về Cố gia.

cô vẫn chưa kết hôn, ở lại đây hai ngày ra vô mấy lần chắc chắn sẽ bị người khác chú ý, nhưng cứ ở đây mà không ra ngoài thì lại không ổn lắm, đến lúc đó không biết sẽ bị truyền ra tin đồn nhảm nhí gì nữa.

Lần trước đã mua quá nhiều đồ, cô chỉ chọn một ít đồ dùng ngày thường, cất đồ đạc Thẩm Diệu mang đến vào rương, chỉ lấy một vài đồ đạc đơn giản để mang theo, về sau..... có thể dùng đến.

Lục Văn Tinh đứng ở một bên khoanh tay lại, gặt gao nhẵn mày lại không buông ra.

“không cần lo lắng, em không phải là không chịu được đả kích đó, lần này chỉ là việc ngoài ý muốn, là do em đã không cẩn thận, về sau sẽ không như thế nữa.” cô an ủi.

Lục Văn Tinh một chút cũng không yên tâm. hẳn là nhận ra, cô gái nhà mình mặc dù có tài nhưng cũng có chút mới mẻ, thời điểm ngốc nghếch cũng thật là ngốc. hẳn là lớn như vậy rồi, thực sự chưa thấy người nào sinh sống ở một thành phố lâu như vậy rồi mà còn có thể đi lạc, không thể ngờ đến cô còn có thể có mặt như vậy, nếu không nói ra, người khác chắc chắn nghĩ đó là chuyện cười trẻ con.

Nhưng hẳn vẫn nghĩ có những lời không nên nói ra, cô gái này không để tâm, nhưng hẳn thì phải lưu tâm, chỗ nào cũng đều có nguy hiểm, vậy nên chỉ có thêm một bên lo lắng, một bên thì suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể bảo đảm cho toàn.

Cố Hàm Sương tuyệt đối không biết vì mình không biết đường xá công công là gì nên đã bị người khác gán cho cái mác ngốc nghếch. Người hiện đại lần đầu đi du lịch cũng có thể bị lạc đường, huống chi nàng ở cổ đại đến đây, cái gì cũng không biết, nàng lúc trước cũng chưa từng ra cửa.

cô sắp xếp gọn gàng mọi thứ, cùng Lục Văn Tinh lưu luyến không rời, biết hẳn buổi chiều còn có một cuộc họp, nên mới cho tài xế lái xe đưa mình trở về biệt thự Cố gia.

Bố Cố và Đinh Nhu đều không có ở nhà, Cố Hàm Sương kéo rương hành lý đi lên lầu, lại đối diện với Cố Mẫn.

“Ui, chưa đến đâu vào đâu đã đến trụ trong nhà người ta, không để ý đến thanh danh cũng không thèm để thể diện người nhà vào mắt, đã vội vàng cho không người ta.”

Hai ngày nay tính tình Cố Mẫn rất là không tốt.

Lâm Trọng vừa mới xác định quan hệ với cô thì ngay sau đó liền giảm sút tình cảm, làm việc bên ngoài vất vả lắm mới về, lại biến mất không thấy hình dáng, ngẫu nhiên gặp mặt thì cũng lãnh đạm, tinh thần lúc nào cũng không tập trung, cô thực sự hoài nghi bọn họ có phải đang yêu nhau hay không.

Cố Hàm Sương thì lại mất tích.

Ngày đó cô cố tình bảo tài xế tách ra, chính là vì muốn trêu chọc Cố Hàm Sương, cho cô ta thấy rõ vị trí của mình.

Trước kia cũng đã từng xảy ra chuyện này, nhớ lúc đó, đôi phương buổi tối sẽ mang khuôn mặt xám xịt mà trở về, trên bàn cơm miễn cưỡng nói cười vui vẻ. Bởi vì cô ta không có chỗ đi, bạn bè có thể nhờ vả cũng không có.

Ngày đó Cố Hàm Sương không trở về, cô cũng chỉ cho rằng cô ta bị bệnh, bỏ tiền đi thuê ở khách sạn. Ai ngờ ngày hôm sau ba Cố nhận được điện thoại của Lục Văn Tinh nói Cố Hàm Sương đang ở chỗ này.

Lúc này cô mới bình tĩnh, Cố Hàm Sương đã không còn là người không có chỗ đi về. Cô cảm thấy mình đang có cảm giác không thể khống chế người khác, vì vậy thấy cô ta liền bắt đầu mỉa mai.

Cố Hàm Sương đột nhiên quay đầu, yên lặng nhìn cô ta.

Cố Mẫn đều nói những lời vô tâm, nhưng vừa vặn lại đụng phải chỗ đau của nàng.

Là công nghệ đơn giản, dù kiếp này hay kiếp trước, cô đều không ra tay với Cố Mẫn, lúc nào cũng thờ ơ lạnh nhạt, bởi vì cô không hình thường.

Nhưng mà bây giờ mới phát hiện, đối với những người có ý nghĩ xấu xa, không thể không để ý. Bởi vì không chừng một ngày nào đó cô ta có một ý xấu nhỏ thì lại có thể khiến cho người khác rơi vào hiểm cảnh.

Cố Mẫn bị cô nhìn chăm chăm đến phát run, liền có chút bức bối: “Người, người có ánh mắt đó là có ý gì?”

Cố Hàm Sương đã thu hồi ánh mắt, vỗ vỗ tay áo: “Hôn sự này đã đóng thuyền, chỉ ở nhờ đã bị kêu là không mang thể diện, thế chưa đâu vào đâu đã vội vàng buôn bán cho người ta thì gọi là gì?”

cô cười ác độc: “không biết xấu hổ?”

Cố Mẫn sững sốt trong chốc lát, mới hiểu được lời nói của cô là có ý gì, lập tức khuôn mặt trướng đến đỏ bừng.

cô.....cô có ý gì? Chẳng lẽ cô đã biết? Tại sao có thể.....

Trong nháy mắt cô ta liền thấy chột dạ, sau đó lại là then quá hóa giận: “cô nói cái gì.....”

Tiếng mắng chửi người đột nhiên im bật, bởi vì Cố Hàm Sương bỗng nhiên tiếp cận, một bàn tay hung hăng nắm lấy cổ áo, chớp mũi giống như muốn để ở trên mặt.

“không cần có ý đồ khiêu khích tôi Cố Mẫn, bằng không tôi không thể đảm bảo lần sau cô còn có may mắn như vậy hay không..... Ta có thể ra tay với cô hay không.”

Cố Mẫn chưa bao giờ bị khuất nhục như thế này, cô muốn nói chuyện, muốn chửi ầm lên, muốn mang gương mặt hung hăng kia kéo trở về.

Nhưng lại phát hiện mình mất đi âm thanh, thân thể không chịu theo khống chế, đại não cũng trống rỗng, tất cả sau cùng chỉ còn lại nước mắt trong trẻo trong đôi mắt.

Cố Hàm Sương nhìn chăm chăm cô ta, dần dần thu hồi khí chất sắc bén, cô buông ra tay, kéo hành lý lên lầu, chỉ để lại đôi phương đang một mình ngơ ngác mà đứng tại chỗ.

Khoảnh khắc bị kẻ bắt cóc kia đè ở trên mặt đất, cô chỉ nghĩ tới nếu có thể tồn tại khả năng trở về, nhất định phải cùng Cố Mẫn chết chung.

Nhưng mà hiện tại cô cũng không có chịu bất kỳ tổn thương nào, Lục canhlàm cô không cần phải oán hận..... cô không oán hận chính mình, cũng buông tha cho Cố Mẫn..... Phức đến lần này, chỉ nguyện từ nay về sau ai cũng được yên ổn, không gặp sự tình nào nữa.

Tại sao nàng lại biết Cố Mẫn đã....., rất đơn giản, ở giáo phường, tư ma ma có cảm một kho bản lĩnh chuyên môn xem người thế nào, cô gái đó có nguyên vẹn hay không, chỉ xem mày cùng với tư thế đi đường, là có thể đoán được tám chín phần.

Tuy ở đó cô sống đau khổ, nhưng cũng không phải kẻ điếc người mù, thấy nhiều, tự nhiên cũng học được nhiều.

Tuy không có tác dụng gì, nhưng đối phương đụng vào họng súng, dùng tới mặc dù thấy ghê tởm nhưng cũng khá tốt.

Hôm nay lúc dùng cơm chiều, trừ người đang ở nước ngoài du học là Cố Bác, Cố gia tụ tập đông đủ, lại còn có thêm Lâm Trọng.

Cố Mẫn ngồi đối diện với Cố Hàm Sương, nhiều ngày qua cô đã an tĩnh không gì, nhìn thấy Cố Hàm Sương cũng chỉ như đang thấy không khí.

Cho đến hôm nay mới linh hoạt trở lại, không ngừng gấp đồ ăn cho Lâm Trọng, còn thỉnh thoảng kể tai hân oán nhỏ, thể hiện hai người thân mật.

Xuất phát từ rất nhiều nguyên nhân, bố Cố và Đinh Nhu đối với Lâm Trọng rất khách khí.

Nhưng hẳn lại có chút thất thần, đôi mắt không chịu nghe theo khống chế mà nhìn về phía Cố Hàm Sương đang ngồi đối diện.

Cố Hàm Sương yên tĩnh mà ăn cơm chiều, không tham dự vào cuộc nói chuyện, nên tất nhiên không thấy được người ở đối diện thường thường đưa ánh mắt về phía mình.

Quả nhiên lúc ăn uống chỉ có thể thực sự vui vẻ khi ăn với người khiến mình thật sự cảm thấy thoải mái, khi ở cùng với Lục An trong căn nhà nhỏ kia

so với ở chỗ này thực sự sáng khoái hơn nhiều.

Cố Mẫn còn ríu rít không ngừng, cô đã buông chiếc đũa, gật gật đầu với mọi người: “Con ăn no rồi, mọi người từ từ dùng bữa.”

“Đúng là này.....” Bố Cố nhìn bóng dáng của cô rồi lẩm bầm một câu, rồi nhìn Lâm Trọng xin lỗi cười cười: “Đều do chúng ta cứng chiều quá, làm cháu chê cười rồi.”

Lâm Trọng vội vàng tỏ vẻ mình không thấy ngại.

Khi mời khách ăn cơm thì chủ nhân không được rời đi trước, Hàm Sương sao lại không biết? Nhưng cô ghét phải cùng bọn họ giả vờ vui vẻ, cũng không muốn nhìn tiết mục ân ái của hai người bọn họ, đời trước cô nhìn quá nhiều rồi.

Huống hồ bố Cố và Đinh Nhu hai người trưởng bối vẫn còn trong bữa tiệc, nên cô không phải là chủ nhân Cố gia, làm như vậy nói thật cũng không thể xem là thất lễ.

Biệt thự Cố gia ở trên sân thượng có hoa, lều và ghế nằm, Cố Hàm Sương rất thích nơi này, bình thường lúc thích sẽ đến đây ngồi xuống, sắp xếp suy nghĩ của mình cho chu toàn.

Hôm nay cô mang theo trà lên lầu, lại phát hiện ra cái nơi từ trước đến nay đều thanh tịnh lại có người xuất hiện.

Lâm Trọng đưa lưng về phía cô, đang đứng ở trước một gốc cây tường vi, cẩn thận đoan trang, nghe được tiếng bước chân, xoay người lại: “Hàm Sương.....”

bước chân Cố Hàm Sương dừng lại, mỉm cười gật gật đầu với anh: “anh Lâm.”

Lâm Trọng đứng ở trước giàn trồng hoa, phía sau là một mảnh vườn rộng đỏ bừng sắc hoa.

Dù thế giới thay đổi, hãnvẫn giống như kiếp trước, mặt mày tuấn tú, khí chất nho nhã, hơn nữa học hành uyên bác, khôngbiết có bao nhiêu thiếu nữ phải say mê mơ mộng.

Cố Hàm Sươngđãtừng vui mừng vì mình có thể có được vị hôn phu như vậy, nhưng màhiệntại, à phải từ rất lâu trước kia, nội tâmcôđãkhôngcòn gợn sóng.

Lâm Trọngkhôngbiếtcôđangsuy nghĩ điều gì, chỉ dùng ngữ khí ôn hòa mở miệng: “Nghenóiem gần đây có viết kịch bản, có gặp phải cái gì khó khănkhông?khôngmuốn tôi giúp em xem quamlần sao?”

Nếu là Cố Hàm Sươngthậtkia, nhất định vui đến điên luôn rồi, rốt cuộcanhLâm cũngđãnguyện ý thân thiết vớicô, người cùng thảo luận vớicôlại làHera Crick.

Nhưng mà Cố Hàm Sương củahiệntại hoàn toàncôngkhôngbiết Hera Crick là ai, cũngkhôngnghĩ bản thân muôn tiếp cậnanhLâm, nàng lắc đầu cười khê: “Chỉ là vì quá rảnh rồi nhàm chán, viết ra mấy thứ linh tinh thôi,khôngglo lắng cái gì cả, Lâmanhkhôngcần để ở trong lòng.”

Lâm Trọng dừng lạimộtchút, ánh mắt muốn xem kỹ, lúc này mới pháthiệnCố Hàm Sương so với trước đâykhônggiống nhau.

hãrchuyển câu chuyện: “Em và Lục Văn Tinh.....”

Cố Hàm Sương thựcsựdứt khoát gật đầu: “Muốn kết hôn.”

Lâm Trọng nhúu nhúu mày, trong giọngnóilộ vẻkhôngđồng tìnrõràng xem lẫn lo lắng: “khôngphải chỉ mớinóimuốn đính hôn sao? Sao nhanh như vậy lại muốn kết hôn? Tôi nghe người tanóihãncôngcó học vấn

cũng không có nghề nghiệp, trước kia chính là một tên côn đồ, bằng đại học đều là bỏ tiền ra mua, hai người cho dù kết hôn cũng sẽ không có tiếng nói chung. Hôn nhân là chuyện cả đời, sao lại có thể qua loa như vậy? Hàm Sương, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ lại cho thật cẩn thận.”

“Lâm anh, anh lo nhiều quá rồi, dù thế nào đó cũng là chuyện của tôi cùng anh ấy.” âm thanh của Cố Hàm Sương lạnh lùng.

Tiếng nói chung? Đó là cái gì? Lúc trước tính là cái gì? cô với Lâm Trọng chẳng lẽ đã từng có tiếng nói chung sao?

Gia thế tương đương, thơ từ cũng tương xứng, cầm tiêu hòa tấu hợp nhau, kết quả ra sao? không phải nói bỏ liền bỏ hay sao, nạp thiếp cũng không gít người, cô cùng anh ta có tiếng nói chung nhưng anh ta cũng không ngừng lại ở cô một lần.

“anh Lâm,” cô thở dài: “anh nên cùng với Cố Mẫn sống cho thật tốt đi.” Tốt xấu gì hai đời đều là vợ chồng, như vậy sẽ bớt đi một người đau khổ, vì anh, đau khổ gì tôi cũng từng gánh chịu rồi.

cô nói xong không hề ở lại, xoay người rồi đi.

Lâm Trọng nhìn chăm chăm bóng dáng cô, đôi mắt trở nên nặng nề, hẳn cảm thấy sự tình không nên trở thành thế này. Nhưng hẳn nói không nên lời sự việc đang không đúng chỗ nào.

hắn trầm mặc không nói mà trở lại phòng, nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra buổi tiệc ngày đó, hình bóng Cố Hàm Sương cầm tiêu mà đứng.

Từ nhỏ hắn đã biết mình muốn tìm một người, nhưng lại không biết mình nên tìm người nào.

Nhìn khuôn mặt của Cố Hàm Sương rất dễ động tâm, nhưng cô trừ khuôn mặt rathình những thứ khác đều không đúng tí nào, nhưng nhìn Cố Mẫn

kéo đàn violon thì sẽ động tâm, trong nháy mắt qua thì sẽ trầm luân thật sâu.

Hắn biết bồi hồi như vậy không tốt, nên mới đồng ý xác lập quan hệ với Cố Mẫn, bởi vì hắn cảm thấy hắn không phải loại người nhìn bề ngoài của người khác.

Nhưng đến đêm đó, khi nhìn thấy ở dưới ánh đèn Cổ Hàm Sương cầm tiêu mà đứng, trong nháy mắt tim đập nhanh mãnh liệt, hắn mới biết được người mình tìm thực sự là ai, là cái người thanh lãnh như trăng, tính tình thẳng thắn như lửa, tài hoa hơn người là Cổ Hàm Sương.

Mà lúc trước sao hắn lại cảm thấy Cố đại tiểu thư thật ấu trĩ một khuôn mặt mỹ lệ lại có cái tài năng buồn cười như vậy.

Rõ ràng là cùng một người, nhưng hắn không biết tại sao khi đó lại nghĩ vậy, lại hoàn toàn không cảm thấy khác thường.

Hắn đặt tay trên mắt, che khuất đáy mắt âm trầm.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Trước Khi Kết Hôn

Editor: huyetsacthiensu

“Nhìn xem người dạy con gái tốt như thế nào!” “Thiếp thân biết sai rồi.”

“Hàm Sương, không nên chọc giận phụ thân con...”

“Nữ nhân chúng ta, lấy trinh tiết, hiền thực làm trọng, giúp chồng dạy con mới là con đường duy nhất.”

“Đại muội muội, nói gì vậy, một mình muội là nữ nhân, sao có thể suốt ngày ở chung với nam nhân, mau trở về học thêu thùa mới đúng.”

“Hàm Sương, không nên chọc giận phụ thân con...”

Cổ Hàm Sương mở mắt ra, nhìn kịch bản bày ra trước mắt.

Bối cảnh lúc đầu của kịch bản phát sinh ở thời đại này, nói về một cô nương kế thừa tay nghề nấu nướng của gia đình lang bạt đến Kinh thành, gây ra một loạt chuyện không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng kết quả là thu được tình bạn, tình yêu cùng sự nghiệp.

Vốn là một câu chuyện có đủ sắc hương vị.

Chỉ tiếc là lời kịch lúng túng, tình tiết cũ kỹ, mỹ thực trong câu chuyện cũng bình thường không hề có chút hấp dẫn nào.

Cố Hàm Sương không biết gì về thế giới này cho nên thay đổi thời gian về thời cổ đại, cô nương đổi thành công tử, như vậy thì mọi chuyện sẽ hợp lý.

Cô vốn là một người thông minh uyên bác lại đọc rộng hiểu nhiều, có thể dễ dàng làm cho một câu chuyện trở nên thú vị hơn.

Nhưng sau khi kịch bản hoàn thành cô lại chậm chạp chưa công bố ra ngoài, trong lòng phảng phất có một luồng khí không khí không ngừng xông vào, trong đầu không ngừng vang lên lời nói non nớt ngày bé.

Nếu ta là nam nhân có thể vung kiếm tiêu sái, ngao du tứ phương.

Nếu ta là nam nhân có thể uống rượu làm thơ, tài danh truyền xa.

Nếu ta là nam nhân...

Không phải là chưa từng nghĩ đến nữ cải nam trang, cùng các đại ca đi học, bái các danh sĩ làm thầy, ngao du khắp các danh thắng.

Nhưng đây chỉ là giấc mơ vô tri, ngang tàng thời niên thiếu, chính là chuyện viễn vông, trừ làm mẫu thân rơi lệ, phụ thân trách mắng thì chính là bị huynh đệ cười nhạo, tử muội xa lánh.

Nhưng nơi này lại không như vậy, tại sao mình lại không thể...? Cô cầm bút lên, dùng sức gạch vào tên nhân vật chính, thay đổi từng chi tiết trong câu chuyện.

“hắn” đổi thành “cô”, thiếu niên tràn đầy lòng hăng hái biến thành thiếu nữ hoạt bát thông minh, càng thêm sinh động cũng càng thêm chân thực.

Cốc trà bên cạnh làn khói vẫn vút, cô cầm lên nhấp một ngụm, ngón trở gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt sâu thẳm, giống như có thể xuyên qua làn khói

nhìn về khoảng thời gian ngày thơ bé, khoảng thời gian bản thân còn ngây thơ trong sáng.

Dịch Bác Hàm vốn xếp kịch bản vào hạng B, đối với một người mới không có tiếng tăm mà nói chính là đãi ngộ nhiều người thèm muốn rồi. Nhưng khi đọc kịch bản cô gửi đến thì lập tức vỗ bàn nâng lên hạng A.

“Cuối cùng cũng coi như không cần đọc cái loại tình tiết hát nhạc Rock and roll ở thời cổ đại kinh hoàng nữa rồi.” hãnh cảm thán “Tình tiết trong kịch bản này ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không có cảm giác không ổn nào cả, có nhiều chỗ ngay cả tôi cũng không nghĩ đến, không nói đến những cái khác nhưng bản lĩnh viết văn sử này của chị dâu đúng là vô cùng thâm hậu.”

“Hát nhạc Rock and roll ở cổ đại có vấn đề gì không?” Trương Thần vận vẹo người làm động tác thư giãn, đặc biệt đặc ý nói “Tiêu điểm của toàn trường chính là tôi.”

Dịch Bác Hàm yên lặng nhìn hãnh một giây, thở dài như người cha già “Đọc nhiều sách đi con trai ngốc.”

Sau đó không thèm tránh đi mà đón lấy hộp khăn giấy vừa bị ném đến.

nói đùa như vậy nhưng Trương Thần cũng biết kịch bản này quan trọng với Dịch Bác Hàm như thế nào.

Dịch Bác Hàm không giống với hai người bọn họ.

Bố mẹ Trương Thần ân ái, là đôi vợ chồng kiểu mẫu trong vòng tròn này, anh trai Trương Thần tuổi trẻ tài cao, rất che chở cho người em trai duy nhất này cho nên làm cho hắn đến tuổi này nhưng vẫn ngây thơ không buồn không lo.

Lục Văn Tinh là đơn truyền ba đời, Lục gia từ đời Lục lão gia đều chỉ có một người con trai, Lục Văn Tinh là độc đinh, từ nhỏ muốn trắng được trắng muốn sao được sao.

Chỉ có Dịch Bác Hàm, Dịch gia là gia đình điển hình trong vòng tròn này, bố mẹ là hôn nhân thương mại, không liên quan gì, con cái sinh ra thì bị ném sang một bên liền bắt đầu chơi đùa. Dịch Bác Hàm là một trong những đứa con trong giá thú, những gì phải trải qua còn thê thảm hơn so với mấy người con riêng.

Đáng lẽ như vậy thì ba người lại sẽ không thể chơi chung một chỗ với nhau nhưng vận mệnh vẫn luôn kỳ diệu như thế.

Ngày bé Dịch Bác Hàm gặp được Trương Thần còn mang theo nước mũi ở nhà trẻ, trên mặt là một nụ cười ngu ngốc không buồn không lo, đang bị người khác lừa lấy đồ ăn vặt trong cặp sách.

“Đây là tiên đan của tớ, ăn rất ngon.” Đứa trẻ đối diện tỏ ra thần bí mở bàn tay giơ ra mấy viên tròn tròn màu đen, nói giống như đây là tiên đan thật vậy.

Chỉ có Dịch Bác Hàm biết đó là gỉ mũi của đứa trẻ kia, hắn tận mắt nhìn thấy nó mọc từ trong mũi ra sau đó vo thành viên.

Nhưng thằng nhóc ngu ngốc kia vậy mà cũng tin, còn rất yên tâm nhận lấy mấy cục đấy. Nó ngu ngốc đưa hộp bánh bích quy nhập khẩu trong tay cho thằng nhóc kia, sau đó đưa tay nhận lấy viên tròn trong tay thằng nhóc...

Dịch Bác Hàm luôn đứng bên cạnh nhìn, lúc này cũng không nhịn được nữa há mồm lên tiếng, gây ra tình cảnh hỗn loạn, rất nhanh đã dẫn thầy giáo đến nơi.

Đứa trẻ lấy gỏi mũi lừa bạn học bị phạt, hai người cũng tự nhiên mà đánh vào với nhau trở thành một nhóm hai người cấu kết làm chuyện xấu.

Từ tiểu học đến trung học cơ sở đến tận lúc ra ngoài xã hội...

Nếu Dịch Bác Hàm gặp phiền phức thì Trương Thần sẽ chạy về nhà khóc lóc tìm kiếm sự giúp đỡ của bố mẹ và anh trai để che chở cho người anh em của mình. Trương Thần bị người khác chọc ghẹo thì Dịch Bác Hàm sẽ dùng đầu óc giúp giải quyết vấn đề.

Bố mẹ Trương gia thấy đứa con trai ngốc nhà mình có một người bạn thông minh lại không hề hấn phiền phức nên đối với Dịch Bác Hàm rất tốt, dù sao bọn họ không thể lúc nào cũng đi bên cạnh con trai được.

Tuổi thơ của Dịch Bác Hàm một nửa là trải qua ở Trương gia, nghiêm nhiên là con rể Trương gia. Địa vị của hai vợ chồng Trương gia ở trong làng hẳn đúng là còn cao hơn so với bố mẹ đẻ của anh.

Vốn là một cặp đôi đánh khắp thiên hạ không có đối thủ mãi đến tận khi bọn họ gặp được Lục Văn Tinh.

Khi đó hai người mới học lớp tám, mới vừa gây họa bị điều đến thành phố H. Thế nhưng đối với hai người bọn họ mà nói chỉ cần hai người vẫn ở cạnh nhau thì tất cả không có vấn đề gì. Thậm chí bọn họ còn hùng tâm bừng bừng lập chí muốn xưng bá trường học mới nhưng không may người đang xưng bá ở trường học mới lại là Lục Văn Tinh.

Dịch Bác Hàm thông minh giao hoạt nhưng Lục Văn Tinh trừ học không giỏi rathình những chuyện khác có thể nói là đã thành tinh. Trương Thần nghịch ngợm nhưng anh còn có anh trai quản lý tốt xấu gì cũng thu liễm lại nhưng Lục Văn Tinh đúng là vô pháp vô thiên.

Sau vài lần giao đấm hai người cam tâm tình nguyện nhận đại ca. Lục Văn Tinh cũng cảm thấy hai người này hợp ý hẳn cho nên yên tâm thoải mái

nhận đồ đệ. Nhóm hai người trở thành nhóm ba người chơi với nhau đến tận bây giờ.

Hiện tại mấy người con riêng của Dịch gia đều lớn rồi lòng cũng không ngừng bành trướng. Bà Dịch không để hẳn ở trong lòng, chỉ quan tâm con trai do mình và người tình sinh ra, ông Dịch lại không có khái niệm con ruột con riêng, tình hình tranh đấu của anh em Dịch gia có thể tưởng tượng được.

Dịch Bác Hàm là đứa con trong giá thú được pháp luật công nhận duy nhất, cũng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của tất cả mọi người, tình cảnh gian nan.

Nhiều lần nếu không phải là được hai người anh em tốt này giúp đỡ thì đã sớm bị đẩy vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Lần này cũng vậy, số tiền đầu tư này là hẳn lấy được khi đánh cược với em trai thứ ba khác mẹ của hắn.

Cho nên cho dù không thích đọc sách nhưng Trương Thần cũng cầm quyển kịch bản lên đọc thử nhưng rõ ràng sự chú ý của hắn không giống với Dịch Bác Hàm.

“Những thứ chị dâu viết này xem ra đều ăn rất ngon.” hắn nói xong nuốt nước bọt ‘Ực’ một tiếng.

Dịch Bác Hàm không tham ăn giống như hắn, liếc nhìn một chút, suy nghĩ một chút “Tìm thử trên mạng đi.”

Những món ăn trên này hẳn chưa ăn bao giờ cũng chưa từng nghe thấy, muốn xem xem đối phương biết đến từ đâu. Hơn nữa mới tưởng tượng thôi mà hắn đã có thể thèm nhò dãi rồi.

“Tôi sẽ tìm đầu bếp tốt nhất đóng thế, cố gắng dựng cảnh đúng nhất.”

Dù sao món ăn ngon trong quyển kịch bản này tuyệt đối không thể bị hãm phá hỏng.

Trương Thần không lên tiếng chỉ là lúc cầm theo bản copy của chương 1.

Giờ cơm ngày hôm sau hãm cầm theo bình giữ nhiệt đến văn phòng của Dịch Bác Hàm, thần thần bí bí mở ra.

“Cậu làm gì thế?” Dịch Bác Hàm cảnh giác, lẽ nào người này bao nhiêu năm nay đều là gay, đến bây giờ ngay cả cơm trưa cũng mang đến cho mình rồi? Tưởng tượng đến hình ảnh hai người triền miên ân ái... cả người hãm nổi lên cả tầng da gà.

đang nghĩ ngợi làm sao để uyển chuyển từ chối bỗng nhiên một mùi thơm nồng nặc phả vào mặt, hãm không khỏi tham lam hít vào một hơi “Thơm quá, đây là cái gì vậy?”

Trương Thần nói “Món ăn ‘Ba tươi ngon’ trong chương 1 kịch bản của chị dâu, tôi tìm đầu bếp trong nhà làm một hồi, mùi vị đó quả là tuyệt vời.”

hãm lấy ra hai đôi đũa, đưa cho Dịch Bác Hàm một đôi cũng không mời hãm mà tự mình bắt đầu ăn, Dịch Bác Hàm cũng không khách khí, hai người ngồi tới tấp trong chốc lấy cả bình giữ nhiệt chỉ còn thấy đầy.

“Món ăn ‘Ba tươi ngon’, một bay trên trời, một chạy trên đất, một bơi dưới nước, tươi ngon trên đầu lưỡi, tôi còn tưởng rằng chỉ là nói quá không ngờ lại có thật.” Dịch Bác Hàm than thở, hãm không phải là người tham ăn nhưng cũng ăn muốn ngừng mà không được, huống hồ là những người kia.

“Tôi hỏi đầu bếp nhà tôi.” Trương Thần nói “Ông ấy nói món ăn này có lẽ là món ăn gia truyền của nhà nào đó, trước đây ông ấy chưa từng nghe nói đến.”

Bởi vì mọi người trong nhà đều thích ăn cho nên Trương gia bỏ ra một số tiền lớn mời đầu bếp nổi tiếng về nấu, kỹ thuật có thể nói là đứng đầu.

Ngay cả ông ấy cũng chưa từng nghe nói...

Hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định thật nhanh, một lần nữa lôi kịch bản ra, tìm tòi từng tên món ăn xuất hiện trong kịch bản.

Trong kịch bản của Cố Hàm Sương xuất hiện tổng cộng mười bốn món ăn, năm món tráng miệng, hai loại canh.

Trong đó có tám món ăn, món tráng miệng đương nhiên là có sự khác biệt, chỉ là cách làm có sự thay đổi, càng phức tạp hơn. Món ăn giống như ‘Ba tươi ngon’ căn bản là chưa từng nghe thấy, tìm cũng không thấy có thông tin gì.

“Chị dâu chắc không phải là cao thủ nấu ăn gì chứ?” Trương Thần lẩm bẩm.

Cố Hàm Sương đương nhiên không phải, cô không biết nấu ăn, chỉ biết ăn.

Triều Đại Kim thích ăn, đầu bếp tay nghề cao đều bị các phủ tranh nhau thuê về. Thế nhưng đại quý tộc sẽ không dạy ra được đầu bếp, đại quý tộc chỉ có thể rèn ra được người có đầu lưỡi tinh tế, điều luyện biết đánh giá món ăn. Đánh giá này không chỉ đơn giản là nói lên chua cay mặn ngọt của món ăn mà còn muốn từ trong món ăn nói được các bước làm ra món ăn, còn thiếu gia vị nào.

Cái này cũng không đơn giản hơn nấu ăn, trừ đầu lưỡi nhạy bén còn cần biết rõ các nguyên liệu nấu ăn.

Tam thức của Cố Hàm Sương là một người trong số đó. Là thực khách nổi tiếng trong Kinh. Cố Hàm Sương không chìm đắm vào những trời sinh có thiên phú, đầu lười nhay bén, lại được mưa dầm thấm đất từ nhỏ, được thưởng thức các loại món ăn nổi tiếng, viết nên một quyển tiểu thuyết về các món ăn đương nhiên là có thể.

Dịch Bác Hàm gõ gõ bàn sách “Tôi đột nhiên có chủ ý này.”

Lục lão gia cũng không biết thành phố W xảy ra chuyện gì, nghe thấy cháu trai nhà mình gọi điện thoại về nói phải nhanh chóng kết hôn thì trong lòng run lên, chỉ lo cháu trai nhà mình bị ai lừa, ông cảnh giác hỏi “Cùng với ai?”

Lục Văn Tinh vô cùng bất đắc dĩ “Còn có thể lấy ai nữa? không phải là người ông tự mình chọn sao?”

“A, con gái lớn Cố gia.” Lòng Lục lão gia thả lỏng một chút “Sao lại đột nhiên như vậy? Chờ chút, không phải là cháu làm cho nó to bụng rồi đấy chứ?”

Lục Văn Tinh xạm mặt lại “không có.”

“Ai da, sao cháu lại vô dụng như vậy chứ, lúc trước ta bằng tuổi cháu bố cháu đã đi học tiểu học rồi đó...”

Lục Văn Tinh “...”

hắn đã không muốn nói thêm gì nữa rồi. Lão gia tử càng nhiều tuổi càng đứng đắn, nghe Quản gian nói gần đây ông còn bắt đầu mê muội mấy vở kịch luân lý gia đình rồi. Hắn có chút lo lắng giao việc chuẩn bị lễ cưới cho ông nội.

sự thật chứng minh, Lục lão gia mê muội mấy vở kịch luân lý gia đình vẫn là Lục lão gia. Trêu đùa người nhà trêu đùa nhưng tính tình vang dội vẫn chưa mất đi.

Trong ngày đã chuẩn bị công việc, chọn một ngày đẹp gần nhất trong tháng đi đến Cố Hàm Sương, thuận tiện giúp cháu trai cử hành hôn lễ ở thành phố W.

Lục Văn Tinh tranh thủ thời gian đưa cho Cố Hàm Sương một cái hộp.

Cố Hàm Sương nhận lấy, là giấy tờ của hai cửa hàng cao cấp cùng một khu nhà cao cấp, bên dưới còn có một cái thẻ.

“Những bất động sản này là tài sản riêng của anh, trong thẻ có một trăm triệu.”

hắn biết tình huống Cố gia, ông Cố sẽ không có Cố Hàm Sương bao nhiêu đồ, đồ cưới là sức mạnh của người phụ nữ ở nhà chồng, mặc dù hắn sẽ không bắt nạt con nhưng việc này có thể làm cho cô yên tâm thì sao hắn lại không làm chứ.

Cố Hàm Sương cúi đầu nhìn tập giấy tờ, những chữ kia bị ngăn cách bên ngoài hơi nước tràn ngập viên mắt.

cô không ngừng nghĩ, nhìn đi, đây chính là lý do vì sao mình không yêu Lâm Trọng.

cô đã từng nghĩ, nếu mình không bị bắt vào giáo phường mà chỉ trở thành một người con gái gia đình thế gia sa sút thì Lâm Trọng có thể còn có thể cưới người khác không.

Đáp án là có, xưa nay hắn cưới không phải là Cố Hàm Sương mà là Cố đại tiểu thư, người đó là ai không quan trọng.

Cho nên cho dù ở chung hòa hợp với Lâm Trọng cũng không thể không hòa hợp nhưng sẽ không làm cô yêu hẳn.

Lấy chuyện hẳn sẽ ái cô sau khi đón cô vào phủ mà nói như hẳn không cảm giác được, hẳn cũng sẽ không không giấu cô cái gì, thái độ của hẳn cũng cao cao tại thượng giống như đối xử với một món đồ chơi.

cô có thể giải thích cho lựa chọn của hẳn nhưng không sinh ra được chút cảm ơn nào, chỉ là nhu cầu của mỗi bên mà thôi.

Nhưng bây giờ cô trừ thân phận con nhà giàu rathì không còn gì cả, thậm chí còn không còn trong sạch nhưng Lục Văn Tinh có thể lấy lễ cưới chính thể đến hỏi cô, vì không để cô mất mặt còn chuẩn bị đồ cưới cho cô.

Mọi việc đều thỏa đáng, Cố Hàm Sương cô may mắn như thế nào mới có thể có được người chồng sắp cưới như hẳn chứ.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thành Hôn



VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thăm Dò



VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Có Thuật



VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tao Ngộ

Editor: Mễ Đồng

Ở trong văn phòng của Dịch Bác Hàm là một mảnh mây đen sương mù.

Lục Văn Tinh hung hăng nhú mày: “Sao lại thế này?”

“anh hỏi đi” Dịch Bác Hàm đưa chân đạp một cái trên sofa.

Khung mắt kính mạ vàng đã sớm bị hắn ném ở trên bàn làm việc, khuôn mặt vốn nhu hòa từ trước đến nay cũng đã tỏ ra tức giận.

Trương Thần ủ rũ cụp đuôi buồn bực ở sofa, nghe vậy lại càng uể oải: “Lục ca, trách em, đều là em sai.”

Vốn là Trương Thần trong khoảng thời gian trước đã tìm ra tình yêu đích thực, không phải là những cô gái mà hắn dùng tiền bao nuôi bên ngoài, mà là một cô gái chân chính mà hắn muốn tìm để lập gia đình.

Thông minh, xinh đẹp, là nghiên cứu sinh đại học ưu tú, thành tích xuất sắc, năng lực cá nhân cũng rất tốt.

Lập tức có thể khiến Trương Thần chú ý, hắn theo đuổi người ta một tháng, cuối cùng được người ta đồng ý, hai người danh chính ngôn thuận mà sống cùng.

Trương Thần đem tất cả các mối quan hệ trước kia cắt đứt sạch sẽ, hắn vốn là người hào phóng, lần này bất kể là sao hay trắng, cái gì hắn cũng nguyện ý mang về.

Cha mẹ Trương gia vốn là người trí thức, con trai có thể tìm được một người đứng đắn làm bạn gái, bản thân cô gái lại ưu tú, thấy vậy liền rất vui mừng, không nhúng tay vào.

Tất cả nhìn qua đều rất tốt đẹp, nhưng liền bị phá hủy ở trong tay cô gái quá thông minh kia.

Sau khi quen nhau cô luôn ấm lạnh, cô không tin Trương Thần, không tin một người có lịch sử tình trường thuộc dạng hoa hoa công tử như hắn, cho nên tại đây đã cắt đứt quan hệ mười phần bình tĩnh dùng lý trí để tìm cách lấy phúc lợi cho mình, cuối cùng quyết đoán dứt khoát mà thoát thân, biến mất không thấy dấu.

“Em tra xét, lúc trước đưa cho cô ấy phòng ở, một tháng trước cô ấy đã xử lý.” Có thể thấy được là đã sớm âm mưu. Trương Thần ngữ khí hạ xuống.

“không phải chỉ là phòng ở?” Lục Văn Tinh nhăn lại đôi mày đã thả lỏng, nhìn Trương Thần như vậy, lại tức đến mức muốn đánh hắn một cái: “Tôi đã sớm nói qua với cậu khi qua lại với ai, đừng thấy cái gì đẹp dễ đều mang cất vào chần, đừng thấy cái gì tốt đẹp đều cho người ta thấy hết nhưng thứ cất giấu trong chần, cậu lại không nghe, lần này bị lừa rồi? Bị lừa cũng tốt, coi như chỉ là bỏ tiền mua sự giáo huấn, lần sau sẽ rút được kinh nghiệm trong trí nhớ.”

“Nếu chỉ là phòng ở còn tốt, em tặng không cho cô ấy hai cái em cũng đồng ý.” Dịch Bác Hàm ở bên cạnh cười lạnh, nói đến mức kích động, âm thanh bỗng cao lên ba quãng: “hãy để cho người ta đem tất cả tài liệu trong máy tính trộm đi rồi!”

Đây mới là việc khiến hắn tức giận thật sự, cũng là nguyên nhân hắn gọi điện thoại cho Lục Văn Tinh

Chuyện này khiến Lục Văn Tinh thật sự kinh ngạc: “không phải có hệ thống phòng trộm?”

Máy tính của bọn họ, bởi vì chứa đựng một ít văn kiện quan trọng, cho nên về phương diện bảo mật sẽ thực sự dễ bưng, liền bỏ một số tiền lớn mua về hệ thống phòng trộm từ nước ngoài, hệ số an toàn rất cao, người bình thường cơ bản sẽ không thể phá giải được.

Dịch Bác Hàm trào phúng: “cô gái kia chính là người học máy tính, vốn là cao thủ, lần này hẳn lại đi công tác, rõ ràng là một nhân tài, con này chẳng qua chỉ là một tên ngốc.

“Trong máy tính có cái gì?” Lục Văn Tinh có chút bực bội mà xoa xoa cái trán.

“hạng mục hợp tác của chúng ta, dự án này hẳn cho hẳn, kịch bản của em.” Dịch Bác Hàm cong cong khóe môi: “Thực tốt. không nhiều không ít, vừa vặn đủ để chúng ta từng người một người té xuống.”

“Em không nghĩ tới, cô ấy có thể nhẫn tâm như vậy.” Trương Thần mười phần mất mát.

“Còn ở đó nói nhảm tâm? Người chẳng lẽ ngốc đến mức nhìn không ra sao? Người ta đối với người căn bản là không có tâm!” Dịch Bác Hàm rốt cuộc không chế không được mà rống lên.

Gần đây áp lực của hắn rất lớn, cha Dịch đã đem 5% cổ phần trên danh nghĩa của chính mình cho đứa con ông yêu thích nhất. Lúc này đã đủ để hắn có thể chống lại Bác Hàm.

Cổ phần của Dịch gia phần lớn nằm ở trong tay Dịch lão gia. Dịch lão gia phải nói là ông cụ đã thành tinh, bản thân cũng là một người cứng rắn. Ông thích Dịch Bác Hàm vì hắn là cháu đích tôn, nhưng với những con cháu khác cũng không kém, chỉ cần có năng lực, ông đều không ngại bồi dưỡng.

Vì thế, Dịch Bác Hàm hiểu chuyện phía sau, vẫn luôn muốn nỗ lực hơn so với người khác. Chính là muốn chứng minh giá trị chính mình với

Dịch lão gia tử. Kịch bản là ván cờ sinh tử, dự án hợp tác cùng với Lục Văn Tinh là hẳn vì chính mình mà chuẩn bị đường lui.

hiện giờ hai cái đều bị Trương Thần huỷ hoại, hẳn làm sao có thể không tức!

Hại huynh đệ, trong lòng Trương Thần cũng không chịu nổi.

ở Trương gia, đại ca quản hẳn rất nghiêm, ngày thường tuy rằng hẳn thích chơi, nhưng cũng chỉ là phung phí ít tiền, chưa bao giờ gặp phải chuyện lớn, bởi vậy không ngại để ở trong lòng.

Nhưng lúc bình thường im lặng thì không có chuyện, nhưng một khi phát ra tiếng thì là chuyện lớn, không để ý một chút đã vướng phải rắc rối lớn, chẳng những thế không chỉ làm một cái.

Cả người hẳn bị áy náy bao phủ, thấp giọng nói: “Cùng lắm thì, cùng lắm thì đem tất cả cổ phần của em cho anh, từ nay về sau em nuôi anh.”

“Tôi yêu cầu cậu nuôi tôi?” Dịch Bác Hàm tức giận.

“Được rồi, đừng cãi nhau, đồ vật đều ném đi rồi, cãi nhau có ích lợi gì? không bằng cùng nhau bàn bạc, sẽ làm như thế nào để đem tổn thất đẩy xuống thấp nhất.” Lục Văn Tinh không kiên nhẫn mở lời, duỗi tay muốn sờ sang bên cạnh, nghĩ đến việc gì lại trực tiếp thu tay lại, nâng chén trà lên uống một ngụm.

hẳn vừa mở miệng, Trương Thần giống như tìm được cọc cứu nguy, vội vàng ngồi lại, nghĩ đến việc có cơ hội lấy công chuộc tội, Dịch Bác Hàm cũng thu lại sự tức giận, bình tĩnh lại, ngồi đối diện Lục Văn Tinh.

Ba người bắt đầu thương lượng đối sách.

Cố Hàm Sương từ lúc tiến vào vẫn luôn không nói chuyện. Nói thật, ngay từ đầu cô muốn lảng tránh.

Ở Cố gia, khi phụ huynh nói chuyện chưa bao giờ để cho các cô xen vào. Không, có lẽ phải nói thế này, các cô đều không có tư cách để nghe.

Đi đến nơi này, Đinh Nhu với bố Cố thoát nhìn qua thì ấm áp hòa thuận, nhưng khi nói chuyện cũng chỉ là nói chút chuyện nhà, cộng thêm tâm thanh mềm mỏng, hỏi han ân cần, nhưng cũng không hỏi đến việc công, cũng không phản bác lời nói của bố Cố.

Cố Hàm Sương đã sớm được dạy dỗ.

Khi đó cô rúc vào người mẫu thân, mẫu thân của cô Cố Đại phu nhân ngồi ở dưới đèn, một bên nhện hàng giúp cô chải tóc, một bên chậm rãi nói:

“Lam Phi, bởi vì lúc trước Hoàng Thượng có nói ở trước mặt nàng, oán giận về việc Chu đại nhân sửa đề muốn trăm cấp cho quá nhiều bạc, một câu khỏi miệng, nàng liền nói Chu đại nhân không hiểu chuyện, không lo lắng cho suy nghĩ của Hoàng Thượng, sửa đề sao lại cần nhiều bạc như vậy.”

“Vốn chỉ là muốn gặp may mà buông lời nói, kết quả Hoàng Thượng đã thật sự trở về răn dạy Chu đại nhân, một đồng cũng không có cấp cho nữa. Không nghĩ đến năm đó Hoàng Hà thật sự vỡ đê, trong lúc nhất thời khiến cho trăm họ lâm than, Hoàng Thượng giận dữ, đem Lam Phi nhốt vào lãnh cung. Vốn là một sủng phi, hiện tại vẫn còn ngây ngốc ở lãnh cung. Còn liên lụy nhà mẹ bị ghẻ lạnh.”

cô lẳng lặng mà nghe mẫu thân thở dài:

“Chúng ta nữ nhân, tốt nhất vẫn là cái gì cũng không nên biết, biết nhiều, sẽ sợ ngày nào đó gặp họa trời giáng. Thế gian này, họa đều có nguyên do từ con người mà sinh ra.”

Vốn là một cô gái thông tuệ hơn người. cô có thể hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói đó, bởi vậy chuyện gì dù là nhìn ra manh mối, cũng sẽ đặt ở trong lòng, trên mặt làm bộ không hiểu biết chút nào, vì thế không biết đã tránh thoát bao nhiêu thị phi.

Lần này nhìn thấy tình huống này, vốn là theo bản năng muốn tránh đi, nhưng mà Lục Văn Tinh không cho cô đi, hiện tại cũng luôn ôm lấy cô, cũng không có ý lảng tránh. Bởi vậy cô ở một bên cái gì cũng đều nghe được.

Vừa vặn lúc đó Dịch Bác Hàm nhắc tới nàng: “Chị dâu, những cái thực đơn đó ta cùng Hàn Thần tra xét, cũng đã hỏi người khác, họ đều nói không có nghe nói qua. Đó là những món ăn trong tiệm ăn tại nhà sao?”

Hiện tại Cố gia làm gì có tiệm ăn tại nhà? Cố Hàm Sương nói: “Là do trong lúc vô tình tôi được thấy công thức.”

Kỳ thật cũng không phải là nói dối.

Cố Hàm Sương không nghiên cứu cái này, những cái đó đầu bếp nhất định sẽ không lộ ra công thức của chính mình cùng bí quyết chi tiết, chỉ là do ném bằng đầu lưỡi, một lần hai lần là có thể ném ra được đại khái.

Nhưng mà Cố Tam thúc đối với thức ăn thực sự cố chấp, ông ấy từng trong vòng nửa tháng, vì một món ăn mà ném suốt 56 lần khác nhau, rốt cuộc tìm ra phương pháp chế tác hoàn chỉnh.

Sau đó còn biên soạn một quyển 《 nhân gian vị 》, ghi lại thức ăn mà ông ấy ném ra.

Một con cháu nhà quan lại không nỗ lực theo đuổi công danh, cả ngày trầm mê vào cuốn sách giải trí, tất nhiên sẽ làm ông Cố và Cố lão gia giận không thể làm chủ, cho người đưa tới từ đường đánh một lần.

Nhưng mà ước nguyện ban đầu của Cố Tam thúc không thay đổi, trong nhà ai nấy cũng đều khinh thường cùng ông ấy làm bạn. Chỉ có Cố Hàm Sương nể tình lật xem một vài trang.

“Chúng ta đã nếm, đồ ăn đó thật sự rất ngon, em vốn dĩ là tính tìm chị dâu thương lượng, trong bộ phim cho xuất hiện một tiệm ăn tại nhà, xác định chắc chắn sẽ kiếm được khoản lớn. Hiện giờ thực đơn đã bị tiết lộ, chi tiết tiệm ăn tại nhà ngâm nước nóng không nói, nhưng nếu đối phương dixin bản quyền, thì khi bộ phim công chiếu còn có thể trả đũa, tố cáo chúng ta xâm phạm bản quyền.”

Nước Hoa đối với văn hóa bảo hộ rất coi trọng, nhìn hết đến các mặt. Thực đơn cũng là hạng nhất. Không cần nói đến việc đó là cái thường dùng trong cuộc sống. Chỉ cần xác nhận lúc trước không có đăng ký, đã bị người khác xin độc quyền bảo hộ, người khác đã có thể nói là bị cướp bản quyền. Người bị vi phạm sẽ bị xử phạt rất nghiêm trọng.

“Như thế không đáng ngại, chỗ tôi còn có vài món ăn, đổi đi là được.” Cố Hàm Sương nói.

Dịch Bác Hàm trước mắt đã sáng ngời: “Còn có sao?”

Cố Hàm Sương gật gật đầu: “Hơn nữa điểm tâm hay thực phẩm, còn có hơn ba mươi cái.”

Trong sách của Cố Tam thúc có tất cả một trăm lẻ tám món đồ ăn, ông cho chúng cái tên của một trăm lẻ tám hảo hán.

Cố Hàm Sương chỉ nhìn hơn một nửa, cô chỉ ghi những món đơn giản mà thôi. Tính toán lại, ngoại trừ các món đã được ghi ra, vẫn còn thừa hai mươi bốn món.

“Đủ rồi,” Dịch Bác Hàm gộp một cái lên cái bàn: “hai mươi bốn món đã thực sự tốt lắm rồi, vậy chúng ta để hai mươi bốn món vào tiệm ăn tại

nhà được không?”

Mọi người đều không có ý kiến.

Đồ vật bị lấy đi, chỉ cần Dịch Bác Hàm không thất bại, những người đó không chiếm được cái gì, đến lúc đó dù họ cầm cái gì cũng không thể làm cho mọi người bị ảnh hưởng.

Cuối cùng cũng có một chút tin tức tốt, không khí cũng giãn ra không ít.

“Được rồi, hôm nay giải tán đi,” bọn họ rời Cố gia đã lâu, lại chậm trễ thời gian lâu như vậy, trước mắt đã thấy buổi tối rồi, Lục Văn Tinh đứng lên: “Hạng mục hiện tại cũng không cần nhắc tới, trước tiên bắt tay làm tốt chuyện này, sau đó lại tìm cách.”

Trương Thần và Dịch Bác Hàm đều gật gù đầu.

Dịch Bác Hàm nói muốn cùng nhau ăn một bữa cơm, Lục Văn Tinh xoa tay cự tuyệt, hẳn nhìn này hai người này suốt một buổi trưa, có chút phiền. Nên trực tiếp mang theo vợ mình bỏ đi.

“Hay là chúng ta đêm nay ra bên ngoài ăn đi.” hẳn ngồi ở trong xe đề nghị.

Cố Hàm Sương đột nhiên hỏi: “lại ăn bánh bao sao?”

Lục Văn Tinh ghen giọng một chút, tất nhiên cũng đã nhớ tới lần mất mặt đã trải qua đó, lại thấy rõ trong mắt đối phương chứa đựng sự hài hước, không khỏi bật cười, xoa xoa tóc cô: “Lại chơi xấu.”

Cố Hàm Sương làm cái mặt quỷ với hắn. Chờ yên tĩnh lại, mới thật cẩn thận hỏi hắn: “Lục đại ca, lần này sự tình thực sự rất nghiêm trọng sao?” anh ấy tuy rằng có biểu hiện thật sự bình tĩnh, nhưng mà cả buổi trưa cũng chưa từng buông lỏng, tay còn thường xuyên theo bản năng với đến hộp thuốc trên bàn,

tuy rằng không biết tại sao cuối cùng lại nhin xuống không lấy, nhưng trong lòng bức bối không phải là làm bộ.

Lục Văn Tinh “ừ” một tiếng, mấy tháng vôi vàng thất bại trong gang tấc, đầu vào tài chính đều ném xuống sông, thực là rất nghiêm trọng.

“Lục đại ca,” Cố Hàm Sương nghiêm mặt: “Tuy rằng em không hiểu lắm chuyện này rốt cuộc là thế nào, nhưng mà, thất bại cũng không sao hết, chúng ta có thể ở trong một căn phòng nhỏ, cũng có thể không cần thuê nhiều người hầu hạ như vậy.”

Lục Văn Tinh nghiêng đầu, ài nói đại tiểu thư Cố gia ái mộ hư vinh? rõ ràng cô chính là một cô gái ngoan, đã nhận định người nào thì sẽ rất thật lòng, đào tìm đào phổi.

hắn cười, lại lần nữa không nhin được xoa xoa đầu tóc đối phương: “Yên tâm. Lục Văn Tinh có thể vô dụng, nhưng cũng không đến mức làm cho vợ mình phải chịu ủy khuất. Em cứ an tâm làm Lục phu nhân đi.”

Cố Hàm Sương: “.....”

Hai người lái xe đến một nhà hàng xa hoa ăn, hoàn cảnh ưu nhã, đồ ăn tinh xảo.

Cố Hàm Sương đi đến WC một chút. Bồn rửa tay ở đây là WC bên ngoài, nam nữ xài chung.

Lúc Cố Hàm Sương rửa tay, xuyên thấu qua tấm gương trên tường có thể thấy được bóng người phía sau.

Thân hình thon dài, hình dáng thâm thúy, màu xanh biển trong con người lưu chuyển, nhất cử nhất động đều mang theo một loại ưu nhã đã khắc

cốt, như ám dạ đế vương, lại như bị che dấu trong ác mộng tận sâu nội tâm, hắc ám môi, giống như một tình nhân mà nỉ non, trong mắt lại mang theo lạnh lẽo pha lẫn hài hước:

“Chúng ta lại gặp mặt, tiểu thư xinh đẹp.”

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 22



Tất nhiên là có, sao có thể mặc kệ được? Nhất là hắn đã từng giết con trai độc nhất của một quan lớn, nên nó là vừa khiến cho một phục vụ xinh đẹp nhảy từ trên tầng xuống, quay đầu lại liền gập Tu la. Nhưng mà nghĩ lại.” Lục Văn Tinh cười nhạo “Loại biến thái cùng với tâm linh vượn vẹo như này thường là những người có chỉ số thông minh siêu việt. Những gì người khác phải học cả đời thì bọn họ chỉ cần một tuần, phán quan kia lại là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Tiền thưởng truy nã hắn đã cao đến năm triệu đô la Mỹ, cũng đã thuê không ít lính đánh thuê nhưng cũng không ai tóm được góc áo của hắn.”

“Lại nói đến Lý Phi Tư sa lưới còn phải cảm ơn phán quan, những tên biến thái như bọn họ vốn không thể bắt tay với nhau nhưng không biết vì sao Lý Phi Tư chọc giận đối phương, bị mất một bàn tay, sau đó hắn phải đeo tay giả nhưng thao tác lại không thuần thục, cuối cùng lúc gây án thì bị cảnh sát bắt được.”

Cố Hàm Sương trầm mặt không nói.

Nhân lúc dừng đèn đỏ, Lục Văn Tinh quay sang nhìn cô “Hàm Sương, có chuyện gì thì em hãy nói ra, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, Lục Văn Tinh là một người đàn ông, không đến mức làm cho người phụ nữ của mình phải lo lắng sợ hãi một mình. Những chuyện khác không nói nhưng một mạng này anh vẫn có khả năng.”

Cố Hàm Sương ngẩng phắt đầu dậy, nhìn thấy sự nghiêm túc trong đáy mắt anh nước mắt cuối cùng không nhịn được chảy ra, cô run rẩy mở miệng “Văn Tinh, buổi tối hôm đó là Vincent, anh muốn lấy đôi mắt của em.”

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Giải Quyết

Editor: Mễ Đồng

Cố Hàm Sương không nghĩ tới việc dùng phương thức này để giải quyết mọi việc.

Cô nhìn cô gái ngồi ở đối diện, kinh ngạc: “Hoa Quỳnh!?” không nghĩ tới cô ấy cũng tới chỗ này.

Cô gái trong nháy mắt kinh ngạc, ngay sau đó liền cười: “không nghĩ tới cô còn có thể nhớ tôi là ai.”

Sao có thể không nhớ rõ, cô ấy trước đây, người đánh đàn Hoa Quỳnh nương, khi ở giáo phường cô là hoa khôi duy nhất có thể thành công tự chuộc bản thân ra khỏi đó.

Dựa vào một tay tuyệt cầm điều luyện nổi tiếng kinh thành, Vương công đệ tử tranh nhau bá kiến, muốn nạp nàng vào phủ, lại bị nàng nhất mực cự tuyệt.

Chính mình tự tích cóp đủ bạc chuộc thân, một mình rời khỏi giáo phường, nên sau này lại gả cho một người làm chính thê, sau đó lại không có tin tức.

Rất nhiều người không hiểu lựa chọn của cô, xem ra ở các nàng, làm thiếp cũng có cái tốt của nó, mặc dù làm vợ bé nhưng tốt xấu cũng có thể an cư lạc nghiệp, ăn mặc không lo.

Nếu như may mắn được sủng ái sinh ra nhi tử, tương lai còn có thể dựa vào nhi tử để được phân cho phủ riêng trở thành lão thái quân.

Đây đều là ước mơ chung của các tiểu công nương trong giáo phường, cũng có thể là đường ra duy nhất của bọn họ.

sẽ không có người nào đi lựa chọn tự chuộc thân.

không nói đến tên tuổi càng lớn thì tiền chuộc càng nhiều, một lần thôi mà như muốn quét hết mồ hôi và máu của các nàng, lại nói đến việc Đại Kim Triều vốn không coi trọng nữ nhân, sau khi rời khỏi đó muốn tìm một chỗ an phận cũng có mười phần khó khăn, làm không tốt thì chính là việc tự tìm kết cục chết.

Nhưng mà thứ khiến Cố Hàm Sương thương thức là trong lòng có hy vọng.

trên cái chiến trường của nữ nhân này, chém chết một phận hồng nhan thì cũng đồng thời bị người khác chém xuống, chém rồi giết cuối cùng có mấy ai?

“Ta lúc ấy thực sự ham mộ cô, tốt xấu gì cũng đã tự do.” ánh mắt Cố Hàm Sương sâu thẳm, phảng phất nhớ về ngày đó, nàng đứng ở trên tú lâu, nhìn công nương kia rút đi trăm quý, cả người mặc một bộ xiêm y bình thường, kiên định mà ra đi với một bóng dáng mảnh khảnh.

không phải cô chưa từng hình thành suy nghĩ tự chuộc thân, nhưng mà nàng là người thân của nhà quan, ở trên có người nhìn, không cho phép nàng chuộc thân: “Sau đó cô có đến được chỗ tốt không?”

“Cho là tốt đi, được như ước nguyện, gả cho một người thanh bạch, có một thân phận đứng đắn.” Quỳnh nương tự giễu: “Trừ việc bị ghét bỏ rồi bị mưu hại, các mặt khác đều khá tốt.”

Cố Hàm Sương nhướn mày: “khôngphảicô nói là người thànhthậtsao?”

“Người thànhthật? thế nàothìđược xem như người thànhthật?” Nàng cười khở: “Tôi cũngđãcẩn thận, thậm chí bởi vì có câunóikia, người trượng nghĩkhôngnhiều của quý, người hay phụ lòng đều là người đọc sách, nên người giàu có hay người nhiều chữ tôi cũngkhôngdám chấp nhận.”

“mộthânmộtmìnhhđiđến nơi xa nhất có thể, ởmộthôn xóm xa xôi chọn đượcmộtnngười thànhthậthỉ làmộtnông dân.”

“Nhưng màcôCốcôbiếtkhông? Người ngu muội thànhthậthđễ bôi đen nhất, trải qua mưa gió, thứ có thể ở lại là tấm chân tình dịu dàngthìmới đáng quý nhất.”

Cố Hàm Sương hiểurõ: “Xem rahiệntạicô sống rất tốt.” Bằngkhôngsẽkhôngcó câu cảm khái kia.

“Đúng vậy,” Hoa Quỳnh gật đầu,khôngbiết nghĩ tới cái gì, trong mắt đều mang theo ý cười: “tôi gặpmộtnngười rất tốt.”

côdừngmộthchút, tiếp theo nghiêm mặtnói: “côCố, chuyện của Vincent, tôi thayhãnnóicâu thực xin lỗi vớicô,cô yên tâm, về sauhãnsẽkhôngquấy rầycônữa.”

Cố Hàm Sương nhớ tới lời Lục Văn Tinh nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳngcôấy: “Người có thể kiềm chế Vincent, làcô!”

Hoa Quỳnh gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, là tôi.”

“côvì cái gì.....” côđột nhiên mắc kẹt. Nên hỏi cái gì? Tại sao lại ở chỗ nguy hiểm? Biếtrõhãnlà dạng người gì, tại sao còn muốn ở bên nhau?

Hoa Quỳnh lại có thể biết nàng muốn hỏi cái gì: “Vincent là một người tốt, hẳn thông minh lại nhân nghĩa, những suy đoán của mấy nhà tâm lý học cũng là sự thật, hẳn chỉ là..... Bị quá nhiều cực khổ.”

“Hẳn từ nhỏ đã bị một tên biến thái nhận nuôi, dùng hẳn để làm thực nghiệm, không đến ba tuổi liền bắt đầu bị người ta không ngừng mổ bụng.”

“Khi tôi gặp được hẳn, hẳn chỉ là một người nhonhỏ trần trụi nằm ở trên đất dính đầy lá khô, toàn thân không có một chỗ thịt nào nguyên vẹn, lại bị đông lạnh đến xanh tím. Nhưng mà hẳn lại cười với tôi, đôi mắt màu lam lại ấm áp sáng ngời.”

“Từ nhỏ đến lớn, hẳn được người khác cho quá ít thiện ý, tôi chỉ là giúp đỡ hẳn vài lần, chỉ một vài điểm bệnh đó vốn không đáng kể chút nào, lại khiến cho hẳn gặt gao bắt lấy, mãi để ý không buông tay.”

cô cười khổ lắc đầu: “cô Cố, hiện tại cô có lẽ còn không hiểu, nhưng rồi sẽ có một ngày, cô sẽ gặp được một người như vậy, mặc kệ hẳn là người hay là ma, cô sẽ đều nguyện ý vứt lại hết tất cả để ở bên cạnh hẳn.”

“hẳn nghe lời tôi nói, tôi sẽ tận lực để giảm bớt tội ác của hẳn xuống.” trong mắt cô mang theo ánh lệ, khóe môi lại cười rất chân thật: “Về sau khi tôi xuống địa ngục, chúng tôi cũng sẽ ở cùng nhau”

Cố Hàm Sương trở về, trong đầu nhớ lại lời Hoa Quỳnh nói: rồi sẽ có một ngày, cô sẽ gặp được một người như vậy, mặc kệ hẳn là người hay là ma, cô sẽ đều nguyện ý vứt lại hết tất cả để ở bên cạnh hẳn.

Hoa Quỳnh vẫn luôn giống một con thiên nga, cũng sẽ không sợ hãi việc có thể tan xương nát thịt.

Nhưng mà cô..... sẽ như vậy sao? Vì Lục đại ca..... cô sẽ như vậy sao? Cố Hàm Sương nghĩ không ra đáp án.

cô mình trở về, mới vừa vào cửa liền thấy ở phòng khách có một người nôn nóng đảo quanh là Lục Văn Tinh. Lục Văn Tinh nhìn thấy cô, đem di động trong tay ném đi, định nhanh lại bắt lấy bà và cô: “Em đã đi đâu!?”

Cố Hàm Sương nhìn hẳn, từ trước tới nay trong suy nghĩ của cô, hẳn vẫn luôn là một người ổn trọng, cô chưa bao giờ gặp qua hẳn như vậy, sợi tóc hỗn độn, trong mắt đầy lo âu, thái dương còn có thể nhìn thấy cổ nổi gân xanh.

rõ ràng chật vật như vậy, thậm chí còn có chút dữ tợn, nhưng mà cô lại cảm thấy thực sự rất động lòng người.

Lục Văn Tinh vẫn còn nắm lấy bà và cô, lực đạo trên tay làm cho cô cảm thấy đau đớn: “Em đã đi đâu? Hả? Em có biết hiện tại là mấy giờ hay không? Em làm sao dám một mình chạy khắp nơi như vậy?”

Cố Hàm Sương nhìn thấy trong mắt hẳn chứa đầy lo âu cùng tức giận, đột nhiên nhào vào trong lòng ngực hẳn, đôi tay vòng lấy vòng eo thon chắc, trấn an mà vỗ vỗ lưng hẳn, ôn nhu nói: “Lục đại ca, không có việc gì đâu.”

Lục Văn Tinh từ từ an tĩnh lại, ôm chặt lấy cô: “Hàm Sương, không được chạy lung tung như vậy, anh đã nghĩ ra biện pháp, rất nhanh là có thể giải quyết.”

Cố Hàm Sương dừng động tác trên tay lại, từ trong lòng ngực của hẳn ngẩng đầu lên, nhìn lên chiếc cằm kiên nghị.

hẳn không nói gì thêm rồi cuộc là biện pháp gì, nhưng nghĩ cũng biết, chuyện đến cả cảnh sát cũng phải giải quyết khó khăn như vậy, hẳn muốn giải quyết thì là chuyện lớn cỡ nào.

cô từng miêu tả diện mạo của Vincent, lại phá vỡ hẳn trừ việc có một khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt màu lam, cô hoàn toàn không thể nhớ

nổi hẳn lên có bộ dáng thế nào. Đây rồi cuộc là năng lực đáng sợ cỡ nào!

Người như vậy, có người nào có thể đối phó được?

cô lắc đầu: “không cần, Lục đại ca, em đã giải quyết, hẳn sẽ không đến nữa đâu. Em gặp.....một người cố nhân.....”

cô đem chuyện vừa rồi nói cho hẳn nghe, Lục Văn Tinh liền nâng lông mày.

“Lục đại ca, anh có cảm thấy em nên khuyên cô ấy đối phó Vincent hay không?” cô chần chờ hỏi.

“không,” Lục Văn Tinh lắc đầu: “Vincent không phải là người mà bất luận kẻ nào cũng đối phó được, không phải chưa có người nghĩ tới việc tìm được người có thể kiềm chế hẳn, xúi giục cô gái đó bắt lấy Vincent.”

“Nhưng mà bọn họ không có nghĩ tới việc, Vincent là người như vậy, nếu đối phương là người có thể dễ dàng bị xúi giục, thì làm sao có thể khiến hẳn cam tâm chịu cho cô gái đó kiềm chế.”

“Cho nên kỳ thật như vậy mới là kết quả tốt nhất, bằng không người kiamột khi xảy ra chuyện gì, Vincent mất đi không chế, hậu quả không phải kẻ nào cũng có thể gánh vác được, em phải biết rằng, Fes thủ đoạn như vậy, ở trước mặt hẳn thì cũng không đáng nhắc tới.”

“Chính là người mà vừa rồi anh nói tìm được biện pháp.....”

Lục Văn Tinh xoa xoa khóe mắt cô, kéo kéo khóe miệng: “Cá chết lưới rách thôi, không đến nỗi không nắm chắc được.”

Cố Hàm Sương nhìn hẳn, trong mắt có thể thấy rõ cảm tình, lại nhớ đến chuyện đã xảy ra với Cố gia, sau chuyện đó bởi vì nhà chồng sợ chịu liên lụy

mà cô bị rơi vào cảnh ngộ ngày trước, thậm chí họ còn coi cô là nữ nhi “Chết bệnh” của Cố gia.

Đột nhiên cô liền hiểu rõ lời mà Hoa Quỳnh nói.

Người trước mắt này, nếu cùng cô xuống địa ngục, cô nguyện ý sao?

Nguyện ý, chỉ cần cô vẫn luôn đối xử với cô như vậy, chỉ cần cô vẫn luôn là Lục đại ca.

Cô có đi đâu thì cô đều nguyện ý theo cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Cái nhìn của Hoa Quỳnh không đại diện cho cái nhìn của tác giả, Vincent tuy rằng đối với người khác tàn nhẫn, nhưng cô đã đem tất cả tốt đẹp cho Hoa Quỳnh, cho nên nàng nhìn cô rất tốt, mới có thể đánh giá như vậy.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chia Sẻ



VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sẻ Thằng



Trương Thần “Tôi chỉ là nhất thời vận may không tốt thôi, cũng không phải lần nào cũng xui xẻo như vậy, tại sao lại có thể cướp đi quyền tự do yêu đương của tôi chứ?”

“Chuyện đó và vận may không liên quan gì đến nhau, chỉ đơn giản là chỉ số thông minh có vấn đề, cậu như vậy, một người đến một người lừa, một đôi đến một đôi lừa, chưa từng dùng đến vận may.”

Thằng ngốc này, trong vòng luẩn quẩn này làm gì có người nào may mắn như hắn, còn có cơ hội được chọn chọn nhặt nhặt? Đây hoàn toàn là làm mất hết cơ hội của chính mình.

không thấy được nhiều quan hệ thông gia như vậy, cho dù trong nhà không bức ép thì bọn họ cũng tự mình tính kế, dù sao cạnh tranh kịch liệt, chỉ cần có thể giúp đỡ cho mình thì cho dù không chịu được cũng cam tâm tình nguyện ghen ghét.

Trương Thần không nói.

Dịch Bác Hàm quay người nói với Lục Văn Tinh “anh Lục?”

Lục Văn Tinh gật đầu “đi thôi, người phụ nữ kia có thể đang ở bên cạnh đối phương.”

Lục Văn Tinh cảm thấy người phụ nữ kia xuất hiện quá trùng hợp, vì thế phân tích xem đối phương là nhà ai phái đến nhưng hạng mục này rất lớn, hấp dẫn số người cạnh tranh cũng không ít, nhất thời khó có thể xác định chỉ có thể chờ đến rồi lại xem xét.

Chờ đến khi bọn họ đến nơi nhìn thấy người đàn ông dẫn theo cấp dưới đứng ở nơi đó Lục Văn Tinh không khỏi nhíu mày, người quen cũ.

VỢ TÔI LÀ QUÝ NỮ CỔ ĐẠI

Công Ngọc Hạc Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Quan Lâm

Editor: huyetsachtiensu

Nửa cuộc đời của Lục Văn Tinh, hiếm khi bị người hãm hại. Có thể để hãncoi là đối thủ đều là những người đã làm cho hãnthậtsựnểm trái đắng. Cháu trai của Vương gia làmộttrong số đó, không thể không thừa nhận đối phương làmộtngười thậtsựcó bản lĩnh, hãm hại người còn thiếu kinh nghiệm là hãnc.

Nhưng bù lại sau khi trở về hãnsẽ không để đối phương trong lòng, dù sao sau đó hãnrời xa trung tâm thành phố W, việc buôn bán cũng dần dần không có gì cần lui tới.

Mà ghen ói đối phương bị anh nắm được nhược điểm, trong lúc nhất thời ốc còn không nổi mình ốc, Lục Văn Tinh cũng ném chuyện này ra sau đầu, không ngờ hôm nay lại đụng mặt, bên cạnh còn có người con gái thân ái của Trương Thần.

Ánh mắt của hãnc chuyển quanh giữa hai người, liên tưởng đến thân phận người phụ nữ tốt nghiệp trường IVY League danh giá, nhất thời hiểu rõ “thậtsựlà lợi hại, vì chút đồ này nọ ngay cả người phụ nữ của mình cũng mang ra bán.”

Làm cho hãnbị mộtvố đau, Lục Văn Tinh từ trước đến nay trở thành nhân vật (trong tác phẩm văn học, nghệ thuật), hôm nay xem rakhông phải người ta có bản lĩnh mà là lúc đầu bản thân quá kém, thua trong tay tên oắt con như vậy.

hắn coi thường loại này nhất, chuyện gì cũng để nữ nhân ra mặt, không có tiền đồ.

Vương Quan Lâm sắc mặt có chút khó coi, vừa mới chuẩn bị mở miệng đã bị người bên cạnh đè lại cánh tay.

Giản Man tiến lên một bước: "Lục tiên sinh nói không nên quá khó nghe, không nói đến trước đây giữa chúng ta là ân tình tôi nguyện, các người tài nghệ không bằng người, cũng không oán được trên đầu người khác."

Lục Văn Tinh nhìn quần áo cao quý bình tĩnh chuyên nghiệp, một dạng nữ nhân khôn khéo giỏi giang, không rõ đầu óc cô ta phát triển thế nào. Cảm thấy bản thân hi sinh thật vĩ sao?

Theo trò vui này, vẫn kính dâng vĩ đại như vậy, cũng không biết nhiều năm đọc sách đi đâu.

Lục Văn Tinh lười phí lời với bọn họ "Hừ" một tiếng mang người đi đến bên kia.

Vương Quan Lâm nhìn bóng lưng nam nhân, trong mắt một mảnh ám trầm.

Tình huống Vương gia không khác hơn Dịch gia bao nhiêu. Không phải nói bố mẹ mặc kệ hắn chơi bời mà là lão gia tử có thể sinh, chín con trai hơn hai mươi cháu trai, toàn bộ nhìn chăm chăm vào gia sản, hắn nỗ lực bao nhiêu mới bộc lộ tài năng.

Ở cùng một chỗ trong cùng một vòng tròn, lúc nhỡ hai người đã từng gặp mặt.

Đối phương có thể không có ấn tượng đối với hắn nhưng hắn lại có ấn tượng sâu sắc.

hắn còn nhớ rõ khi còn nhỏ thấy hắn được Lục lão gia tử mang đến tới nhà làm khách, hắn mặc áo sơ mi, cười phách lối, hắn chưa từng thấy bộ dáng tươi cười tùy ý như vậy.

Bọn họ rõ ràng là cùng tuổi, hắn lại lúc nào cũng mang theo mặt nạ hiểu chuyện thông minh, cái gì cũng không làm, thành tích nhiều lần xếp cuối, cả ngày nghịch ngợm gây sự không làm việc đàng hoàng, lại hưởng thụ sự cưng chiều của người nhà.

Thậm chí hắn còn thấy tên kia và ông nội giống như chịu ảnh hưởng của Lục lão gia tử; để quái tượng sang một bên, cười tủm tỉm cùng cháu trai chơi điện tử.

Mà ông nội của hắn, đừng nói là cùng hắn đánh điện tử, lúc hắn hết sức lo sợ biểu hiện mình, khen hắn một câu cũng có thể làm cho hắn được sung ái mà lo sợ.

Vì sao? Cũng bởi vì Lục gia chỉ có hắn là cháu trai sao? Vậy thật không công bằng không phải sao?

Thậm chí ngay cả nụ cười cũng keo kiệt với bọn họ, lời kéo tay của đối phương đều khen Lục gia có người kế tục.

Nhưng mà đứa bé bé tí có thể nhìn ra được cái gì? Chẳng qua là khách sáo khen tặng mà thôi, Lục lão gia tử lại cười vẻ mặt kiêu ngạo.

Khi đó hắn liền nhớ kỹ Lục Văn Tinh.

Ta phải chứng minh với người đời, không có gì nỗ lực mà không đạt được, kiêu ngạo của hắn có thể duy trì liên tục duy trì liên tục bao lâu? Cuối cùng có một ngày ta sẽ đánh bại hắn, đứng ở vị trí làm cho hắn ngửa mặt nhìn lên.

Đây là cách hay nhất làm cho ông nội nhìn với cặp mắt khác xưa.

Giản Man ôm tài liệu lui về phía sau Vương Quan Lâm, không để ý đến không để ý đến ánh mắt nhìn chăm chăm của Trương Thần, thẳng làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể, không cần biết dùng thủ đoạn gì.

Hơn nữa, một nhị thế tổ chỉ biết dựa vào người nhà như thế cô ta làm sao có thể coi trọng hẳn.

Hai nhóm người đều tự chiếm lấy một góc tiền sảnh, sóng ngầm lưu động, cùng đợi thời gian vào trận.

Thương trường như chiến trường, tràn ngập khói thuốc súng vô hình.

Trải qua cuộc gặp gỡ tranh đấu gay gắt cuối cùng hạ màn. Hoài Đặc Lí Đức tiên sinh đưa tay: "Như vậy, Lục tiên sinh, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ. "

Lục Văn Tinh nhếch môi: "Hợp tác vui vẻ."

Hoài Đặc Lí Đức nhìn thanh niên ý chí bừng bừng này, nhìn không được nói thêm một câu: "Lục tiên sinh, cậu là người trong nước thẳng thắn nhất tôi đã gặp."

Dịch Bác Hàm đứng bên lộ ra vẻ mặt kỳ quái thế nhưng Trương Thần và Lục Văn Tinh đều không hề khác lạ.

Trương Thần làm một tên học tra, xem một bức tranh châm biếm cũng cháng váng đầu căn bản không thấy có gì sai.

Dạo này Lục Văn Tinh nhờ phúc của vợ mà văn hóa tu dưỡng tăng lên nên nghe hiểu thế nhưng lòng dạ sâu sắc không muốn lộ ra ngoài, đôi mắt hẹp dài híp lại, không ai nhìn ra điều khác thường.

Bởi vậy Hoài Đặc tiên sinh không thấy gì, dùng vốn tiếng Trung sút sẹo nói tiếp "Tôi có nghiên cứu qua lịch sử Trung Quốc, ông cha các ngài đã chế ngự con dân hết sức hết sức xuất sắc."

"Tôi mới tới Trung Quốc, cho tới bây giờ không ai có thể nhìn thẳng tôi, người có thân phận thấp hơn tôi thì khúm núm nịnh bợ khúm núm nịnh bợ luôn luôn theo bản năng lấy lòng tôi, thân phận cao hơn luôn luôn vênh mặt hất hàm sai khiến với tôi. Lục tiên sinh, anh là người đầu tiên nhìn thẳng vào tôi."

Lần này tất cả mọi người đều hiểu hẳn muốn biểu đạt ý gì, hai thành ngữ* này hẳn dùng rất chính xác.

*2 thành ngữ được nhắc đến trong câu của ông Hoài Đặc là:

- 奴颜婢膝 (nô nhan tì tất): Khúm núm nịnh bợ
- 颐指气使 (di chỉ khí sử): Vênh mặt hất hàm sai khiến.

Có người sắc mặt không tốt, có người lại chẳng để ý.

Lục Văn Tinh là ai, trong nhận thức của hẳn từ nhỏ đến lớn, trời là lão đại, đất là lão nhị, hẳn chính là lão tam, hi vọng hẳn khúm núm nịnh bợ thì cho dù là đầu khớp xương vỡ cũng không có khả năng.

Về phần vênh mặt hất hàm sai khiến, người hẳn chướng mắt thì hẳn cũng lười để ý, nhìn thấy hẳn cũng có thể không nói gì với người hướng chỉ sau khi thành niên hiểu chuyện thì những người bên cạnh cũng là những người linh hoạt, khéo đưa đẩy, đơn giản không cho người nói.

Lời của Hoài Đặc làm cho lòng người khó chịu nhưng lại đúng với hiện thực.

hắn cười cười: "Hoài Đặc tiên sinh người ngẩng đầu ưỡn ngực có rất nhiều, trước đây chúng tôi có thể đứng lên sau này cũng có thể đứng lên."

Hoài Đặc cười ha ha: "Lục tiên sinh, không có ý tứ gì khác, Trung Quốc đúng là một dân tộc vĩ đại, tôi đã từng đọc một ít sách cổ của các anh, phong độ của một đại tướng mới là khí độ của các anh có."

Hai người vừa nói vừa đi đến bãi đỗ xe, xe Lục Văn Tinh dừng ở bên ngoài, Hoài Đặc gật đầu với bọn họ ý bảo bọn họ đi trước.

Bọn họ tạm biệt Hoài Đặc tiên sinh rồi lên xe, Dịch Bác Hàm khởi động xe.

Vương Quan Lâm luôn đi theo phía sau thấy thế cũng không nhin được nữa tiến lên: "Hoài Đặc tiên sinh."

"Người trẻ tuổi." Hoài Đặc cười híp mắt hỏi: "Cậu còn có chuyện gì sao?"

Vương Quan Lâm chịu đựng tâm tình trong lòng, khoe miệng cứng đờ: "Chỉ là muốn biết phương án kinh doanh của chúng tôi có gì không bằng Lục thị mong ngài có thể chỉ điểm một chút."

"Người trẻ tuổi." Hoài Đặc nheo mắt lại: "Số liệu Của các cậu rất hoàn mỹ nhưng trước đó chúng tôi dùng thiết kế ban đầu của các cậu thiết kế một bảng câu hỏi khảo sát trên thương trường, phương án của Lục tiên sinh chiếm được nhiều sự ủng hộ hơn. Điều này chứng minh phương án của Lục thị phù hợp với tình hình trong nước hơn. Thất bại là mẹ thành công, hãy tiếp tục cố gắng."

nói xong cũng không ở lại, lên xe đi.

Vương Quan Lâm bóng lưng nghênh ngang mà đi hùng hăng đạp một cước lên lớp xe hai bên trái phải.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Sương Lạnh](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3: Cổ Gia](#)

[Chương 4: Văn Tinh](#)

[Chương 5: Ước Hẹn](#)

[Chương 6: Rung Động](#)

[Chương 7: Lễ Chùa](#)

[Chương 8: Nhật Ký](#)

[Chương 9: Bạn Bè](#)

[Chương 10: Lâm Trọng](#)

[Chương 11: Cây Tiêu Của Diệp Gia](#)

[Chương 12: Có Biến](#)

[Chương 13: Kích Động](#)

[Chương 14: Chuyện Đêm](#)

[Chương 15: Hạ Bút](#)

[Chương 16: Trở Về Nhà](#)

[Chương 17: Trước Khi Kết Hôn](#)

[Chương 18: Thành Hôn](#)

[Chương 19: Thăm Dò](#)

[Chương 20: Có Thuật](#)

[Chương 21: Tao Ngộ](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Giải Quyết](#)

[Chương 24: Chia Sẻ](#)

[Chương 25: Sẽ Thắng](#)

[Chương 26: Quan Lâm](#)